

Giới thiệu Bí Mật Của Hoa Hạnh

Truyện Bí Mật Của Hoa Hạnh của tác giả Phi Yến nói về một mối tình đầy nước mắt, Mười năm trước, hắn và nàng trồng chín gốc cây hạnh vào một ngày đông.

Hắn còn nhớ rõ lúc ấy nàng nói khi hoa nở sẽ gả cho hắn, bất đắc dĩ, tạo hóa trêu ngươi, vì ép buộc nàng lớn lên, hắn không tiếc thay đổi màu áo trắng hằng yêu thích, tay nhuộm đầy màu đỏ tươi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Hoa Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Trong Tuyết Vân Cốc hoa hạnh rơi đầy, hôm nay tàn hồng khắp nơi không giống hôm qua.

Trong giang hồ, ai cũng biết, ở bên trong Tuyết Vân Cốc có một rừng hoa hạnh, giữa rừng hoa hạnh lạc hồng vô số.

Trong giang hồ, ai cũng biết, Tuyết Vân Cốc chủ, có kiếm ba thước kinh hồn, tay nâng kiếm rơi, vong hồn vô số.

Tuyết Vân Cốc, là cấm địa của võ lâm, ác mộng của bạch đạo. Truyền thuyết nói, nơi rừng hoa hạnh kia có một trăm ngàn dặm Hoa Hạnh, cho nên khi nở hoa diễm lệ như vậy là uống máu của trăm ngàn hiệp sĩ. Truyền thuyết nói, mỗi gốc cây hạnh cũng chôn lấp một xác người, cho nên, Hoa Hạnh nơi này mới đỏ đến thê lương.

Tám năm trước, bạch đạo võ lâm, dốc toàn lực vây công Tuyết Vân Cốc. Một cuộc gió tanh mưa máu, cao thủ của chín Đại Môn Phái, Tứ Đại Thế Gia gần như ngã xuống hơn phân nửa, mà Cốc chủ Tuyết Vân Cốc đời trước Dung Dịch Thiên cũng bị thương nặng mà chết.

Vậy mà, mặc dù Dung Dịch Thiên chết rồi, Tuyết Vân Cốc vẫn là Tuyết Vân Cốc như cũ.

Mà nay, trời chiều vừa ngã, dịu dàng rắc vàng sáng hoàng hôn mờ nhạt. Trong rừng hoa hạnh, một óng ánh màu lam nhàn nhạt đang từ từ bước chậm rãi. Vào lúc này, sẽ nhàn nhã xuất hiện tại rừng hoa hạnh như thế, nếu như ăn mặc giản dị như thế, chỉ có công tử Tuyết Vân Cốc —— Nhạn Hành Sơ.

Dáng vẻ của hắn rất nhu hòa, mặt mày tuấn tú mà tao nhã, màu da trắng nõn gần như trong suốt. Áo lam giản dị, tay áo bay theo gió, bước chậm rãi trong rừng hoa hạnh tươi đẹp như vậy, lại làm cho người cảm giác lạnh lẽo.

Lạnh lạnh trong thê lương.

Nhạn Hành Sơ dừng lại trước trước một tảng đá màu trắng. Trên tảng đá trắng, hoa rụng rục rờ, hoa hạnh đỏ tươi. Miễn cưỡng dựa vào tảng đá trắng lớn, tuyết mỹ. Hắn nhặt một cánh hoa lên, nở nụ cười nhàn nhạt.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, cánh hoa bị bóp nhẹ trong ngón tay rung động, như muốn theo gió bay đi. Nhạn Hành Sơ ngẩn ra, buông tay. Cánh hoa trong gió nhẹ, dần dần đi xa, rơi xuống trong một đám lạc hồng trên đất, cũng không tìm được bóng dáng nữa.

Lông mi mơ hồ mỗi một, Nhạn Hành Sơ nhẹ nhàng ho khan. Hắn nhún nhún mày, lấy ra một mảnh lụa vuông màu trắng che miệng. Qua một lúc lâu, hắn mới lấy khăn tay ra, trên mảnh lụa trắng tinh đã dính vào vết đỏ thê diễm (thê lương + xinh đẹp).

Nhạn Hành Sơ cười khổ, cười khổ mang theo u buồn cùng không muốn khó có thể dùng lời diễn tả được. Xem ra, thời gian của hắn thật sự không còn nhiều lắm.

“Công tử, Cốc chủ đang trở mặt cùng với các vị Đường chủ trên đại đường rồi, người mau đến xem một chút.” Sau lưng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, gã sai vặt Tiêu Vũ của hắn vội vã chạy tới.

Thờ ơ như có như không, sự mỗi một giữa hai lông mày của Nhạn Hành Sơ càng tăng lên, “Ta hiểu, vậy qua đó thôi.” Minna*d&d%#Q@D.

* * * * *

Trên đại sảnh của tuyết Vân Cốc, đường đường chính chính treo một tấm biển, vết trên đó hai chữ “Thiện Ác”.

Chính giữa Thiện Ác đường, có một ghế dựa bằng cây lim đẹp đẽ quý giá mà uy nghiêm. Đó là ghế ngồi của Cốc chủ Tuyết Vân Cốc. Dung Úc Ảnh lạnh lùng ngồi ở chỗ đó, ngay cả đang cố giữ vững bình tĩnh vẫn không thể làm thế nào để che giấu được sự phẫn nộ trong đáy mắt.

“Hoàng Hà lũ lụt, bệnh dịch khắp nơi, mà ở bên trong Tuyết Vân Cốc, tồn kho tràn đầy, lấy ra một triệu lượng bạc trắng giúp thiên tai, có gì không thể? Các người ngăn cản như vậy là có ý gì?” trước đó vài ngày nàng xuất cốc một chuyến, trên đường thấy nhiều cảnh bán con bán vợ, vợ con ly tán, sau khi

trở về cốc chuyện thứ nhất, chính là phát bạc cứu trợ thiên tai, không ngờ một đám Đường chủ lại cùng nhau phản đối. Bảo nàng không tức giận thế nào đây.

Đường chủ Tư Đồ Tiểu của một trong Tứ đường - Liệt Phong đường chấp tay nói: “Cốc chủ, chuyện này thật sự không thể được. Mặc dù tồn kho của Tuyệt Vân Cốc còn nhiều, nhưng là phải dùng cho lúc cần. Hơn nữa, tất cả mua bán lớn nhỏ dưới cờ của chúng ta cũng đều có nguy hiểm. Nếu như lấy ra toàn bộ giúp thiên tai, ngộ nhờ trong cốc có cái gì cần dùng gấp, hoặc là muốn quay vòng trên phương diện làm ăn, chỉ sợ không kịp thời đáp ứng rồi.”

“Không tệ, Tư Đồ Đường chủ nói rất đúng, tiền bạc tồn trữ trong cốc không hơn hai trăm vạn, nếu như giúp nạn thiên tai như lời nói, ăn mặc đi lại của các huynh đệ phải làm sao đây? Kính xin Cốc chủ nghĩ lại.” đường chủ Kinh Lôi đường Mạc Việt Bằng gật đầu nói phụ họa.

“Các người chưa từng thấy này tình trạng lâm than thê thảm của dân chúng, dù trong cốc như thế nào đi nữa, mọi chi phí chi tiêu cũng có không có trở ngại. Nhưng mà, nạn dân bên ngoài cũng đã sắp tới nông nổi đói con mà ăn rồi. Tất cả các người đi xuống đi, tâm ý ta đã quyết, ngày mai lập tức phát bạc cứu trợ thiên tai.”

“Cốc chủ, phát bạc cứu trợ thiên tai nên chuyện của lão tử Hoàng đế, liên quan đến chúng ta, người đầu cần lao tâm lao lực như vậy? Tin tưởng nếu để cho công tử biết chuyện này, nhất định hắn cũng sẽ không đồng ý.” Tư Đồ Tiểu xem thường nói.

“Đúng vậy. Cốc chủ, không phải người nên mời công tử tới thương lượng một chút, sau đó sẽ làm định đoạt sao? Nếu không, chỉ sợ huynh đệ phía dưới cũng sẽ không phục.” đường chủ Tật Điện đường Hoa Lạc Nguyệt cười tươi duyên dáng, đưa bốn ngón tay, khẽ cười nói. Nàng ngoái đầu nhìn về phía cửa, trong lòng âm thầm thấy kỳ quái, công tử người sao còn chưa tới chứ.

Trong Tứ đường, chỉ còn lại đường chủ Tinh Vũ đường Đông Phương Duyệt không nói được lời nào, chỉ đứng bình tĩnh một bên, dùng ánh mắt lo lắng nhìn Dung Úc Ảnh.

“Công tử công tử, trong mắt các người chỉ có công tử, cũng không có Cốc chủ ta đây sao?” Dung Úc Ảnh tức giận, dùng sức vỗ khay trà. Chi nghe “Ầm” một tiếng, tách trên bàn nát hết, nước trà rơi đầy đất.

“Thuộc hạ không dám, xin Cốc chủ bớt giận.” Tứ đường Đường chủ cùng nhau khom người, tuy nhiên vẫn trấn định tự nhiên, không hề có vẻ mặt kinh hoàng.

“Các người chó quên, ngày trước, Cốc chủ Tuyệt Vân Cốc là Dung Dịch Thiên, mà nay, là Dung Úc Ảnh ta, cho tới bây giờ cũng không phải là Nhạn Hành Sơ hắn. Các người được lắm, mọi chuyện đều xin phép công tử, khắp nơi dùng cái vị công tử này tới dọa ta, xem ra đã sớm không coi Dung Úc Ảnh ta là gì cả rồi.” Cho tới bây giờ đều là như vậy. Kể từ sau khi phụ thân qua đời vào tám năm trước, quyền hành trong Tuyệt Vân Cốc đã bị Nhạn Hành Sơ vững vàng nắm lấy, hắn từng bước tự mình bồi dưỡng thế lực, từng bước một lấy đi quyền lực của nàng. Đến nay, người phía dưới gặp chuyện luôn luôn xin ý kiến công tử trước, mà chuyện cốc chủ là nàng đây phân phó cũng nhất định phải được sự đồng ý của hắn mới có thể làm.

“Người là Cốc chủ, nên vì các huynh đệ trong cốc mà suy tính.” âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên từ ngoài cửa, Nhạn Hành Sơ thân nhiên đi vào. Giữa lòng mây hắn đã không có trạng thái mỗi một, giờ tay nhấc chân đều là uy nghiêm. Vị công tử u buồn bị bệnh yếu ớt mới vừa ở giữa rừng hoa hạnh và hắn dường như không phải là cùng một người.

“Thuộc hạ bái kiến công tử.” Đường chủ Tứ đường lần nữa khom người, lần này, cũng là chân chính cung kính.

“Ừ.” Nhạn Hành Sơ nhàn nhạt trả lời một câu, con người sắc bén nhìn về phía cô nương trên ghế lim, “Nghe nói, Cốc chủ ở trên Thiện Ác đường này trở mặt với các vị Đường chủ, có phải hay không?”

“Công tử, thuộc hạ gan lớn như trời, cũng không dám chống đối Cốc chủ, chỉ là, Cốc chủ quyết tâm muốn phát bạc giúp thiên tai, công tử, người xem chuyện này làm như thế nào cho phải.” Mạc Việt Bằng cúi đầu, kính cẩn nói.

Khẽ nhíu mày, Nhạn Hành Sơ tìm cái ghế ngồi xuống, uống một ngụm trà xanh, vừa mở miệng nói: “Ta hiểu rõ các vị Đường chủ cũng là vì Tuyệt Vân Cốc, chỉ là, nếu nổi lên xung đột với Cốc chủ, Min.na:D:D:lq:D đó cũng là không nên. Về phần Cốc chủ, ngài làm việc cũng không nên chỉ dựa vào suy nghĩ nhất thời, nếu không, làm sao có thể làm cho Tuyệt Vân Cốc phát dương quang đại (có thể hiểu như ngày càng lớn mạnh hơn).”

Tứ đại Đường chủ chống đối Cốc chủ, hắn chỉ là hơi hợt nói một câu “Không nên”, mà đối với chuyện Dung Úc Ảnh cứu trợ thiên tai, lời của hắn nói lại vô cùng nặng, hoàn toàn không có để người cốc chủ này vào trong mắt.

“Ta dựa vào suy nghĩ nhất thời? Nhạn Hành Sơ người chụp cho ta cái mũ thật to. Xem ra, nếu như Tuyệt Vân Cốc hưng thịnh, đều là công lao của Nhạn Đại công tử người, nếu là suy bại, chính là do Dung Úc Ảnh ta mất rồi.” Dung Úc Ảnh lạnh lùng thốt lên.

Thầm lạnh lùng liếc nàng một cái, Nhạn Hành Sơ nhàn nhạt nở nụ cười, “Xem ra tâm tình của Cốc chủ hôm nay không tốt, bốn vị Đường chủ lui hết ra trước đi, để Cốc chủ tĩnh táo lại một chút cũng tránh cho nàng phiền lòng.”

Hắn phất phất ống tay áo, thừa dịp lúc Dung Úc Ảnh lơ đãng mà chấp tay, cũng không đợi nàng đồng ý, đã xoay người dẫn đầu đoàn rời đi.

Đối mặt với Thiện Ác đường trong nháy mắt đã không còn lại một người, hai mắt xinh đẹp của Dung Úc Ảnh tràn đầy hận ý và lửa giận vô tận.

“Nhạn Hành Sơ, một ngày nào đó, ta muốn người quỳ rạp xuống dưới chân ta. . . . .”

* * * * *

“Khụ. . . . . Khụ khụ. . . . .” Vừa trở lại trong phòng, sắc mặt của Nhạh Hằh Sờ lập tức thay đổi, tái nhợt khác thường, trong nháy mắt không còn huyết sắc, mắh liệt ho khan. Ngực giống như có lửa thiêu đốt, buồn bực lại khó chịu. Hằh chống bàn, không thể ho được, trên mặt từ từ hiện lên bệnh trạng đỏ ửng. Sau đó, đỏ ửng dần dần rút đi, thay vào đó là sắc mặt tái xanh kinh người.

“Công tử, thuốc của ngài.” Tiêu Vũ vội vàng lấy tới đan dược, lại rót một ly nước, cho hằh uống thuốc.

“Được rồi, ta không sao.” Một mỗ nhắh mắt, Nhạh Hằh Sờ ngồi xuống bàn, nhẹ giọng nói ra.

Lỗ mũi Tiêu Vũ ề ẩm, mắt đã sỏm đỏ một vòng, hằh nức nở nói: “Công tử, ngài nghỉ ngơi một chút đi, những chuyện làm phiền người khác kia, ngài cũng đừng quan tâm, bằng không, thân thể của ngài cũng không chịu đựng được đâu.” Hằh rõ ràng nhìn thấy, mảnh lụa trắng che miệng này đã là đồ thẩm một mảnh.

“Người biết cái gì?” Nhạh Hằh Sờ khe khẽ thờ dài một tiếng, lại nói, “Tháng này, người đi qua chỗ phu nhân rồi chứ, lão nhân gia nàng liệu có cái gì muốn phân phó không?”

“Bẩm công tử, nô tài dĩ nhiên đã đi qua đó, phu nhân thật sự không có gì phân phó, chỉ nói công việc quan trọng nhưng ngài phải chú ý nhiều đến thân thể, chớ mệt nhọc. Công tử, ngay cả phu nhân cũng nói như vậy, ngài tốt xấu cũng nghe một chút. Cốc chủ cũng rõ là. . . . .” Tiêu Vũ hít mũi một cái, khàn giọng nói. Trong cốc này từ trên xuống dưới, nào có ai biết công tử đã sỏm gần tình cảnh đèn đã cạn dầu* đâu. Từng người một có việc gì cũng sẽ tới xin phép, Cốc chủ lúc nào cũng làm cho công tử bị tức giận, hằh chỉ làm hạ nhân cũng không nhìn được.

“Ăn nói linh tinh gì đó, Cốc chủ là người có thể bình luận sao?” Nhạh Hằh Sờ quở nhẹ một tiếng.

“Nhưng. . . . .” Hằh không hiểu, công tử hoàn toàn không phải là người mưu cầu danh lợi quyền thế, tại sao lại ra vẻ giọng khách át giọng chủ ở trước mặt Cốc chủ cơ chứ.

“Chớ nhưng là.” Nhạh Hằh Sờ lắc đầu một cái, “Người đi xuống đi, để cho ta yên tĩnh tảo một lát.”

Tiêu Vũ cắn cắn môi, Dien?dan?le:quy?(don??Minna:v do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn lui ra ngoài.

Trong phòng to như vậy chỉ còn lại một mình Nhạh Hằh Sờ, hằh nhàn nhạt nở nụ cười, đi tới cửa sổ phía trước, mở cửa sổ chạm trở hoa ra, đập vào đáy mắt chính là một hồ nước xanh ngắt.

Đối diện phòng ngủ của hằh chính là Huyền Nguyệt hồ, Hồ cũng không lớn, giữa hồ lại có một đảo nhỏ, trên đảo có một tòa Tiểu Lâu trắng như tuyết đứng nghiêm, tên gọi Cúc Mộng Hiên. Đó là Tiểu Lâu của nàng.

Gió nhẹ lay động, thổi qua mấy đoá sen. Tiểu Lâu giữa hồ chỉ lẳng lẳng đứng nghiêm ở nơi đó, gió thổi bất động.

Mấy sợi tóc phát phơ theo gió, che trước mặt hằh, khuôn mặt hằh hiện lên vẻ cười khổ.

Kiếp này, nhất định chỉ là một giấc mơ ngắn ngủi,.....

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Hoa Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Boong boong. . . . . Tranh. . . . .” trong Cúc Mộng Hiên, truyền đến tiếng đàn y hết tiếng kim loại va chạm nhau. Ngón tay của Dung Úc Ảnh không ngừng kích thích ở trên dây đàn, chưa hết khúc nhạc, trên dây đàn cũng đã nhuộm đỏ tươi.

Hồi lâu, nàng ngừng lại, nhìn đôi tay đầy vết máu của chính mình, cười ha ha lên. Nàng cũng không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy buồn cười, thì ra là nàng yếu ớt như vậy, ngay cả khảy đàn cũng sẽ làm cho mình đầm đìa máu tươi.

Cầm ly rượu mạnh bên án lên, nàng uống từng hớp từng hớp. Đầu nói, uống rượu giải sầu, say nên sẽ không nghĩ cái gì nữa, cũng không cần phiền não cái gì nữa.

Mê đắm trong hơi rượu, hằh giống như vẫn là chính hằh, Minna[d]d[l]q[d] là Nhạh sư huynh luôn luôn một thân áo trắng thanh nhã, dịu dàng như vậy.

Hằh sẽ bắt chim hoàng oanh cho nàng chơi, sau đó hai người ngồi ở trên cây thật cao, cùng nhau thả chim nhỏ để cho nó bay đi, nhìn con chim đánh một vòng trên không trung, xòe cánh dần dần bay xa.

Nàng sợ nhất là lạnh, mùa đông, hằh sẽ nắm tay của nàng, dẫn nàng đến bên lò sưởi, hai người cùng nhau hơ lửa. Nhưng mà, nàng vẫn sẽ lạnh. Khi đó,

hắn sẽ ôm nàng vào trong ngực, dùng áo lông chồn màu trắng vô cùng dày của mình bao bọc nàng thật chặt. Mà phụ thân, Đại Ma Đầu rất tàn ác trong truyền thuyết võ lâm kia, luôn luôn rất hiền lành ngồi trên ghế bành to lớn ở bên cạnh nhìn bọn họ rồi cười ha ha.

Đó đều là những chuyện rất lâu trước kia rồi, phải là rất nhiều năm trước rồi. Khi đó, nàng còn là một cô bé con, phụ thân vẫn chưa chết. Sau này, khi nàng mười hai tuổi, phụ thân bị cái gọi là võ lâm chính đạo giết chết, nàng khóc thật đau lòng, hắn ôm nàng vào trong ngực, một lần lại một lần nói hắn sẽ chăm sóc nàng cả đời. Lúc ấy, nàng vừa khóc, vừa ghi vào trong lòng hắn là người sau này nàng sẽ ý vào.

Nhưng tại sao, không lâu sau đó, tất cả đều đã thay đổi? Hắn bắt đầu ép buộc nàng luyện võ, nàng không cần, vẫn khóc suốt. Thế nhưng hắn lại không để ý tới nàng, vẫn ép buộc nàng. Hắn không còn là đại ca ca dịu dàng nữa, tay của nàng cảm kiếm đến mức bị sưng đỏ, hắn cũng không an ủi nàng, còn ép nàng tiếp tục luyện tiếp. Thậm chí, nàng có lúc lén lút nhác một chút, hắn sẽ lập tức mắng nàng, mắng nàng rất hung ác. Sau đó, nàng đến chỗ mẫu thân khóc, khóc vô cùng đau lòng, vô cùng đau lòng. Nàng si ngốc ở trong phòng chờ hắn tới xin lỗi, thế nhưng hắn lại không hề tới.

Sau đó, hắn không hề buộc nàng luyện võ nữa, một mình nắm giữ quyền hành trong Tuyệt Vân Cốc, người người đều nghe hắn, không có ai để ý đến tiểu cốc chủ là nàng đây. Nàng cũng vui vẻ, ngày ngày vui đùa nơi này một chút, vui đùa nơi đó một chút, nhưng vẫn không thấy sung sướng, là vì hắn không để ý tới nàng nữa rồi. Cho dù là như vậy, nàng vẫn sẽ lặng lẽ trốn, len lén nhìn hắn. Cho đến có một ngày, một tiểu cô nương không lớn tuổi hơn nàng bao nhiêu ẩn vào trong cốc ám sát nàng, bởi vì phụ thân của nàng đã từng giết phụ thân của tiểu cô nương này. Nhưng mà, tiểu cô nương kia lại bị hắn tóm được. Hắn sai người đưa nàng đến Thiện Ác đường, buộc nàng dùng chủy thủ giết cô nương kia. Nàng khóc gào, dù thế nào cũng không chịu động thủ, nhưng mà, hắn lại nắm tay của nàng thật chặt, cầm cây chủy thủ vào lòng ngực của cô nương ấy. Nàng vĩnh viễn không quên được, cảm giác dòng máu đỏ tươi, ấm áp dính đầy đầu đầy mặt nàng. Thế nhưng hắn lại chỉ lạnh lùng cười cười, sai người kéo thi thể đi.

Rồi sau đó, hắn vậy mà lại giam lỏng lấy mẫu thân nàng, không bao giờ để cho nàng nhìn thấy mẫu thân nữa. {Min?na..ddlq|d} Nàng tìm rồi lại tìm, tìm khắp tất cả nơi lớn nhỏ trong cốc, làm thế nào cũng không tìm được mẫu thân. Nàng khóc lớn chạy đi tìm hắn, mắng hắn, đánh hắn, thế nhưng hắn dùng một tay đẩy nàng té xuống đất, phẩy tay áo bỏ đi.

Từ đó về sau, nàng thay đổi, nàng trở nên hận hắn. Nàng muốn học võ, nàng muốn tự tay đánh bại hắn, sau đó, cứu mẫu thân ra. Cốc chủ Tuyệt Vân Cốc là nàng, mà không phải là hắn.

“Ha ha. . . . .” Vẫn là một miệng lớn uống một ngụm lớn rượu, Dung Úc Ảnh cố gắng muốn trục xuất những việc cũ này ra khỏi đầu, đáng tiếc, làm thế nào cũng làm không được. Cuối cùng trong lòng tràn đầy bóng dáng của hắn.

Một bàn tay thon dài mà trắng nõn lấy đi chai rượu trong tay nàng, nhẹ giọng nói: “Cốc chủ, đừng nữa uống.”

Dung Úc Ảnh ngược mắt, trông thấy một gò má tuổi trẻ, hắn là đường chủ Tinh Vũ đường Đông Phương Duyệt.

“Duyệt đại ca, sao huynh lại tới đây?” Nàng tự vịn vào giường đứng dậy, hơi run run đứng lên, chào hỏi, “Huynh ngồi đi, đứng ở đó làm gì?”

“Cốc chủ, cẩn thận. . . . .” Đông Phương Duyệt vịn thân thể lắc lư của nàng, “Ngài nghỉ ngơi trước một chút đi, ngày mai ta tới nữa.”

“Không cần, ta không sao. Huynh gọi người bưng giúp ta chậu nước tới đây.” Dung Úc Ảnh khoát tay, kéo ghế ngồi xuống.

Chỉ chốc lát sau, một cái chậu nước lạnh lớn đã đưa lên. Dung Úc Ảnh ngâm mặt trong nước lạnh, sau đó vắt khăn mặt sạch nước. Khi nàng ngẩng đầu lên lần nữa đã không còn men say.

“Vài năm nay quả thật là mệt mỏi thay đổi rất nhiều.” Đông Phương Duyệt thở dài.

Nhìn hắn một cái, Dung Úc Ảnh nhàn nhạt nói: “Thật sao? Thật ra thì, so với người khác huynh là người hiểu rõ mã, ta là vì cái gì mà biến thành như bây giờ. Nếu như ta thoáng thư giãn thôi, có lẽ, không sống nổi đến ngày mai nữa rồi.”

“Tại sao nói vậy?” Đông Phương Duyệt hơi kinh hãi, có ai muốn giết nàng?

Nhìn hắn một cái đầy kỳ lạ, Dung Úc Ảnh nói: “Huynh cho rằng, Nhạn Hành Sơ hẳn muốn để lại cái đinh trong mắt, đâm trong thịt là ta đây sao? Ta sống một ngày, bất kể như thế nào cũng vẫn là Cốc chủ. Hắn muốn vị trí Cốc chủ, trước tiên nhất định phải giết chết ta, ta và hắn, cuối cùng có một ngày sẽ chính thức trở mặt.”

Đông Phương Duyệt ngẩn ra, trong mắt thoáng qua một tia kỳ lạ. Hắn muốn mở miệng, hình như muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại không nói ra.

“Ban đầu, nếu không phải là huynh mạo hiểm dạy ta võ công, lại lặng lẽ sao chép Thiên Địa Cửu Trọng Tâm Pháp cho ta, chỉ sợ một Cốc chủ trên danh phận ta đây chỉ có thể mặc cho người chém giết.” Đối với Đông Phương Duyệt, nàng chỉ có cảm kích. Lúc nhỏ, Nhạn Hành Sơ và Đông Phương Duyệt đều là đồ nhi phụ thân thu nhận, cả hai đều là sư huynh của nàng. Chỉ là, khi đó, phụ thân thiên ái rất nhiều đối với Nhạn Hành Sơ, chính mình cũng thích chơi cùng Nhạn sư huynh. Ở dưới ánh hào quang của Nhạn Hành Sơ, Đông Phương Duyệt tồn tại giống như là có cũng được mà không có cũng không sao. Vậy mà sau đó, Nhạn Hành Sơ đoạt quyền vị, sau khi nàng bị cô lập, người không hề sợ nguy hiểm phía trước lặng lẽ giúp nàng ngược lại chỉ có Nhị Sư Huynh nàng chưa bao giờ để ở trong lòng.

Nhẹ nhàng rũ mắt, Đông Phương Duyệt nói: “Cốc chủ nói quá lời. {Minnad.d.l.q.d} Vì Tuyệt Vân Cốc mà tận trung, vốn là việc nằm trong phận sự của Đông Phương Duyệt.”

“Tốt lắm, hôm nay huynh tới chỗ này của ta, chắc không phải là vì mấy lời khách sáo thôi chứ.” Dung Úc Ảnh tự mình rót ly trà xanh, nắm ly trà bằng sứ trắng, nhưng cũng không uống. Nàng nhìn thoáng qua nước trà, hỏi “Ta muốn biết, hôm nay ở trong Tuyệt Vân Cốc này ta có thể điều động bao nhiêu

người. Nói cách khác, còn có bao nhiêu huynh đệ thần phục với ta.”

“Ngoại trừ người của Tinh Vũ đường ta ra, có Cửu Diễm của Hình đường đã thần phục lão Cốc chủ, sớm có bất mãn với việc Nhạn Hành Sơ làm, là nhất định đứng ở về phía Cốc chủ. Tam đại hộ pháp trong cốc, Lạc Vân hộ pháp năm xưa là tỷ muội của phu nhân, cũng nhất định sẽ hết sức trợ giúp Cốc chủ. Hai người hộ pháp thì có thái độ không rõ ràng. Mà ba đường Liệt Phong, Kinh Lôi, Tật Điện đã sớm là người của Nhạn Hành Sơ. Về phần những đàn chủ phân đàn khác, bọn họ hàng năm đóng ở bên ngoài, bất kể đứng ở bên nào, đều là ngoài tầm tay với, không có ảnh hưởng gì với toàn cục.”

“Nói cách khác, nếu như chúng ta trở mặt với Nhạn Hành Sơ, đối thủ chủ yếu chính là ba đường Liệt Phong, Kinh Lôi, Tật Điện, phải hay không?” Dung Úc Ảnh trầm ngâm nói. Nếu là như vậy, thực lực phía bên nàng cũng chẳng yếu đâu, thế lực của hai phe đều lớn mạnh ngang nhau, không có ai mạnh hơn ai cả.

“Cũng không thể nói như vậy. Phải biết, mặc dù thực lực của ba đường đó hùng hậu, nhưng cao thủ chân chính cũng là Nhạn Hành Sơ. Tám năm trước hắn đã luyện thành Thiên Địa Cửu Trọng, trong vòng ba chiêu đánh chết Vô Lâm Minh Chủ Nam Cung Trắc - người xâm phạm Cốc. Công lực của hắn đã đạt tới trình độ lô hòa thuần thanh.” Đông Phương Duyệt khẽ nhủ mảy một cái, lo lắng nhắc nhở.

Dung Úc Ảnh lạnh lùng cười cười, ném cặn ly trà xanh, nói: “Nếu như là tám năm trước, ta sẽ không phải là đối thủ của hắn, nhưng mà, những năm gần đây, huynh vì ta mà sao chép Thiên Địa Cửu Trọng Bí Tích, ta vẫn đang không ngừng tu tập. Coi như không thắng được hắn, cũng không nhất định sẽ thua.”

“Xem ra Cốc chủ đã hạ quyết tâm nhất định phải đối mặt với Nhạn Hành Sơ. Chẳng lẽ chuyện này thật sự không thể vãn hồi chút nào sao? Dù sao, dầu gì Nhạn Hành Sơ hắn cũng là sư huynh của người, nếu hai người thật sự làm đến cùng, chỉ sợ sư phụ dưới cừu tuyền cũng khó mà an tâm.” Thật sự muốn đi đến bước này rồi sao? Hắn không hiểu, tại sao chuyện lại phát triển đến tình hình này.

“Huynh cũng nhìn thấy tình hình hôm nay rồi đó, ta cũng chỉ là muốn phát bạc giúp thiên tai, bọn họ cũng kêu lên phản đối, nơi có để Cốc chủ ta đây trong mắt. Nếu tiếp tục như vậy nữa, qua không bao lâu nữa, người ở vị trí cốc chủ này cũng đã bị đổi rồi. Huống chi, mẫu thân của ta còn đang trong tay hắn, bảo ta làm sao có thể không lo lắng.” ánh mắt Dung Úc Ảnh lướt qua cửa sổ đang mở một nửa, nhìn về phía ảo mộng bên kia hồ, trái tim chưa xót é ẩm, nói không ra là cái tư vị gì. Tại sao phải đi tới bước này? Làm sao nàng biết chứ.

“Chuyện này. . . . .” Đông Phương Duyệt sợ run một lát, suy tính hồi lâu, vẫn quyết định nói ra cách nhìn của mình, “Thật ra chuyện ngày hôm nay bọn họ cũng có suy tính của bọn họ.”

“Suy tính cái gì?” Dung Úc Ảnh nhíu mày.

“Giúp thiên tai, là chuyện của hoàng đế, trong mắt người ngoài Tuyệt Vân Cốc chúng ta cũng chỉ là Tà Ma Ngoại Đạo, cần gì phải loại bỏ tai tiếng này? Hơn nữa, theo ta được biết, quan phủ ngân lượng giúp nạn thiên tai ít ngày nữa sẽ tới nơi, không cần chúng ta phải đi quan tâm.” Hắn dừng một chút, lại nói, “Về phần phu nhân, ta tin tưởng ngay cả Nhạn Hành Sơ có gan lớn như trời cũng không dám bắt kính với lão nhân gia nàng.”

“Mẫu thân ta cũng bị hắn giam lỏng rồi, huynh còn nói hắn không dám đối với ta mẹ như thế sao?” Dung Úc Ảnh không nhịn sự tức giận, gò má hơi ửng hồng. “Còn nữa, huynh không nhìn thấy thảm trạng của những người dân chịu thiên tai kia, làm sao biết bọn họ sống ngày qua ra sao. Ta chỉ là muốn dùng một chút năng lực non yếu của mình chẳng lẽ cũng sai lầm rồi sao? Chúng ta là Tà Ma Ngoại Đạo, đó là cái mũ bọn người bạch đạo đội cho Tuyệt Vân Cốc, đâu có liên quan gì đến những người bình dân kia. Trước kia cha vẫn nói, làm chuyện gì, chỉ cần không phụ lòng mình là được, cần gì đi để ý người ta nói như thế nào.”

“Nhưng. . . . .”

“Được rồi, huynh lui ra đi, ta cũng hơi mệt mỏi rồi. “ [dianan } Dung Úc Ảnh phát tay một cái, cắt đứt lời hắn chưa nói hết.

Đông Phương Duyệt không nói gì nữa, khép cửa phòng lại cho nàng, yên lặng rời đi.

Uống một hơi cặn sạch trà lạnh trong tách, Dung Úc Ảnh cau mày.

Trà này, miệng thật là chất,.....

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Hoa Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hoàng hôn, lại thấy hoàng hôn (1)

Mặt trời từ từ lặn xuống phía chân trời, treo nghiêng nghiêng giữa không trung. Bầu trời nhuộm sắc đỏ nhàn nhạt, hết như mặt trời chiều đỏ rực lửa, đẹp đến vô cùng, cũng thế lương đến cực điểm. Vậy mà, Nhạn Hành Sơ lại yêu cảnh sắc lúc này, dường như mỗi ngày vào lúc này hắn cũng đi một chuyến vào trong rừng hoa hạnh, nhìn vẻ đẹp tự nhiên mà tạo hóa ban cho.

Nhận Hành Sơ nhẹ nhàng bước từng bước chân chậm rãi trong rừng Hoa Hạnh rợp trời. Hắn mặc một bộ áo bào mỏng tím nhạt, vẫn vương vài cánh hoa rơi, gió nhẹ lướt qua, tay áo bông bành giống như trong lúc lơ đãng sẽ theo gió mà bay đi.

Vậy mà, phía sau hắn có một gã sai vặt đi theo bước ba bước một, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, làm phá hỏng mắt tiên cảnh đẹp đẽ.

“Tiêu Vũ, người đừng đi theo ta nữa.” Nhận Hành Sơ có chút bất đắc dĩ. Cái tên Tiêu Vũ này, cả ngày đều ở trước mặt sau lưng hắn, hại hắn không có một khắc có thể tĩnh táo.

“Chuyện này không thể được.” Tiêu Vũ bước nhanh hơn, định chạy đến bên cạnh hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Công tử, ngài không thể chịu được gió lớn, vẫn là sớm quay trở về thôi. Ngài. . . . . Dù sao cũng nên suy nghĩ vì bản thân mình một chút, nếu còn tiếp tục giãy vò như vậy. . . . .”

“Được rồi. Thân thể của ta, chẳng lẽ ta không biết phải làm sao sao?” Nhận Hành Sơ nhẹ nhàng phát phát tay, như muốn ngăn lại cái miệng vẫn đang muốn tiếp tục lảm nhảm.

Tiêu Vũ ỉu xiu, nhỏ giọng thì thầm, “Biết cái gì chứ, chính là biết, ngài cũng sẽ không để ở trong lòng.”

Liếc hắn một cái, Nhận Hành Sơ làm như không nghe thấy gì, tiếp tục đi về phía trước .

“Công tử, ngài nghỉ một lát thôi. Chính là ngài không mệt, cũng thông cảm cho nô tài đi chứ.” Đi theo một vòng lớn trong rừng hoa hạnh, Tiêu Vũ đám bóp chân, âm thầm oán trách ở đáy lòng, thật không biết cánh rừng này có gì tổ mà công tử sao lại ưa thích tản bộ bên trong rừng như vậy.

“Người mệt rồi thì trở về đi, ta không muốn người đi theo.” tuy là nói như vậy, nhưng Nhận Hành Sơ cũng đã tìm tảng đá lớn gần đây ngồi xuống.

“Ha ha, công tử, ngài thật thông cảm cho nô tài.” Tiêu Vũ sung sướng ngồi xuống ngay tại chỗ bên cạnh hắn, vui vẻ mà nói.

Không để ý tới hắn, Nhận Hành Sơ ngẩng đầu nhìn bầu trời. Những đám mây trên trời là một mảnh đỏ ngầu, giống như muốn bùng cháy, nhưng dần dần lại phai nhạt, hóa thành sắc đỏ cam, có lẽ, không bao lâu nữa, chờ mặt trời dần dần lặn xuống, màu đỏ tuyệt mỹ mà thê thảm (thê lương+đẹp đẽ) này cũng biến mất. Hoàng hôn dù sao cũng là hoàng hôn, nắng chiều cuối cùng vẫn là nắng chiều, muốn giữ lại cũng không giữ được.

Hai tay nâng má, Tiêu Vũ yên lặng nhìn hắn, trong lòng lại thấy chút sợ hãi hiếm có. Giống như, con người như công tử cũng sẽ như trời chiều này, chẳng mấy chốc sẽ rời đi. Hắn không thích không khí trầm mặc này, vì vậy mở miệng nói: “Công tử, ngài đang suy nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ cái gì? (mìnNAdidien'dan.l.q.d) Ta có thể nghĩ gì chứ.” Nhận Hành Sơ nhàn nhạt cười cười, hỏi ngược lại: “Người nói ra cho ta nghe một chút đi, bình thường người muốn những thứ gì.”

“Nô tài?” Tiêu Vũ nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Dĩ nhiên là nô tài nghĩ phải làm như thế nào mới có thể hầu hạ tốt công tử.”

“Từ cái này ra? Không có khác à.” Nhận Hành Sơ nhìn hắn một chút, nói tiếp, “Người thì sao, không có nghĩ qua sao? Nha đầu Ngưng Ngọc ngày thường rót nước bên cạnh phu nhân thì sao?” Cái đôi trẻ con này lén lút đưa tình đã được một thời gian rồi, còn tưởng là hắn không biết sao.

“Công tử.” Vọt xuống, gương mặt Tiêu Vũ hồng từ tai đến cổ. Dù thế nào hắn cũng không có nghĩ đến, ngay cả chuyện của hắn và Ngưng Ngọc công tử đều biết.

“Ha ha, có cái gì mà đỏ mặt. Đến lúc đó, ta giúp người làm chủ là được.”

“Nô tài cảm ơn công tử.” Tiêu Vũ cực kì cơ trí, gặp một cơ hội tốt như vậy làm sao lại có thể không nắm chặt cơ chứ. Có một câu nói này của công tử, chuyện của hắn và Ngưng Ngọc coi như đã giải quyết xong rồi. Sao hắn không mừng rỡ cho được.

“Công tử kia thì sao, trong lòng công tử có muốn cái gì không?” Lấy can đảm, Tiêu Vũ cẩn thận hỏi từng li từng tí.

Nhận Hành Sơ nhẹ nhàng phát ống tay áo một cái, một mảnh lụa hồng từ từ bay xuống vào lòng bàn tay. Trong lòng bàn tay trắng muốt như ngọc lại có một mảnh hồng, cực kỳ rõ ràng. Anh mắt hắn lướt qua cánh hoa Hạnh trong lòng bàn tay, nhìn về nơi xa, sắc mặt có một chút chờ đợi, lại mang một chút mơ hồ. Hồi lâu, hắn nở một nụ cười dịu dàng, “Giang Nam, ta muốn đi Giang Nam, nhìn Hoa Hạnh đầy trời Giang Nam.”

“Giang Nam, công tử muốn đi Giang Nam?” Tiêu Vũ lăm bầm nhớ tới, chợt vỗ đùi, kêu lên, “Cái này có gì khó, công tử muốn đi, ngày mai có thể lên đường đi Giang Nam. Nô tài sẽ đi thu dọn ngay.”

“Người. . . . .” Nhìn gã sai vặt đã sớm nhảy dựng lên, chạy thật xa, Nhận Hành Sơ bất đắc dĩ thở dài, cái tên Tiêu Vũ này, thật đúng là tính tình quá xúc động rồi.

Chỉ là cũng tốt, định luôn là ngày mai đi, ngày mai sẽ lên đường đi Giang Nam.

Dù sao. . . . . Thời gian của hắn cũng không còn nhiều.

* * * * *

Sắc trời dần tối, Nhận Hành Sơ lững thững đi vào trong rừng hoa hạnh, không kịp để ý đã đi tới bìa ngoài của rừng. Hắn nhìn sắc trời một chút, vừa định trở về phòng nghỉ ngơi, lại nghe được truyền đến tiếng người từ bên ngoài cánh rừng.

Tuyệt Vân Cốc kể núi gần sông, chẳng những bốn mùa như mùa xuân, cảnh sắc tuyệt mỹ, hơn nữa địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công. Mấy năm này, Nhạ Hành Sơ dựa vào địa lợi, bày ba trận thế quan trọng trong vòng năm dặm xung quanh vườn hạnh, để ngăn địch từ bên ngoài xâm lấn.

Trận thế thứ nhất có tên gọi là “Tứ chố tiếp khách”, ý nghĩa như tên, cũng sẽ không đả thương người, chỉ cần người tới nguyện ý lui về đường cũ, bảo đảm sẽ không bị thương chút nào. Nhưng không có mấy phần bản lãnh thật sự thì tuyệt đối không thể vượt qua trận thế này.

Trận thế thứ hai gọi là “Đuôi khách”, một khi có người tiến vào “Đuôi khách”, cơ quan mai phục sẽ xuất hiện, muốn không thấy máu rơi xuống đường như là điều không thể. Chỉ là, những cơ quan mai phục này cũng không quá nguy hiểm, cũng không có độc, không có ý lấy tánh mạng người xông vào.

Gần sát rừng hạnh chính là Trận thế thứ ba, (mNNA'd'd?) tên là “Lư khách”.

“Trong Tuyệt Vân Cốc hoa hạnh rơi đầy, hôm nay tàn hồng khắp nơi không giống hôm qua.”, một nửa nói là cảnh sắc của rừng hạnh hoa, một nửa nói lại chính là trận thế thứ ba “Lư khách”. Một khi xông qua trận thế thứ nhất, thứ hai, tiến vào “Lư khách”, đều là cao thủ hàng đầu. Vậy mà, nếu như vùi lấp ở “Lư khách”, sống hay chết, toàn bộ dựa vào người khác. Nếu như Tuyệt Vân Cốc mở một mặt lưới, như vậy, lui về đường cũ thì còn có thể giữ lại tính mạng ở đây. Nếu như Tuyệt Vân Cốc mở ra cơ quan, chính là vạn tên cùng bắn, chim bay khó thoát. Đến lúc đó, tàn hồng khắp nơi, người quỷ khách đường.

Mà nay, tiếng người ngoài rừng rõ ràng chính là truyền đến từ “Lư khách”. Không nghĩ tới, thậm chí có người đã tiến qua hai ải, tiến vào trong “Lư khách”, mà trong cốc cũng không có phát hiện ra dù một chút, điều này làm hắn vừa kinh vừa sợ.

Nhạ Hành Sơ khóa chặt hai hàng lông mày, đi nhanh mấy bước về phía nguồn gốc âm thanh, ngưng mắt nhìn lại.

Chỉ thấy trong “Lư khách” có hai nam một nữ đang ngồi xếp bằng, xem ra là đang ngưng thần suy nghĩ phương pháp phá trận. Hắn là biết ba người bọn họ, Xuyên Vân tiên tử Hoa Sơn Mạc Như Hồng, đứng đầu Nam Cung thế gia Nam Cung Phi Dương, cùng với công tử Mộ Dung thế gia Mộ Dung Tiêu. Kể từ tám năm trước bạch đạo xâm phạm, thế lực hai bên ngang nhau, mỗi bên đều mất một nửa. Ba người trong trận pháp này, có thể nói là chiếm cứ một nửa lực lượng của bạch đạo ngày nay. Hắn nghĩ tới đã cảm thấy sợ, nếu như ba người này, phá vỡ “Lư khách”, lên vào bên trong Tuyệt Vân Cốc mà thần không biết quỷ không hay, hậu quả này chỉ sợ là khó có thể tưởng tượng.

Giết?

Không giết?

Vòng tay ở gốc cây hạnh cổ thụ trăm năm cường tráng nhất, chỉ cần nhẹ nhàng vận nội lực, làm rung động cơ quan ẩn trong cây khô, một người trong bọn họ cũng không trốn thoát, đều sẽ chết ở trong “Lư khách”. Nếu như không giết, lên tiếng cảnh báo, buộc bọn họ rời đi, khó bảo toàn sau này bọn họ sẽ không trở lại. Đến lúc đó, hối hận nữa cũng không làm nên chuyện gì. Nên làm như thế nào mới đúng, đã sớm rất rõ ràng rồi.

Nội lực tác dụng, vạn tên cùng bắn. Chỉ thấy ba người trong trận, bỗng nhiên giật mình, hoặc rút kiếm ngăn trở đầu mũi tên, hoặc dốc sức xoay chuyển thân thể, toàn lực ứng phó trận mưa tên trước mắt. Thời gian trôi qua từng chút một, vết thương trên người ba đại cao thủ trong trận cũng từ từ nhiều hơn, máu tươi nhuộm đỏ áo, thân hình xoay chuyển cũng chậm lại. Tiếng thở dốc tuyệt vọng, tiếng chửi rủa, tiếng gào thét liên tục truyền đến.

Nhạ Hành Sơ tái mặt, ho nhẹ một hồi. Hắn muốn lấy khăn tay theo bản năng, lại phát hiện không mang theo khăn bên người, vì vậy, lơ đãng dùng ống tay áo lau đi tia máu ở khóe miệng, máu đỏ tươi in trên ống tay áo tím nhạt cùng hòa quyện thành màu đen tuyệt vọng. Hắn ngược mắt nhìn cảnh tượng máu tanh, vẻ mặt cũng bình tĩnh đến mức chết lặng.

“Người còn không mau dừng lại.” Một tiếng kêu mềm mại truyền đến, nơi xa một bóng dáng màu lam nhỏ bé lên xuống mấy cái, đảo mắt đã đi tới trước mặt hắn. Áo dài lam nhạt rực rỡ, voan mỏng nhẹ bay, khuyên tai màu lam rung động theo gió phát ra tiếng vang thanh thúy mà buồn bã. Trên khuôn mặt còn trẻ tuổi và xinh đẹp của Dung Úc Ảnh nhuộm đầy sương lạnh.

“Dừng lại cái gì?” Nhạ Hành Sơ chậm rãi xoay người lại, nhìn nàng, chợt nhàn nhạt cười lên, “Người vốn nên biết, một khi cơ quan của ‘lư khách’ khởi động thì không bao giờ có thể dừng lại.”

“Người . . . . . Thật là tàn nhẫn.” Gần như là rung động âm thanh, tay của Dung Úc Ảnh bám thật chặt vào cây khô bên cạnh, từng dòng máu tươi cuộn cuộn rỉ ra từ những ngón tay xanh tím. Mắt thấy ba người trong trận từ từ kiệt lực, lại vẫn tiếp tục giãy giụa hết sức một cách vô ích như cũ, sau đó, mũi tên dài xuyên qua tim, mũi tên này tiếp theo mũi tên kia làm người nối nhau chết thảm trong trận, nàng lập tức không nhìn được con buồn nôn.

“Tàn nhẫn sao? Bọn họ vốn cũng không nên tới, sớm nên dự tính đến kết quả hôm nay phải chịu. Lại còn coi Tuyệt Vân Cốc là chỗ mặc cho người qua lại tự nhiên sao.” Nhạ Hành Sơ nhìn nàng chăm chú, lạnh lùng thốt lên, “Người đang là Cốc chủ Tuyệt Vân Cốc, nên vì an toàn của những người trong cốc mà suy tính, đừng có dùng lòng dạ đàn bà mà nhân nhượng, đến lúc đó, người phải chết nên là chính người.”

Môi run rẩy, ánh mắt của Dung Úc Ảnh nhìn hắn như là nhìn ác quỷ. Nàng không hiểu, tại sao nam tử cao cường mà tuấn nhã như vậy mà có thể vừa nhắc tay đã không thêm để ý mà giết người. Lặng người một lúc lâu, nàng kinh ngạc mở miệng, “Bọn họ cũng không hề làm tổn thương gì đến Tuyệt Vân Cốc.”

“Người cho rằng, chờ bọn họ thực sự tổn thương tới Tuyệt Vân Cốc thì còn kịp hối hận hay sao?” Nàng vẫn còn quá thiện lương, quá mềm lòng.

“Nhưng mẫu thân ta thì sao? Người đâu làm gì tổn thương Tuyệt Vân Cốc, không phải người vẫn phát rồ lên mà giam lỏng nàng, cách ly mẹ con chúng ta sáu năm như vậy hay sao?” Bỗng nhiên kích động, Dung Úc Ảnh hung hăng nhìn chằm chằm hắn.

Cười như không cười nhìn nàng một cái, hần nhàn nhật nói: “Ta sớm đã nói qua với ngươi, nếu như có một ngày, ngươi đánh bại ta, đoạt lại quyền hành của Tuyệt Vân Cốc trong tay phu nhân tự nhiên sẽ trở lại bên cạnh ngươi. Mà tất cả chuyện lớn nhỏ trong cốc, cũng đều có thể do ngươi làm chủ.” Hần dừng một chút, lạnh lùng nói tiếp, “Nếu như ngươi không làm được, ngươi có tư cách gì can thiệp ta làm việc? Trong giang hồ, cá lớn nuốt cá bé, ngươi không hiểu sao?”

“Không tệ, trong giang hồ, cá lớn nuốt cá bé.” Thu lại vẻ mặt kích động trên mặt, Dung Úc Ảnh dần dần bình tĩnh lại, nở nụ cười lạnh lùng, nàng nhìn hần, “Nếu, một chút tình cảm ngươi cũng không có, vậy ta cũng không có cái gì cố kỵ nữa. Giờ hội đêm nay, trước cửa thiện ác đường, ta và ngươi cùng nhau kết thúc.”

“Chỉ có ta ngươi? Tinh Vũ đường, Thủ Diễm của Hình đường, Tam đại hộ pháp bên trong Lạc Vân đều không ra tay sao?” Hồi hột nói một câu, đã vạch trần toàn bộ thực lực Dung Úc Ảnh khô tâm giấu giếm.

Cố gắng che giấu kinh hãi trong lòng, Dung Úc Ảnh trấn tĩnh nói: “Nếu như bọn họ ra tay, thủ hạ của ngươi trong tam đường cũng nhất định ra tay. Ta không muốn trong cốc có máu chảy thành sông, tin tưởng ngươi cũng như vậy.” Thế lực tự mình âm thầm bồi dưỡng, làm như vậy là để đánh một trận công bằng với hần, mà không phải hi vọng trong cốc xảy ra một cuộc hỗn chiến.

“Được, ta đồng ý với ngươi. Đến lúc đó, thắng làm vua thua làm giặc, ngươi thắng, sống chết của Nhạn Hành Sơ ta là của ngươi, ta thắng, trong Tuyệt Vân Cốc không còn Cốc chủ này nữa.” Thản nhiên cười, Nhạn Hành Sơ cất bước rời đi, không quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái nữa {Minna.dien.dan/lqd}.

Trên không trung, mặt trời chiều đã lặn xuống hần. mặt trăng màu bạc dần dần nhô lên phía chân trời, khê cong, trong trẻo, lạnh lùng.

Hoa Hạnh vẫn như cũ, ánh trăng lạnh lùng không tiếng động.....

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Hoa Hạnh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Đêm càng khuya, người đứng trước cửa thiện ác đường cũng càng nhiều. Hôm nay, hai người Dung Úc Ảnh và Nhạn Hành Sơ coi như là chính thức trở mặt, không thể vãn hồi. Mà các trong cốc, rõ ràng chia làm hai phái, thần sắc đều khẩn trương chờ đợi hai nhân vật chính đến.

Hình như là chờ rất lâu sau, trong đám người chột rồi loạn tung bùng, rốt cuộc Dung Úc Ảnh xuất hiện ở trước mặt mọi người. Nàng mặc một bộ trang phục màu xanh dương, tuy là một cô gái nhưng giữa hai lông mày lại có anh khí không thể bỏ qua .

Đông Phương Duyệt đi theo rất sát ở phía sau nàng, ánh mắt quét qua mọi người đang ở đây, không ngờ phát hiện đường chủ ba đường khác đều vừa giận vừa sợ nhìn hần chăm chăm. Không để ý lắm mà nhìn chỗ khác, mọi người đều vì chủ của mình, hần không có cái gì phải áy náy.

Gã sai vật Tiêu Vũ của Nhạn Hành Sơ đã sớm đứng ở trong đám người, đôi mắt nhìn nơi này một chút, nhìn nơi đó một chút, thật giống như chốc lát cũng không an tĩnh được. Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, giờ hội đã qua một khắc, vậy mà, Nhạn Hành Sơ vẫn còn chưa có tới.

Dung Úc Ảnh nhăn mày lại, nhiều người như vậy đều đang đợi một mình hần, hần coi đây là cái gì, yếu thế sao? Hay là thị uy? Nàng khẽ cười lạnh một tiếng, vẫy vẫy tay, đang muốn để cho người đi mời hần ra ngoài thì khóe mắt cũng đã liếc thấy một bóng dáng tím nhạt của —— Nhạn Hành Sơ.

Trong nháy mắt này, chung quanh bỗng nhiên yên tĩnh lại, ánh mắt của mỗi người cũng khóa thật chặt trên người của hần. Vậy mà, hần hơi ngước mắt, cứ nhàn nhật như vậy nhìn về phía trong sân một cái, trái tim của tất cả mọi người trong đều ngưng lại, kim lòng không được mà cúi đầu.

Trừ Dung Úc Ảnh. Nàng vẫn nhìn chăm chăm hần như cũ, lạnh lùng ném ra một câu, “Ngươi đã muộn.”

“Ừ.” Nhạn Hành Sơ chậm rãi đi tới trước mặt nàng, nhẹ nhàng đáp một tiếng. Không giải thích gì, càng không hề áy náy mà đáp một tiếng.

Đề nén lửa giận trong lòng, Dung Úc Ảnh nói: “Đã đến như vậy rồi, trước mặt tất cả đang ở đây lúc này, chúng ta làm kết thúc.”

“Giá cao đấy? Ngươi hiểu rõ chứ?” Nhạn Hành Sơ nhìn nàng một cái, nhàn nhật nói.

“Hôm nay giữa rừng hoa hạnh, ta đã nói rất rõ ràng với ngươi. Ngươi thắng, Dung Úc Ảnh tự vẫn trước mặt. Từ đó, Cốc chủ tuyệt Vân Cốc chính là Nhạn Hành Sơ ngươi. Nếu như ngươi thua. . . . .”

“Nếu ta thua, tùy ngươi xử trí là được.” Ánh mắt Nhạn Hành Sơ lạnh lạnh, theo thứ tự quét qua những người quan trọng trong cốc, nói tiếp: “Trận chiến ngày hôm nay bất kể thắng bại, sau này trên dưới Tuyệt Vân Cốc không thể có hai lòng.”

“Phi, ngươi nói thật là một quá đi.” Đường chủ Hình đường Cừ Diễm càng nghe càng giận, giọng tức tối mắng, “Nhạn Hành Sơ, lão Cốc chủ đối đãi

với người không bạc, hôm nay người lại dám công khai động thủ với Cốc chủ, mưu đoạt quyền hành trong Tuyệt Vân Cốc, còn đường hoàng nói ra như vậy. Trên dưới Tuyệt Vân Cốc, nếu bàn về hai lòng, ai so sánh được với Nhạn Đại công tử người.”

“Cừu lão, đồng ý với hấn đi, {Minna-chan-le\$quy&don} chớ làm cho người ta khinh thường.” Dung Úc Ảnh vuốt nhuyễn kiếm bên hông, vẻ mặt kiên quyết nói.

“Chuyện này. . . . . Vâng” Cừu Diễm hận trọn mắt nhìn Nhạn Hành Sơ một cái, cúi đầu nói.

“Các người cũng đều nghe được chứ? Không cần ta lại nói nữa chứ.” Ánh mắt của Nhạn Hành Sơ rơi vào người Tam đại Đường chủ, hỏi.

“Công tử yên tâm, bọn ta chắc chắn tận trung vì Tuyệt Vân Cốc.”

Hải lòng gật đầu, trông mắt Nhạn Hành Sơ cười một tiếng, nói với Dung Úc Ảnh: “ Xin lỗi. Đã kéo dài thời gian, giờ Tý rồi.”

Cười dịu dàng như vậy, nàng giống như lại gặp được Nhạn ca ca dắt tay của nàng, thương yêu nàng năm đó. Trong lòng Dung Úc Ảnh tràn đầy đau xót, quả thật muốn nhào vào ngực hấn, khóc lớn một trận, sau đó mặc cho hấn an ủi thương yêu cung chiều.

“Cốc chủ đây là sao? Chẳng lẽ là sợ. Vậy cũng không sao, chỉ cần người đồng ý rời khỏi Tuyệt Vân Cốc, vĩnh viễn không trở về nữa, ta cũng sẽ không làm khó người, thả người đi là được.” Lời nói lạnh lùng truyền ào trong tai, lời nàng trở về hiện thực. Không trở về được nữa rồi, hấn vĩnh viễn sẽ không phải là Nhạn ca ca thương nàng yêu nàng ấy nữa.

Mọi người trong Tuyệt Vân Cốc đã sớm tự động lui về đến hành lang, nhường lại một khoảng lớn trống trải.

Dung Úc Ảnh mỉm cười chua chát, đi vào trong sân.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, không nói gì nữa, thậm chí ngay cả lễ nghi khách sáo cũng giảm bớt, đã đồng thời ra tay.

Nhuyễn kiếm của Dung Úc Ảnh run lên, sử dụng nội lực, mang theo một tia hàn ý bắn nhanh về phái Nhạn Hành Sơ. Chợt lắt mình, bay nghiêng nghiêng ra ba trượng, bóng dáng tím nhạt giống như dung nhập vào bóng đêm. Thoải mái mà tránh thoát 18 kiếm quang, song chương của Nhạn Hành Sơ đều xuất hiện, trong thời gian nháy mắt, 7749 chương hoa trắng muốt như ngọc xuyên qua đan vào quang ảnh, bao vây Dung Úc Ảnh thật chặt bên trong. Chỉ nghe “Xích” một tiếng, một mảnh vải vụn màu xanh dương bay xuống theo gió, đó là tay áo của Dung Úc Ảnh đang tránh né không kịp bị chương phong sắc bén cắt rơi[Min#na”d.d?le@q#don].

Bên ngoài, mọi người đều ngưng mắt nín thở, ánh mắt không nhúc nhích nhìn chăm chú hai người, lòng bàn tay từng người một đều đầy mồ hôi, mà bản thân mình lại hoàn toàn không biết. Cho dù là đang ở bên trong hành lang, cách nơi hai người giao thủ có một đoạn cự ly, nhưng kiếm khí chương phong vẫn trực đánh tới đây như cũ, làm trên mặt đau nhức. Thanh niên có một chút công lực kém cỏi càng lui ra ngoài cách mười trượng, lúc này mới đứng vững chân.

Trong nháy mắt đã giao thủ mấy trăm chiêu, tóc mai Dung Úc Ảnh đều bay loạn, sắc mặt ửng hồng, đã hơi thở dốc. Chớp mũi Nhạn Hành sơ tràn mồ hôi, sắc mặt cũng tái nhợt kinh người. Trừ mảnh tay áo bị cắt rơi kia, hai người cũng không có ai bị thương. Cao thủ như bọn họ chỉ cần đánh phải đối phương một kiếm một chương, trận tranh đấu dài này có thể kết thúc. Bởi vì, cao thủ đánh nhau, một chiêu thường thường có thể quyết định sống chết.

Lại qua trăm chiêu, kiếm pháp của Dung Úc Ảnh chợt biến đổi, đường kiếm từ nhẹ nhàng linh hoạt đổi thành mạnh mẽ trầm ổn. Trong lúc nhất thời, kiếm quang đầy trời, giống như sấm chớp chợt nổi lên, trời đất nghiêng ngả. thân hình Nhạn Hành Sơ không ngừng di chuyển trong vòng kiếm nhuyễn kiếm, sắc bén nhiều lần cũng suýt nữa đâm trúng thân thể của hấn, tuy nhiên cũng bị hấn hữu kinh vô hiểm* tránh ra.

*hữu kinh vô hiểm: Nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm. Dùng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng đạt được kết quả mong muốn.

Trải qua 900 chiêu, bỗng nhiên, thân hình Nhạn Hành Sơ dừng lại, thay đổi cách di chuyển, ở giữa không trung xẹt qua từng tia kiếm quang, 36 chương đều xuất hiện, xuất ra chương phong lại hóa thành từng đóa Tử Sắc Liên Hoa (hoa sen tím).

“Thiên địa Cừu Trọng!” Không biết là người nào kêu lên một tiếng. Tám năm trước ba chiêu Cừu Trọng đánh gục Võ Lâm Minh Chủ Nam Cung Trắc Thiên rồi cuộc lần nữa tái hiện ở trước mặt mọi người.

Dung Úc Ảnh nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, mũi kiếm trong tay dài ra, lại như Tử Sắc Du Long cùng với Thiên Địa Chi Uy, chao liệng ở giữa Tử Liên. Lại là Thiên địa Cừu Trọng! Dung Úc Ảnh cũng dùng Thiên địa Cừu Trọng. . . . .

Hai bóng người lam tím, lần lượt thay đổi nhanh như điện, chương phong kiếm ảnh đầy trời bỗng nhiên biến mất.

Nhuyễn kiếm của Dung Úc Ảnh đã gãy, trong tay chỉ còn lại chuôi kiếm ngắn ngắn. Mũi kiếm sắc nhọn, nhỏ dài đã xuyên qua vai, đang rung rung trên vai phải của Nhạn Hành Sơ.

“Phu nhân ở Lạc Hà thôn cách đây ba mươi dặm.” Hấn lẳng lặng nhìn nàng, chỉ nói một câu nói như vậy, rồi phun ra một ngụm máu tươi ngai ngái, chìm vào trong bóng tối vô biên.

* * * * *

Sau khi tỉnh dậy, cảm giác duy nhất là lạnh, lạnh quá. Hắn không hiểu tại sao cuối mùa xuân đầu mùa hạ lại vẫn rét lạnh như vậy. Vết thương trên bả vai cũng đau đớn mà co quắp lại, máu là tạm thời dừng lại, cũng không được bôi thuốc băng bó.

Ngước mắt nhìn chung quanh, đầu tiên đập vào mi mắt là một hàng song sắt thô như cánh tay trẻ em phía trước, cùng với hai cây đuốc phát ra ánh sáng yếu ớt treo nghiêng nghiêng bên ngoài song sắt. Cả phòng đều là mùi thối rửa ảm thấp, không khí vẫn đục hết sức. Đây nên là địa lao của Hình đường, Nhạ Hành Sơ tự giễu cười cười, không nghĩ tới có một ngày hắn cũng sẽ bị cầm tù ở chỗ này. Trước kia là thượng khách, nay là tù nhân, chính là như vậy. Hắn khẽ giật giật, trên người lập tức truyền đến một tiếng “Đinh đàng” nhỏ nhẹ, cúi đầu nhìn, phát hiện hai cổ tay cùng mắt cá chân cũng bị khóa thật chặt. Chung Nam hàn thiết, khó trách hắn có thể cảm thấy lạnh như vậy, thì ra là toàn nhờ công lao của ổ khóa này. Bọn họ quá để ý hắn, kỳ thật với tình trạng của hắn bây giờ chính là dưới tình hình cửa tù mở rộng ra thân thể không hề trói buộc hắn cũng không chống đỡ được ba bước.

Nhẹ giọng ho khan, từng giọt máu tươi từ trong miệng tràn ra. Hắn giơ tay muốn lau, bị còng sắt trói buộc cổ tay lại như vậy không nhấc lên được. Hắn cười khô, tựa thân thể trên tường gạch, chậm rãi nhắm hai mắt. Dù sao năng vẫn không đủ hung ác, tàn nhẫn, một kiếm kia vốn có thể đâm qua tim hắn, nhưng một khắc sau cùng năng vẫn di chuyển kiếm phong, lựa chọn vai phải của hắn. Quả nhiên năng là một võ học kỳ tài, trong vài năm ngắn ngủn, chỉ dựa vào thực lực của mình đánh bại hắn. Năng bản lĩnh như vậy, muốn đón lấy Tuyết Vân Cốc đã đủ năng lực rồi. [D&d*le^q%don] Chỉ là, rốt cục năng vẫn quá mức thiện lương, quá mức mềm lòng, tính tình như vậy trong giang hồ, là chắc chắn sẽ bị tổn thương.

Mặc cho tinh thần thư giãn, hình như là qua thật lâu, trong lúc mộng lung, hắn nghe thấy một loạt tiếng bước chân chậm chậm, ngay sau đó là tiếng kim loại va chạm. Cổ sức mở mi mắt, gò má trẻ tuổi mà tuần tú xuất hiện trong tầm mắt mờ hồ của hắn. Cổ hết sức cong cong khéo môi, Nhạ Hành Sơ cười cười với hắn, “Đồng Phương, không nghĩ tới, người đầu tiên ta nhìn thấy lại là ngươi.”

“Không tệ, là ta.” Đồng Phương Duyệt ngồi xuống bên cạnh hắn, trông thấy cổ tay hắn bị xiềng xích, nhủu nhủu mảy, đưa tay sờ, chạm tay vào là giá rét thấu xương. Hắn thu bàn tay về, chân mày nhủu sâu hơn, “Là Chung Nam hàn thiết.”

Lặng lạng rũ mắt xuống, Nhạ Hành Sơ nói: “Đúng vậy, bộ xiềng xích hàn thiết này chỉ sợ bị Hình đường đã cắt thật lâu, đến hôm nay mới có đất dụng võ.”

“Ngươi . . . .” Thái độ khinh thường như vậy bất giác làm cho Đồng Phương Duyệt hơi giận, hắn lạnh lùng thốt lên: “Ngươi nghĩ như thế nào thì như thế đó, muốn tự chịu tội, ta không xen vào, cũng không muốn quan tâm. Chỉ là, ta muốn biết, đến tột cùng ngươi đang diễn tuồng gì vậy, diễn cho ai nhìn?”

“Ta không hiểu rõ.” Nhạ Hành Sơ nhàn nhạt nói.

“Ngươi có cái gì không hiểu, tất cả sự tình, đều là ngươi một tay che trời, ngươi vẫn không rõ?” Đồng Phương Duyệt giễu cợt hỏi ngược lại.

Liếc nhìn hắn một cái, Nhạ Hành Sơ không có nói gì, chỉ là nhẹ nhàng khép lại con ngươi.

Đồng Phương Duyệt cầm giữ chặt đầu vai hắn, cứng rắn nói: “Ngươi mở mắt, chẳng lẽ ngay cả nhìn người khác một cái ngươi cũng khinh thường sao? Là ta đang hỏi ngươi đó, ngươi có nghe thấy không?”

Vết thương do kiếm gây ra trên vai phải bị hắn dùng lực bóp mạnh như vậy, nhất thời rách ra, làm đau đớn toàn thân. Máu tươi không ngừng phun ra khỏi miệng, sắc mặt của Nhạ Hành Sơ tức khắc trở nên trắng bệch, hắn(NHS) lạnh lùng nhìn Đồng Phương Duyệt một cái, cứ nhìn như vậy khiến cho lòng Đồng Phương Duyệt ngày càng lạnh.

Hắn rút tay về, lòng bàn tay đầy máu tươi ảm ảm, ướt nhẹp, hắn âm thầm thấy may mắn, trong địa lao u ám không thấy rõ màu sắc, nếu không, màu máu đỏ tươi thê thảm (thê lương+đẹp đẽ) này sẽ đem hắn ép đến điên. Gầm nhẹ một tiếng, Đồng Phương Duyệt hung ác tròn mắt nhìn hắn một cái, [dien.dan?qd:minna-chan] chạy nhanh như gió bay ra khỏi địa lao, không quay đầu lại nữa.

Nhìn phương hướng hắn rời đi, Nhạ Hành Sơ nhàn nhạt nở một nụ cười, thanh u (thanh tịnh +đẹp đẽ) mà chua chát. Cười một tiếng, rồi lại không nhìn được ho sặc sụa một trận. Tầm mắt rơi vào bóng tối, ý thức cũng dần dần mờ hồ, mà cảnh tượng cuối cùng lưu lại trong đầu là hình ảnh mờ hồ vạn dặm xuân sắc Giang Nam.

Mười dặm đề dài, tơ liễu phát phơ, chín cây hạnh này cũng sớm nên nở hoa đẹp đẽ. Vậy mà, cuối cùng hắn không kịp đi Yên Vũ Giang Nam, nhìn hoa bay khắp trời.

Mười năm ước hẹn, sẽ thành ước hẹn chưa xong.....

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Hoa Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Các ngươi mau tránh ra, mau để cho ta gặp Cốc chủ, tại sao các ngươi ngăn ta...ta muốn gặp Cốc chủ.” Dung Úc Ảnh vừa trở về từ Lạc Hà thôn cách đây ba mươi dặm, vừa tự đưa mẫu thân Tiêu Từ Vận về sau sáu năm xa cách, đang định về phòng nghỉ ngơi lại nghe thấy tiếng ồn ào truyền tới từ bên ngoài Cúc Mộng Hiên.

Nàng khẽ nhủ mày một cái, đi ra ngoài. Nàng thật muốn xem là ai to gan như vậy, lại dám ồn ào bên ngoài Cúc Mộng Hiền như thế.

Trên cầu Lạc Nguyệt trong Mộng hồ, một thiếu niên mặt mày linh động đang đỏ mặt, vẻ mặt vội vàng tranh chấp với hộ vệ, nét ngây thơ toát ra từ khuôn mặt ửng đỏ. Người nọ cũng chính là gã sai vặt Tiêu Vũ của Nhạn Hành Sơn.

Đương nhiên Dung Úc Ảnh nhận ra được người thân cận với Nhạn Hành Sơn, nàng phát phát tay về phía những hộ vệ, ý bảo bọn họ thả hắn tới đây.

“Cốc chủ, nô tài ra mắt Cốc chủ.” Tiêu Vũ chột đẩy hộ vệ ra, vọt tới trước mặt nàng. “Đông” một tiếng, hắn quỳ xuống, dập đầu nói, “Cốc chủ, ngài đại nhân đại lượng (Ý là khoan dung độ lượng), thả công tử đi, nô tài khấu đầu với ngài.”

Nghe được tên gọi quen thuộc, trong đầu Dung Úc Ảnh như bị quét mạnh một cái, không nói ra là cái tư vị gì. Nàng phát mạnh tay áo, lạnh lùng thốt lên: “Ta không có giết hắn đã là hết lòng nhân nhượng. Giờ ngươi đòi ta thả hắn, về sau ta làm sao phục chúng?”

“Nhưng . . . .” Tiêu Vũ cứng ngắc, ngay sau đó phản kháng nói, “Nhưng công tử người cũng không hề đã thương Cốc chủ, càng không có lỗi gì với Tuyệt Vân Cốc, ngài đối với ngài ấy như vậy bảo nô tài tâm phục thể nào đây?” Đối với hắn, công tử giống như huynh đệ thủ túc (như tay chân), chưa bao giờ đối đãi với hắn như hạ nhân. Mà nay, hắn cũng nguyện ý vì công tử mà liều cái mạng nhỏ này.

“Hắn giam lỏng phu nhân, khơi lên tranh đấu bè phái trong cốc, cướp đoạt thực quyền của Cốc chủ ta đây, một tay che trời, hô mưa gọi gió, còn nói không hề có lỗi với Tuyệt Vân Cốc sao?” mắt Dung Úc Ảnh khép hờ, vuốt vuốt ngọc Phượng Hoàng trắng thuộc hạ mới vừa dâng lên, trong tiếng nói mang theo sự lạnh lẽo.

“Công tử làm tất cả đều là vì tốt cho Tuyệt Vân Cốc. Đối đãi phu nhân càng thêm cung kính, mỗi tháng cũng sai người đến phục vụ. [d'đ%lê!quy#đôn@min\$na] Đối với sự vụ trong cốc cũng là tận tâm tận lực, không dám có chút khinh thường, sơ suất. Coi như có lúc ngài ấy bất kính với Cốc chủ, ngài thêm nhiều tội danh cho ngài ấy như vậy, cũng là không công bằng.” Tiêu Vũ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng ánh mắt của Dung Úc Ảnh, phản bác.

“Lá gan ngươi cũng không nhỏ, lại dám chống đối ta như vậy.” Dung Úc Ảnh chột cười cười, khẽ vuốt ve ngọc Phượng Hoàng trắng, lại nói, “Chỉ là, muốn ta thả hắn cũng là điều không thể. Hắn soạn quyền nhiều năm, cũng nên chịu chút dạy dỗ, đợi ngày nào đó hắn nguyện ý cúi đầu dưới chân ta, tôn ta là chủ, thì không dám có hai lòng nữa, có lẽ, khi đó ta sẽ thả hắn ra.” Nàng chưa từng nghĩ tới việc giết hắn, thậm chí cũng chưa từng hận, chỉ là giận hắn, giận hắn, một lòng muốn đánh bại hắn mà thôi.

“Nhưng đến lúc đó sẽ không kịp nữa rồi.” Tiêu Vũ roi lệ, run giọng nói, “Thân thể của công tử làm sao chịu nổi giày vò trong tù, và lại ngài ấy còn trúng một kiếm của ngài. . . . .”

“Dừng lại, ngươi nói cái gì không còn kịp rồi?” Dung Úc Ảnh khẽ quát một tiếng, “Công lực của hắn cao thâm, một kiếm kia của ta cũng không thể làm hắn bị thương quá nặng, làm sao sẽ nguy hiểm đến tánh mạng?”

“Công tử đã sớm bệnh nặng rồi, chỉ là ngài ấy ỷ nại cũng không cho người biết. Hôm nay ngài nhốt ngài ấy tù ở trong tù, ngay cả thuốc cũng không có, bảo ngài ấy làm sao tiếp tục chống đỡ được. Cốc chủ, nô tài van xin ngài khai ân, thả công tử ra.” Khấu đầu, rồi lại khấu đầu, cái trán đã xuất hiện máu tươi chảy ròng ròng, nhưng dường như hắn vẫn không cảm thấy đau đớn chút nào.

Trái tim bỗng nhiên chùng xuống, ngọc Phượng Hoàng trắng bị dùng sức giữ chặt trong lòng bàn tay. Dung Úc Ảnh cau mày, vừa định hỏi thêm lại nhìn thấy một cái ngục của địa lao Hình đường lao đảo chạy tới.

“Cốc chủ, Nhạn Hành Sơn hắn. . . . . Hắn chết rồi.”

“Choang” ngọc Phượng Hoàng trắng rơi xuống trên mặt đất, hóa thành mảnh vụn. Mà thoát một đã không thấy bóng dáng cái thân hình Dung Úc Ảnh.

* * * * *

Một đường vội vàng xông vào địa lao, đập vào mắt nàng là gò má tiêu tụy không có sức sống. Dung Úc Ảnh tái mặt, khẽ run run dò hơi thở của hắn. Chỉ thấy lạnh lẽo không cảm thấy một hơi thở yếu ớt nào, trong lòng nàng đau nhói một hồi, gần như phát ra tiếng rên rỉ, trong mắt ảm lệ ảm ướt, tại sao hắn có thể cứ chết như vậy? Âm thầm cắn răng, lại đưa tay phủ xuống ngực Nhạn Hành Sơn, dò nhịp tim của hắn, nàng lại phát hiện ra một tia hi vọng.

Mặc dù tâm mạch yếu gần như không có nhịp đập, nhưng lại lúc liên lúc đứt như cũ, vẫn chưa đến mức hoàn toàn không thể cứu sống.

Nhắm hai mắt lại, Dung Úc Ảnh vận khí, liên tục đưa chân khí vào trong cơ thể cơ thể hắn. Sau đó, chung quanh hai người được bao phủ bởi một quang ảnh sáng màu tím nhạt, quang ảnh sáng tím càng lúc càng mạnh, sắc mặt nàng lại càng ngày càng tái nhợt.

Dường như qua hồi lâu sau đó, thân thể Nhạn Hành Sơn chấn động mạnh, nôn ra một ngụm máu bầm, vượt qua nguy hiểm. Dung Úc Ảnh thở ra, thu chưởng lại, trên trán đầy mồ hôi lấm tấm, một môi tựa vào một bên điều khí.

Sau khi điều khí một vòng, nàng chậm rãi mở con ngươi, ngón giữa cẩn thận nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của hắn, âm thầm thờ phào nhẹ nhõm. Cũng may bọn họ đều tu luyện thiên địa Cửu Trọng, nội công tâm pháp tương dung tương thông (cùng hòa hợp với nhau), lúc này mới cứu được cái mạng của hắn. Nhưng cho dù là như vậy, nếu trễ một bước nữa, hơi thở mỏng manh kia đứt đoạn, thì khi đó công lực của nàng có thậm hậu hơn nữ cũng không thể cứu hắn trở về.

Kinh ngạc nhìn hân, trái tim nàng lại lâm vào u mê, nói không ra là cảm xúc gì. Từ trước đến giờ hân thâm trầm như biển, làm cho người ta không dám nhìn gần con người chăm chú mà thâm trầm của hân, mà bây giờ hân không có thanh ngạo, không thấy uy nghi chỉ còn lại vẻ vô cùng yếu ớt và thể lãnh (thể lương+lạnh lẽo). Nhiều năm qua như vậy, cho tới bây giờ tình cảm của nàng đối với hân đều là ngửi vị tạp trần (nhiều cảm xúc đan xen), muốn hận, lại không thể hận, tham lam sự ấm áp của hân, lại không chiếm được. Dây dưa mãi, cứ như vậy đã qua tám năm. Từng nói thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, vậy mà, khát vọng đối với hân cũng không hề suy giảm. [dien'dan@lê\$quy%don] Khó có thể tưởng tượng, nếu như Nhạn Hành Sơ chết rồi, sự tồn tại của Dung Úc Ảnh còn có giá trị gì nữa.

Bàn tay hơi dùng lực một chút, Trung Nam hân thiết kêu lên một tiếng rồi đứt, nàng nhẹ nhàng ôm lấy hân, nước mắt cố kìm nén cuối cùng chảy xuống gò má. Nếu như giận hân, hận hân, trả thù hân, sẽ làm hân mất đi sinh mạng, vậy nàng tình nguyện không cần, không cần thế nữa.

* * * * *

Trong Cúc Mộng Hiền, phía trong rèm che màu lam có một bông dáng gầy gò lẳng lẳng dựa vào giường. Dung Úc Ảnh nghiêng đầu dựa vào cạnh giường, trầm ngâm nhìn thần y Vệ Phu Tử trong cốc bắt mạch cho Nhạn Hành Sơ.

“Nội lực mất hết, kinh mạch đứt đoạn, hơn nữa khí lạnh công tâm, là . . . . Không phương cứu chữa.” Chỉ vừa bắt mạch, Vệ Phu Tử đã chán nản lắc đầu, thương tích nặng nề như vậy, cho dù Biển Thước tái thế, cũng không thể cứu chữa.

“Câm mồm! Hân rõ ràng đã có hơi thở, chỉ cần hết lòng chữa trị, nhất định không lâu nữa có thể có chuyển biến tốt. Uổng cho người được gọi là thần y mà lại nói xằng nói bậy ở nơi này.” Mắt Phụng Dung Úc Ảnh tròn lên, sắc mặt mơ hồ nổi lên giận dữ. Trên mặt nàng là tức giận, nhưng mà trong lòng lại là sợ hãi. Vệ Phu Tử là thiên hạ đệ nhất thần y, từ mười lăm năm trước đã tạm trú ở Tuyệt Vân Cốc, vì trong cốc mà tận tâm tận lực, đối đãi vô cùng tốt, quyết sẽ không nói bừa. Nhưng cũng bởi vì như vậy, nàng mới sợ, sợ một câu kia của hân trở thành sự thật. Nàng sợ cuối cùng nàng và hân (NHS), người và người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất.

Vệ Phu Tử chấp tay, cung kính nói: “Cốc chủ, lão hủ không dám. Chỉ là bệnh này của công tử, từ nhiều năm trước đã gieo xuống bệnh căn, có thể chống chọi được đến lúc này đã là khó được.”

“Nhiều năm trước bệnh căn?” Dung Úc Ảnh lâm bầm hỏi, rốt cục là hân bị thương từ lúc nào? Tại sao nàng không hề biết chứ? Hơn nữa, nếu hân đã sớm bị thương nặng, vì sao còn phải tranh đoạt quyền thế trong cốc với nàng, chẳng lẽ thực sự là vì lợi ích mà mê muội tâm can sao? Hay là. . . . ?

“Không sai, theo lão hủ rồi vừa mới xem mạch thì có lẽ là bảy, tám năm trước thôi. Về phần nguyên nhân, hình như là do khí huyết nghịch chuyển, nội lực cản trở.” Vệ Phu Tử dừng lại một chút, nói tiếp, “Thật ra thì, cho dù lúc ấy kịp thời cứu trị, chẳng qua cũng có thể giữ tánh mạng nhiều hơn ba hai năm thôi.”

Bảy, tám năm trước, nội lực cản trở? Trong lòng nàng dường như mơ hồ cảm giác được cái gì, nhưng lại không rõ ràng, không nắm bắt. Dung Úc Ảnh nhắm mắt lại, rồi lại mở ra lần nữa, trong mắt chớp lóe tinh quang, hỏi “Nếu hân có thể chống đỡ được đến bây giờ, như vậy, ta muốn hân vẫn tiếp tục chống đỡ. Vệ Phu Tử, chẳng lẽ ngay cả một biện pháp cũng không có hay sao? Ta không tin, ta muốn hân sống, hân làm sao dám chết? Bất kể phải trả giá cao như thế nào, ta cũng muốn hân tiếp tục sống.”

Bị sự cố chấp trong mắt nàng làm cho kinh sợ, Vệ Phu Tử sợ run một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Mặc dù công tử có thể chống đỡ được đến bây giờ là bởi vì nội lực thâm hậu của hân đè nén thương thế phát tác. Nhưng mấy năm qua, thương thế càng nặng, nội lực lại ngày càng suy kiệt, hơn nữa lần này khí lạnh công tâm (khí lạnh xâm nhập vào tim), khiến cho nội lực tan hết, cho nên. . . . .”

“Cho nên chỉ cần có người tu luyện nội công giống hân, không ngừng đưa nội lực vào trong cơ thể của hân, hân sẽ không phải chết. Có phải giải thích như vậy hay không?” Khó trách lần này nàng có thể kéo hân trở về từ Quý Môn quan. Nếu là như vậy, nàng nguyện ý vì hân mà hao phí chân lực, chỉ cần hân có thể sống là tốt rồi.

Không ngờ Vệ Phu Tử lại lắc đầu, “Theo như thương thế của công tử hiện nay, nếu dùng lực áp chế bên trong, tối đa cũng chỉ có thể ép sống thêm ba tháng. Nếu thật sự muốn cứu hân, trừ khi. . . . .” Hân chợt nghĩ đến một biện pháp, nhưng, nhưng lại cảm thấy tuyệt đối không thể, cho nên nói đến một nửa, lại ngừng lại.

Dung Úc Ảnh nhanh chóng hỏi lại: “Trừ khi cái gì?”

“Trừ khi. . . . Trừ khi dùng cao của chín đoạn cây tục đoạn làm thuốc dẫn, sau đó lấy Kỳ Kinh Bát Mạch hòa hợp nội lực cho hân. Cứu chuyển cây tục đoạn cao là kỳ dược trong truyền thuyết Thượng Cổ (xa xưa), cải tử hoàn sinh, nhưng là chỉ là ở trong truyền thuyết tồn tại, trong giang hồ chưa từng có người nào thực sự gặp qua.”[minna]

“Cao từ chín đoạn cây tục đoạn?” Dung Úc Ảnh khề cong cong khóe môi, “Chỉ cần cõi đời này có vị thuốc này, lên trời xuống đất ta cũng sẽ tìm ra nó.”

Nói xong, trong nháy mắt, nàng đã phân phó: “Không tiếc bất cứ giá nào, trong vòng ba tháng, tìm cao chín đoạn cây tục đoạn cho ta.”

Nàng muốn hân sống, hân không thể chết.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Hoa Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Cách cửa sổ khắc hoa nhìn ra ngoài, đối diện hồ nước tĩnh lặng kia là chỗ ở của hần. Trong tiểu lâu màu sáng đỏ, đã từng có rất nhiều niềm vui, cũng từng có sự ấm áp của những ngày tháng bọn họ gắn bó kề cận bên nhau.

Trong mắt thoáng qua một tia khổ sở, Dung Úc Ảnh im lặng nhìn về phía rèm che. Ba ngày rồi, hần vẫn chưa hề tỉnh lại, chỉ là ngủ mê man, không có cảm giác, không nói, không động. Nàng hao tổn hết chân lực để giữ hần lại mà hơi thở của hần vẫn nhẹ nhàng như có như không.

Thật mệt chết đi mệt chết đi, không phải thân thể mệt mỏi, mà là lòng. Tâm tình lo được lo mất, sự đau khổ sợ hãi sẽ đánh mất, chỉ sợ trong nháy mắt đã không giữ được hần, giãy vò nàng khiến nàng ngày càng tiêu tụy.

Dựa vào mép giường, nàng cũng không tiếp tục chống đỡ nữa, khẽ nhắm mắt lại. Dù sao đã ba ngày đêm nàng không hề chớp mắt.

Không biết qua bao lâu, Dung Úc Ảnh bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, qua nhiều năm sự nhạy cảm được bồi dưỡng trở nên vượt xa người bình thường khiến nàng cảm thấy có người đang âm thầm nhìn coi cái gì.

Híp híp mắt đầy nguy hiểm, nàng không biến sắc nhìn về phía cửa phòng. Cửa phòng vốn khép lại mở hờ mở ra một khe hở, đôi mắt xinh đẹp lộ ra khỏi khe hở, lặng lẽ nhìn vào trong phòng, đúng lúc đối diện với đôi mắt sáng của Dung Úc Ảnh.

Chỉ nghe được một tiếng kêu nhỏ nhẹ bật ra, đôi mắt kia đã biến mất không thấy, cửa phòng hơi hơi rung động. Dung Úc Ảnh lạnh lùng cười một tiếng, tiện tay phất một cái hóa thành một đường cong trong không khí làm cửa phòng mở ra trong nháy mắt. Ngoài phòng, một bóng dáng màu xanh nhạt còn chưa kịp rời đi đã bị bắt quả tang tại trận.

Bàn tay nhỏ bé giữa không trung vừa thu lại, nữ tử mặc trang phục màu lục đã lao đảo rồi ngã nhào vào trong phòng, cửa phòng lại từ từ đóng lại. Dung Úc Ảnh không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn nàng ấy, làm cho nàng ấy thấy lạnh lẽo trong lòng, không kim lòng được mà run rẩy.

“Cốc. . . . .Cốc chủ, nô tỳ. . . . .Nô tỳ không cố ý.” Lục y nữ tử run run giọng nói.

Nhàn nhạt liếc nàng một cái, Dung Úc Ảnh mở hờ cảm thấy nhìn nàng hơi quen mặt, lại nhớ không ra là đã gặp ở đâu rồi. Nàng nhíu mày, hỏi “Không phải cố ý? Vậy ngươi lên lút đứng ngoài cửa nhìn coi cái gì?”

“Nô tỳ. . . . .Nô tỳ. . . . .” Lục y nữ tử co rúm lại, ánh mắt lóe ra chút ánh sáng, ấp a ấp úng không nói nên lời.

“Nô tỳ cái gì? Ngươi là nha hoàn phòng nào, sao dám đến đây làm càn?” Nàng quan sát tỉ mỉ cô nương trước mắt, lông mày mắt hạnh, có vẻ phong lưu đặc biệt. Một cô gái như vậy lại mặc trang phục của nha hoàn trong cốc, thật sự là có chút kỳ quái.

“Nô tỳ tên Như Ngọc, là . . . . . Là người trong phòng phu nhân.” Như Ngọc hơi cắn răng một cái, dứt khoát nói ra, “Phu nhân muốn nô tỳ âm thầm thăm bệnh tình của công tử, nhưng mấy ngày nay Cốc chủ đều canh giữ ở bên cạnh công tử, cho nên nô tỳ mới. . . . .”

“Đợi chút.” Dung Úc Ảnh cắt đứt lời nàng nói, cau mày hỏi “Ngươi nói là mẫu thân ta?” Nếu là mẫu thân, vì sao nàng không tự mình đến mà lại sai tỳ nữ lên lút dòm ngó, là có ý tứ gì vậy. Hơn nữa, theo lý mà nói, Nhạn Hành Sơ giam lỏng mẫu thân nhiều năm, nàng nên hận hần tận xương mới đúng, tại sao lại quan tâm đến bệnh tình của hần như vậy.

“Không sai là phu nhân phân phó nô tỳ.” Như Ngọc gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói thêm một câu, “Phu nhân vì bệnh trạng công tử, suốt ngày lo lắng không nguôi, không biết tóc đã trắng thêm bao nhiêu.”

“Suốt ngày lo lắng không nguôi?” Nhớ tới lúc mới gặp gỡ mẫu thân thì nàng tỏ ra phần hận với Nhạn Hành Sơ, nhưng mà nay lại quan tâm hần. Thực sự không hợp với lẽ thường. Hơn nữa bệnh tình của Nhạn Hành Sơ tám năm trước, và việc mấy năm qua hần cố ý xa lánh và gây khó khăn cho nàng, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một suy đoán to gan, ý nghĩ này, cho dù chỉ là suy đoán, cũng gần như vụn đau lòng của nàng. Dung Úc Ảnh ngẩng đầu, chăm chú nhìn khuôn mặt như ngọc trước mắt, le?quy@don “Ngươi lập tức theo ta đi gặp phu nhân, nếu để cho ta phát hiện ngươi nói ngoa, chỉ sợ cho dù ta tha cho ngươi, phu nhân cũng không tha cho ngươi.”

“Nô tỳ không dám.” Ánh mắt phức tạp nhìn Nhạn Hành Sơ lẳng lặng nằm ở trên giường một cái, Như Ngọc mắt khép hờ lại, theo Dung Úc Ảnh cùng ra khỏi Cúc Mộng Hiên.

Công tử, chỉ cần là chỉ vì người, chuyện gì nô tỳ đều nguyện ý làm.

* * * * *

Đi tới Tiêu Từ Vận ở Trúc Vạn, Như Ngọc nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy Tiêu Từ Vận lại đang lễ Phật. Nàng đưa lưng về phía cửa phòng, thành kính quỳ ở nơi đó, quay mặt về phía tượng Phật từ bi, không biết gập đầu bao nhiêu lần, trong miệng hình như lầm bầm van xin gì đó.

“Phu nhân, ngài lại đang cầu phúc cho công tử nữa à.” Không đợi Dung Úc Ảnh mở miệng, Như Ngọc đã nhẹ giọng hỏi Tiêu Từ Vận.

Lại dập đầu một cái, Tiêu Từ Vận ngồi thẳng lên, đáp: “Đúng vậy. Dung Gia chúng ta thiếu Nhạn nhi quá nhiều, mà ngoài việc cầu phúc cho nó, ta cũng

không biết còn có thể làm những gì.”

Nàng cảm nén hương, lúc này mới chậm rãi xoay người lại, vừa mở miệng hỏi “tình trạng của Nhạn nhi hôm nay thế nào, bệnh của nó. . . . . Úc , con . . . . .?” Nói được nửa câu, nàng bỗng phát hiện ra Dung Úc Ảnh đang kinh ngạc đứng nhìn ở cửa, mặt không thay đổi nhìn nàng, bỗng chốc hơi sợ, nhìn về phía Như Ngọc.

“Phu nhân thứ tội, Cốc chủ nàng. . . . .” Như Ngọc quỳ xuống trước mặt Tiêu Từ Vận, cúi đầu nói.

Chán nản thờ dãi, Tiêu Từ Vận nói: “thôi, người đi xuống trước đi.” Nàng cố cười nói với Dung Úc Ảnh, “Úc , đứng ở bên ngoài làm gì? Đi vào ngồi đi.”

Thần thờ ngồi xuống ghé dựa, thần thờ nhìn Như Ngọc đi ra ngoài, thần thờ uống một ngụm trà xanh, Dung Úc Ảnh mắt khép hờ, nhìn nước trà Liên Y, lạnh lùng mở miệng: “Rốt cục mọi người giấu diếm con cái gì?”

Mở to mắt, Tiêu Từ Vận im lặng. Nàng không biết nên nói gì, cũng không thể nói ra sự thật. Nàng thấy rất rõ ràng, Úc nhi là tình yêu của hắn, vậy mà tình yêu như vậy lại nhất định sẽ không có kết quả, nếu không, sáu năm trước, Nhạn nhi sẽ không độc ác bày một cái bẫy như vậy.

“Người nói đi, người nói cho con nghe. Tại sao mọi người đều muốn gạt con, lừa bòn ta trong lòng bàn tay rất thú vị sao? Nên hận, con lại không hạ được quyết tâm để hận, muốn yêu, lại không dám đi yêu, người cho rằng, sống trong hoàn cảnh mâu thuẫn như vậy rất vui vẻ sao?” Nàng chợt kích động, hai tay vô tình dùng sức, “Cạch” một tiếng, chén sứ trắng nhỏ bị bóp vỡ, máu rỉ ra từ khe hở, một giọt rồi lại một giọt, dọc theo cùi chỏ chảy xuống, thấm ướt cả ống tay áo màu lam nhạt.

“Úc , con tỉnh táo chút.” Tiêu Từ Vận kêu lên một tiếng, vội vàng đứng dậy, lấy hòm thuốc muốn băng bó cho nàng.

“Không cần.” Dung Úc Ảnh phát tay, gạt tay của mẫu thân ra, ánh mắt trong suốt mà chứa đầy khổ sở nhìn chằm chằm khuôn mặt Tiêu Từ Vận, “Con bị thương không phải trên tay, mà là bị người lừa. Mẫu thân, người biết không? Trong khoảng thời gian người không ở đây, con vội vàng muốn cứu người ra đến cỡ nào, người biết không? Con không ngừng luyện võ, không dám lười biếng dù chỉ một chút. Con không ngừng nuôi dưỡng thực lực, mỗi ngày đều đấu đá, người cho rằng, cuộc sống như thế vui không? Mà bây giờ, con bỗng nhiên phát hiện ra tất cả cố gắng của con hình như cũng chỉ là một chuyện cười. Hắn hoàn toàn không hề giam lỏng người, có phải hay không? Mấy năm qua người đều sống rất tốt phải hay không? Hận ý của người với hắn đều là giả vờ phải hay không?”

“Úc, không đúng không đúng. Con nghe mẫu thân nói, không phải như thế. Ai cũng chưa từng nghĩ muốn lừa gạt người, chỉ là. . . . .”

“Chỉ là cái gì? Chuyện cho tới bây giờ, người còn muốn lừa gạt con gì nữa?” Dung Úc Ảnh nhắm mắt lại, “sáu năm trước Nhạn Hành Sơ hắn bị công lực cản trở, tự biết không còn sống lâu trên đời, cho nên ép buộc con luyện võ. Mà tánh tình con vẫn luôn như trẻ con, ham chơi thích quậy, cho nên hắn không ngừng kích con hận hắn, lại còn giả vờ giam lỏng người, sau đó tiến hành đoạt quyền hành trong cốc, vì để kích con luyện võ, để cho con trở thành một Cốc chủ thực sự có thể bảo vệ chính mình, bảo vệ Tuyệt Vân Cốc. Mà từ lúc bắt đầu người đã biết rõ, cũng tham dự trong đó phải hay không?” Giọng nói của nàng càng ngày càng yếu ớt, từng bước một nói ra suy luận của chính mình.

Tiêu Từ Vận nhìn nàng, hồi lâu, rốt cuộc gật đầu nói: minna “Không sai.”

“Các người cái gì cũng biết, cái gì cũng biết, chỉ có một mình ta. . . . . Là kẻ ngu.” Nước mắt bỗng tự trào ra từ hốc mắt, rơi xuống mặt đất, rơi đều. Nàng buồn bã cười một tiếng, “Vậy còn Đông Phương Duyệt? Không phải hắn cũng biết chứ? Có phải ngay cả việc hắn lấy bí tịch đều là Nhạn Hành Sơ cho hay không?”

Tiêu Từ Vận tiến lên một bước, cẩn thận từng li từng tí lấy mảnh sứ vỡ trong lòng bàn tay ra cho nàng, “Duyệt Nhi cũng không biết. Về phần thiên địa Cửu Trọng bí tịch, cũng là Nhạn nhi nó cố ý cho Duyệt Nhi ghi chép.” Nàng dừng một chút, lại nói, “Bạch đạo võ lâm lúc nào cũng mơ tưởng Tuyệt Vân Cốc, từ khi Nhạn nhi biết nó không thể bảo vệ con, không thể bảo vệ Tuyệt Vân Cốc, nó cũng chỉ có để cho con trở nên mạnh mẽ, mạnh đến mức đủ để tự mình gánh vác tất cả. Nó càng không hy vọng một ngày kia nó rời khỏi nhân thế, lại làm cho con đau đớn muốn chết. Cho nên, nó làm cho con hận nó, làm cho toàn bộ tình yêu của con hóa thành thù hận.”

Rút tay về, lẳng lặng nhìn mẫu thân một cái, chợt cảm thấy mẫu thân vô cùng xa lạ. Nàng đứng lên, lui về sau một bước, lại lui một bước, chợt lạnh nhạt nói, “Vậy mà người vẫn nhẫn tâm nhìn kế hoạch của Nhạn Hành Sơ từng bước một trở thành sự thật như vậy, thấy con càng ngày càng hận hắn, cũng nhìn hắn từng ngày từng ngày đến với cái chết. Mẫu thân, bỗng nhiên con cảm thấy người thật là ích kỷ.” Nói xong câu này, nàng xoay người rời khỏi Trúc Vận, không quay đầu lại nữa.

“Úc nhi!” Tiêu Từ Vận vịn cửa phòng, kêu một tiếng, lại không thể gọi nữ nhi quay lại. Nàng mệt là rồi ngã xuống đất, cuối cùng không kìm nén được nước mắt tuôn rơi.

Nàng chỉ là một người mẹ rất bình thường, ích kỷ cũng được, tàn nhẫn cũng được, nàng chỉ muốn con gái của nàng vui vẻ mà sống.

* * * * *

Nàng mang theo nỗi buồn mơ hồ đi lại trong cốc, xuyên qua rừng hoa hạnh, rồi trong lúc không hề hay biết lại quay về Tiểu Lâu màu sáng kia —— Nhạn Ảnh lâu.

Nhạn Ảnh lâu vốn không gọi là Nhạn Ảnh lâu, nhưng từ lúc nàng biết chữ kia, nàng quần lấy hắn, cứng rắn dùng tên của hai người đặt tên cho Tiểu Lâu. Nàng muốn hắn luôn luôn phải nhớ, hắn là của nàng, bọn họ sẽ không bao giờ tách ra.

“Anh nhi muốn ở cùng một chỗ vĩnh viễn với Nhạ ca ca.”

Lời nói của trẻ con vẫn vọng về.

Người năm đó, giờ cũng đã tiêu tụy như vậy.

Chậm rãi bước vào Nhạ Ảnh lâu, đi qua hành lang được chạm trổ tinh xảo, đi tới nơi chơi đùa khi còn bé. Bàn tay thon dài mon tròn cửa gỗ khắc hoa, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng khép hờ ra, đi vào phòng ở của hắn.

Trong phòng có người.

Gã sai vật Tiêu Vũ của Nhạ Hành Sơ đang vội vàng thu dọn hành lý, chợt nhìn thấy Dung Úc Ảnh đi vào, vô cùng kinh hãi, ngay sau đó lên tiếng chào “Cốc chủ”, rồi lại cúi đầu tiếp tục công việc đang dở. Hắn ghét nàng, nếu như không phải vì nàng có ý hành hạ, công tử cũng không rơi vào tình cảnh nguy hiểm tính mạng như bây giờ.

Dung Úc Ảnh cũng không để ý tới hắn, chỉ quan sát bố cục bài biện trong phòng. Nhiều năm chưa từng tới nơi này, chỗ ở của hắn vẫn thanh nhã động lòng người như năm đó, nhưng màu sắc nhạt nhẽo lại mơ hồ lộ ra sự cô đơn hiu quạnh. Nơi này trước đây tràn đầy niềm vui, tràn đầy hạnh phúc, từ giờ lại có vẻ cô đơn, hiu quạnh như vậy chứ? Nơi này trước đây, tràn ngập màu trắng giống như ảo mộng, giống như áo bào trắng khi đó hắn thường mặc, hôm nay, nơi này vẫn thanh nhã như cũ, nhưng lại không còn màu trắng hoàn mĩ ngày xưa nữa.

Thu hồi ánh mắt mê mang, nàng yếu ớt cười một tiếng, đang định quay đầu rời đi, lại liếc thấy Tiêu Vũ đang loay hoay, hơi kinh hoảng, nàng hỏi, “Người đang làm gì vậy? Muốn rời khỏi Tuyệt Vân Cốc sao?” Nàng ngược mắt nhìn lại, trong cái bọc phần nhiều là quần áo của Nhạ Hành Sơ, Tiêu Vũ dọn dẹp những thứ này để làm gì? Chẳng lẽ hắn muốn lén lút đưa Nhạ Hành Sơ rời khỏi Tuyệt Vân Cốc sao? Nghĩ tới đây, nàng ánh mắt không khỏi lạnh lẽo.

“Nô tài không dám.” Bị ánh mắt lạnh lẽo của nàng nhìn chằm chằm làm cả người thấy ớn lạnh, Tiêu Vũ không khỏi ngừng lại, siết chặt tay nải, hơi giật mình mà nói: “Công tử vốn phải đi ra ngoài, không nghĩ tới sau đó lại đánh một trận với Cốc chủ. Những thứ này là đồ đạc khi đó sửa soạn nô tài, bây giờ không cần nữa, cho nên nô tài muốn trả lại những thứ bên trong.”

“Ra ngoài? Hắn muốn đi đâu?” Dung Úc Ảnh hơi kinh hãi, trong trí nhớ, những năm này hắn rất ít khi xuất cốc. Lần này, hắn là muốn đi đâu chứ?

“Công tử nói, người muốn đi Giang Nam.” Tiêu Vũ cúi đầu, nhẹ giọng nói tiếp, “Công tử nói, người muốn đi ngắm Hoa Hạnh nơi đó.”

Cánh tay vịn cửa run lên một cái, trong mắt ảm đạm, mơ hồ nổi lên một tầng hơi nước. Dung Úc Ảnh hơi ngửa đầu, cố gắng ép nước mắt không chảy xuống. Nàng không nên khóc nữa, không nên.

Giang Nam, lòng hắn luôn luôn nhớ đến (gốc: tâm niệm) phải đi Giang Nam, là Giang Nam của hai bọn hắn. Mười năm trước, ở Giang Nam mưa phùn khói liễu bọn họ gieo xuống chín cây Hồng Hạnh, ước hẹn mười năm sau cùng nhau đi Giang Nam ngắm Hoa Hạnh đầy trời. Không nghĩ tới, hắn vẫn nhớ ước hẹn thời niên thiếu rõ ràng như thế.

Không nói gì nữa, Dung Úc Ảnh im lặng rời đi. Nàng sợ nếu lưu lại nữa khắc, nước mắt trong đáy mắt sẽ không che giấu được rồi.

Từ Nhạ Ảnh lâu ra ngoài, bước vài bước đã nhìn thấy hồ Huyền Nguyệt. Đầu kia hồ Huyền Nguyệt là Tiểu Lâu của nàng, cũng là nơi hắn đang dưỡng bệnh. Chợt nàng rất muốn thấy hắn, hầu hạ bên người hắn. Dung Úc Ảnh bước lên cầu Lạc Nguyệt, nước hồ mát lạnh gần sát mặt cầu, làm cho nàng mơ hồ cảm thấy như đang đập nước, đủ để cảm thấy chút lạnh lẽo như có như không. Hồ Huyền Nguyệt không rộng, cầu Lạc Nguyệt cũng không dài, không lâu, nàng đã đến trước cửa Cúc Mộng Hiền. lqdmnna

Dung Úc Ảnh bước lên một bước, lại đột nhiên thu chân lại, sững sờ đứng nhìn ở nơi đó. Hồi lâu, nàng khẽ than một tiếng, lui về phía sau một bước, lại lui về phía sau một bước nữa, cuối cùng quay đầu, lại một lần nữa bước lên cầu Lạc Nguyệt, chán nản rời đi.

Nhạ Hành Sơ Nhạ Hành Sơ, nàng không biết nên đối mặt với hắn như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Hoa Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Cả Tuyệt Vân Cốc to như vậy nhưng mà Dung Úc Ảnh lại không biết có thể đi đâu. Cứ đi không có mục đích như vậy, lúc phục hồi lại tinh thần, đã lại trở lại trong rừng hạnh một lần nữa. Lúc này mặt trời sắp lặn xuống, ánh tà dương đỏ quạch như máu nơi chân trời, lạc hồng bay đầy trời như mưa. Cảnh tượng đẹp đẽ mà thê lương hiem thấy như vậy không hề được nàng để vào mắt. Nàng chỉ lẳng lặng bước đi chậm chậm, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bên môi mơ hồ là nụ cười khổ trong trẻo mà lạnh lùng.

Bỗng nhiên, nàng dừng bước, dùng vẻ mặt phức tạp ngắm nhìn tảng đá trắng trước mắt. Trên tảng đá trắng, toàn là tàn hồng, rơi xuống thành một tầng hoa hạnh thật dày. Dung Úc Ảnh dịu dàng cười một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng phát nhẹ chúng, rồi sau đó hơi vận lực, tảng đá trắng chợt dịch sang nửa thước, lộ ra một hố cạn bên dưới. Trong hố cạn trên mặt đất, một hộp ngọc lẳng lẳng nằm đó, cả hộp ngọc trắng như tuyết, tinh xảo đặc sắc, quả thực là bảo vật hiếm có. Vậy mà, một món đồ quý báu như vậy, vậy mà lại hơi có tí vết. Góc trên bên phải, góc dưới trái cùng với bên dưới hộp ngọc mờ mờ có vết xước. Vết xước nhỏ rõ ràng đã từng được người nào đó tỉ mỉ sửa chữa, nhưng lại khó có thể hoàn hảo như lúc ban đầu.

Dung Úc Ảnh nhắm mắt lại rồi nhẹ nhàng lấy hộp ngọc ra. Hộp ngọc này là ước mơ thời niên thiếu, khi đó, nàng và hân cùng ước định, viết tâm sự của chính mình lên những mảnh giấy màu tím nhạt, sau đó bỏ vào hộp ngọc, vùi sâu xuống dưới tảng đá trắng. Đợi đến 15 mỗi tháng, ở dưới ánh trăng bọn họ sẽ trao đổi bí mật với nhau. Vậy mà, sau đó nàng tức giận hân buồn hân, trong cơn nóng giận lập tức chạy vào trong rừng, lấy hộp ngọc ra, ném xuống thật mạnh trên mặt đất, khi đó hộp ngọc, gần như bị phá thành mảnh nhỏ. Không nghĩ tới, hân lại ghép nó lại lần nữa, lại vùi sâu xuống dưới tảng đá trắng lần nữa.

Nàng do dự một chút, rồi cuộc khẽ run run, chậm rãi mở hộp ngọc ra. Trong hộp là vài chục mảnh giấy màu tím nhạt, có tờ đã hiện lên màu ố vàng, có tờ lại là vết mực như mới. Bàn tay trắng nhỏ nhắn lấy ra mảnh giấy phía trên cùng mở ra, nét chữ quen thuộc mà thanh tú, lại hơi khẽ run rẩy đập vào mắt: “Yên Vũ Giang Nam, cây hạnh mười năm, nghĩ mà nay, đang là lúc lạc hồng vô số. Từ biệt mấy năm, vốn mong đợi tay trong tay cùng quay trở về chốn cũ, nhưng tạo hóa trêu ngươi, cuộc đời này không còn cơ duyên. Giờ hội tối nay, cùng khanh (từ dùng cho vợ chồng, vua tôi) quyết chiến trước cửa thiên ác đường, không thể có may mắn. Thương bệnh của ta đã kéo dài triền miên gần hơn mười năm, đã không thể yêu, chỉ còn một mình khanh lẻ loi, lo lắng bặt tâm . . . . .”

Liên tiếp mở ra một mảnh giấy rồi lại một mảnh giấy, Dung Úc Ảnh lấy lần lượt từng mảnh giấy ra đọc, cuối cùng cũng nhìn không được nữa mà rơi lệ lã chã. Tám năm huyết lệ (máu và nước mắt) đan xen, hân không thể nói với bất kì ai, chỉ có thể dùng bút giải bày nỗi lòng, sau đó, vùi sâu, thật sâu xuống dưới đất. Mà nàng, lại chỉ làm hân bị thương.

Nước mắt, cứ thế chảy xuống không thể ngừng, rơi xuống những nét mực trên tờ giấy.

Tỉ mỉ xếp lại những mảnh giấy bị mở ra, để lại cho bằng, lại bỏ vào trong hộp ngọc lần nữa, Dung Úc Ảnh lau đi nước mắt trên mặt, ôm lấy hộp ngọc, vùi vào tảng đá trắng mà đứng lên. Trong mắt đã không còn nước mắt, mờ mờ hiện ra vẻ kiên quyết kiên nghị. Cái gì, tạo hóa trêu ngươi, cái gì không còn cơ duyên, cái gì đã không thể yêu? Mệnh là do ta, không phải trời, thường ngày nàng không tin số mệnh, dù là đoạt, nàng cũng muốn đoạt lại hân từ trong tay Diêm Vương.

“Ngươi ở đây khóc?” Giọng nói trong trẻo từ sau người vang lên, Dung Úc Ảnh ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Đông Phương Duyệt lẳng lẳng đứng ở một bên, trong mắt tràn đầy tình cảm không nói rõ được.

“Vậy thì sao?” Nàng tròn mắt, nhàn nhạt nói.

“Vi Nhạn Hành Sơ sao?” Đông Phương Duyệt hỏi tiếp, một đôi mắt trong suốt, đè nén khổ sở mờ mờ.

Nhìn hân thật lâu, Dung Úc Ảnh nói: “Sur huynh, ngươi cho rằng, trừ hân ra, còn có ai có thể làm ta rơi lệ?” Nàng hiểu tâm ý của hân đối với nàng, nhưng nàng đã không thể đáp lại. Trong lòng của nàng, sớm đã có người nhớ thương cả đời. Cho nên, nếu nàng không thể cho hân hi vọng, cũng chỉ có thể cho hân chết tâm. Nếu không, đối với nàng, đối với hân, thậm chí đối với Nhạn Hành Sơ, đều không công bằng.

“Ảnh nhi. . . . .” Đông Phương Duyệt gầm nhẹ ra tiếng, giống như con thú bị trọng thương, không cam lòng nhưng lại không thể cứu vãn. Tại sao, hân vì nàng không chữa một việc gì, nhưng người trong lòng nàng cũng không phải hân?

“Sur huynh, ngươi vượt qua rồi.” Dung Úc Ảnh lạnh lùng thốt lên, “Tên của Cốc chủ Tuyệt Vân Cốc không phải tên ngươi gọi .” Nói xong, nàng ôm hộp ngọc, xoay người rồi đi.

“Ảnh nhi. . . . .” Cũng không nhìn được bị thương trong lòng nữa, Đông Phương Duyệt té quỵ xuống đất, mắt thấy nàng càng lúc càng xa, lại không giữ được nàng. Hân không hiểu, vì sao nàng lại có thể tuyệt tình như thế.

Rất lâu sau đó, sắc trời dần tối, Đông Phương Duyệt vẫn ngồi chồm hổm ở nơi đó như cũ, kinh ngạc nhìn, không nói không động. Cho đến khi ánh trăng dịu dàng rơi xuống, hân mới hơi giật giật thân thể, lấy ra một hộp gỗ đàn từ trong ngực. Cẩn thận từng li từng tí mở hộp gỗ ra, nhất thời bốn phía trong rừng lạnh toát mùi thuốc. Trong ánh trăng dịu dàng, chiếu vào viên thuốc trắng như ngọc như băng tuyết.

“Ảnh nhi, chỉ sợ như thế nào ngươi cũng không nghĩ ra, cao cây tục đoạn ngươi trăm phương ngàn kế muốn tìm lại sẽ ở trên tay của ta.” Hân nhẹ nhàng cười lên, rồi sau đó cười to, cuối cùng là cười như điên. Vậy mà, trong tiếng cười cuồng liệt lại nồng nặc bi ai.”

* * * * *

Tĩnh lại từ trong bóng tối vô biên, yếu ớt mờ mắt, ánh mắt mê ly dần dần rõ ràng, bốn phía là một màu lam nhạt. Nhạn Hành Sơ nhẹ nhàng cười cười, hân biết nơi này là Cúc Mộng Hiên. Chỉ có chỗ của nàng, mới có màu lam tình khiết như thế.

Thân thể vẫn nổi lên từng cơn lạnh lẽo như cũ, trong đan điền (vùng bụng) trống rỗng, không hề có một tia chân lực, thân thể lại càng thêm yếu đuối gần như ngay cả giờ tay lên cũng không có lực. Vậy mà, hân lại nắm mép giường, dám dựa vào đó nhắc người lên từng chút một, cố hết sức xuống đất, khó khăn đứng thẳng người. [lê#quy\$don]Nhưng chỉ vèn vẹn một bước đi ra, hai chân nặng nề giống như đồ chì đã không chịu được sức nặng của bản thân, nặng nề ngã nhào xuống đất.

Cố gắng gượng người đứng lên lần nữa, đứng lên, lại đi không tới hai bước, lại nặng nề ngã nhào xuống. Cứ như vậy, khi Nhạn Hành Sơ cắn răng đi tới

trước cửa thì cả người đã sớm chồng chất vết thương.

Mà Dung Úc Ảnh bồi hồi hồi lâu ở ngoài cửa, lúc rốt cuộc quyết định đẩy cửa phòng ra lại nhìn thấy một màn như vậy.

“Ngươi điên rồi, đứng dậy làm cái gì? Ngươi không cần mạng sao?” Vội vàng kiểm tra thương thế của hắn, Dung Úc Ảnh không khỏi vừa giận vừa sợ lại hoảng loạn. Khóe môi đầy vết máu, vết hằn trên cổ tay do còng sắt lưu lại, vết thương do kiếm gây ra trên đầu vai lại vỡ toang lần nữa, vì lúc nãy hắn mới vừa ngã nhào mà va chạm vào vết thương, máu chói mắt gần như làm nàng rơi lệ.

“Ta chỉ . . . . Không muốn nằm ở trên giường.” Nhạn Hành Sơ vẫn cười nhạt như cũ, giống như đau đớn do thương thế gây ra kia đều không ảnh hưởng đến hắn. Chỉ là hắn muốn thấy nàng mà thôi, hắn biết nàng ở ngoài cửa, không có lý do gì, chỉ là một cảm giác, cảm giác nàng đang ở ngoài cửa. Vậy mà, lại không biết vì sao nàng chậm chạp không chịu đi vào. Cho nên, hắn đứng dậy mở cửa cho nàng. Hắn đã không có bao nhiêu thời gian, mà khát vọng duy nhất, chính là nhìn thấy dung nhan như ngọc của nàng.

“Không muốn, ngươi không muốn? Ngươi muốn nằm trên giường, cho nên làm cho mình thương tích khắp người, ngươi không muốn Tuyệt Vân Cốc không có ai bảo vệ, cho nên tình nguyện chết ở trên tay ta, ngươi không phải muốn ta lo lắng ưu cấp, cho nên bị đá thương đau đớn cũng chưa bao giờ nói, chỉ biết viết lên mảnh giấy chôn xuống đất.” Dung Úc Ảnh ôm lấy hắn thật chặt, nức nở nói: “Ngươi cho rằng mình thật vĩ đại sao? Vì ta, vì Tuyệt Vân Cốc, ngươi để cho mình chịu tình cảnh thương tổn như vậy, ngươi cho rằng ta có thể vui vẻ không? Nhạn Hành Sơ ngươi khôn khiếp.” Nàng vừa mắng, vừa rơi lệ không ngừng, giống như khi còn bé, bị uất ức, cứ mặc cho mình dựa vào ngực hắn khóc không ngừng.

“Ảnh nhi, đừng khóc.” thân thể Nhạn Hành Sơ cương cứng một chút, rồi sau đó cười khổ. Hắn không biết rốt cục nàng biết chân tướng từ đâu, nhưng nếu nàng đã biết tất cả, bất kể nàng biết được từ đâu, đều đã không có ý nghĩa gì nữa. Hắn cố hết sức gượng tay lên, lau đi nước mắt cho nàng, khàn khàn mà nói: “Bây giờ ngươi là Cốc chủ, tại sao còn thích khóc như vậy?”

Dung Úc Ảnh chỉ khóc, cho đến âm thanh dần dần ngưng lại, lại vẫn khóc như cũ.

Khẽ cau mày, thấy nàng đầm đìa nước mắt, trái tim không biết là từ vị gì. Dường như hắn sẽ chỉ làm cho nàng đau lòng. Không muốn lại thấy nước mắt của nàng, Nhạn Hành Sơ mở câu chuyện, “Ảnh nhi, những chuyện này, làm sao ngươi biết được.”

“Là Như Ngọc, nô tỳ Như Ngọc trong phòng mẫu thân ta. Nàng cố ý lưu lại đủ loại nghi ngờ, kích ta đi tìm mẫu thân ta đối chất.” Dung Úc Ảnh nhẹ giọng nói, “Sau đó lại thấy tờ giấy trong hộp ngọc mới biết thì ra Như Ngọc chính là người thiếu nữ ngươi buộc ta tự tay giết chết nhiều năm trước kia. Không ngờ sau đó ngươi lại cứu sống nàng rồi còn an trí nàng ở trong phòng mẫu thân ta, để cho nàng buông xuống thù hận. Nghĩ đến lần này nàng làm như thế, cũng là muốn làm thứ gì đó cho ngươi thôi.”

“Thì ra là nàng.” Nhạn Hành Sơ có chút bất đắc dĩ, khe khẽ thờ dài, “Năm đó ta nhân ái, không giết nàng, không ngờ mấy năm sau, cục diện ta khổ cực bày ra lại bị nàng phá.”

“Cục diện khổ cực bày ra? Tại sao ngươi nhân tâm bày ra cục diện như vậy? Ở trong cục diện này, ngươi khổ sở, ta làm sao vui vẻ? Ngươi cho rằng, ngươi chết đi thì ta sẽ sống vui vẻ không. Ta thật hận chính bản thân ta, nếu như mà ta chưa từng có mặt trên cuộc đời này, như vậy, cuộc đời của ngươi sẽ không khổ sở như thế.” Bỗng nhiên kích động, Dung Úc Ảnh khẽ run, chua chát nói.

“Ngươi nói cái gì vậy? Chuyện này có liên quan gì tới ngươi?” Nghe nàng trách móc tự mình như vậy, hắn không khỏi có chút tức giận, nhưng mà càng nhiều hơn chính là thương tiếc, cuối cùng nhẹ nhàng nói, “Chúng quy ta vẫn phải chết, tám năm trước, lúc khí huyết nghịch chuyển, chân lực cản trở, đã định sẵn tính mạng của ta, ta không thể sống lâu trên đời nữa. Nếu không, ta nhất định sẽ chăm sóc ngươi một đời, làm sao nhân tâm buộc ngươi luyện võ, để cho ngươi đau lòng?”

“Ta không hiểu, lẽ quý đôn cho tới hôm nay ta vẫn không hiểu như cũ.” Dung Úc Ảnh lắc đầu, “Tại sao tám năm trước bạch đạo võ lâm lại dốc sức đột kích, tại sao ngươi lại kiêng kỵ bọn họ như vậy? Bọn họ thật sự là vì Trừ Ma Vệ Đạo (bảo vệ cái đúng) sao?”

“Tuyệt Vân Cốc tự lập, không cùng hai nhà hắc bạch, không thể nói là ma. Sở dĩ bạch đạo gương cờ Trừ Ma Vệ Đạo, vậy quét Tuyệt Vân Cốc, nói một cách thẳng thừng, chỉ có chữ tham lam.” Nhạn Hành Sơ lạnh lùng cười một tiếng, trong mắt mờ hồ hiện ra sát khí, “Lúc ấy Tuyệt Vân Cốc ngẫu nhiên có được bí tịch thiên địa Cửu Trọng, lại không biết vì sao tin tức bị truyền đi. Thiên hạ đều biết người có thiên địa Cửu Trọng là võ lâm Chí Tôn. Vậy thì sao bọn họ không dốc sức cướp đoạt cho cam? Cho tới bây giờ, mắt bọn họ vẫn nhìn chằm chằm bí tịch như cũ, cho nên ta mới buộc ngươi trở nên mạnh mẽ. Bởi vì, nếu như ngươi không đủ khả năng để bảo vệ chính mình, như vậy, thì trong võ lâm này, ngay cả quyền lợi sinh tồn ngươi cũng không có.”

“Nhạ.” Dung Úc Ảnh cắn môi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của hắn, “Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ mình, bảo vệ Tuyệt Vân Cốc. Nhưng mà. . . . .” Nàng dừng một chút, nói từng chữ từng câu, “Ngươi phải đồng ý với ta, bất kể như thế nào, ngươi cũng phải tiếp tục sống cho ta. Cho dù chỉ có một hy vọng mong manh, ngươi cũng phải chống đỡ hết sức. Ngươi nhất định phải đồng ý với ta.”

Ánh mắt của nàng tràn đầy kiên trì, vẻ mặt như vậy làm trái tim hắn run lên.

“Được, ta đồng ý với ngươi.” Hắn nhân nhạt cười một tiếng, mong manh giống như lúc nào cũng sẽ biến mất .

* * * * *

Trong Cúc Mộng Hiên, cũng không thấy màu xanh dương nữa, vốn là màu lam thuần túy, đã bị thay thế bởi màu trắng thuần khiết nhất trong trời đất. Giương mắt trắng, màn lụa màu trắng, ngọc câu (minna: cũng không biết là cái gì nữa) màu trắng, giống như ảo mộng.

Khi Dung Úc Ảnh đang vui mừng, vội vã chạy tới Cúc Mộng Hiền thì Nhạ Hành Sơ đang nghiêng người dựa vào giường hẹp, lật xem quyển sách trên tay. Trông thấy nàng đi vào, hần ngừng đầu khẽ mỉm cười với nàng, để sách vở xuống.

“Nhạ. Ta để cho tú nương dùng tơ Thiên Sơn Băng Thiên làm một Băng Thiên bào y, Băng Thiên sống ở đỉnh Thiên Sơn, năng lực chống lạnh vô cùng tốt, vừa đúng khắc chế hàn độc của ngươi.” Nói xong, nàng mở hộp trong tay ra, lấy ra một áo bào trắng như băng như ngọc, toàn thân óng ánh trong suốt.

Hơi ngần người một chút, hần cười hỏi, “Ngươi lấy được bảo bối như vậy ở đâu? Tơ Thiên Sơn Băng Thiên cũng không phải có thể lấy được dễ dàng như vậy.”

“Lúc ấy ngươi thích áo trắng, cho nên ta rất đã sớm muốn tặng cho ngươi một chiếc áo độc nhất vô nhị, để cho ngươi mặc lên người, sau đó thời thời khắc khắc đều nhớ ta. Nhưng mà, sau đó ngươi không mặc nữa, rồi lại tàn nhẫn với ta như vậy. Cho nên, cho tới hôm nay ta mới lấy nó gấp gáp chế tạo cho ngươi.” Dung Úc Ảnh nhìn hần một cái, trong mắt có oán có giận, có si có thương.

“Ảnh nhi. . . . .” Nhạ Hành Sơ cúi đầu, mon trốn áo bào trắng theo vân thanh nhả lại tinh tế, im lặng không nói gì.

Như có như không than nhẹ một tiếng, Dung Úc Ảnh đặt bàn tay nhỏ nhắn mềm lên mu bàn tay hần.

“Thấm thoát 3000 ngày trời, trần thế làm cho dính đầy bụi bặm. Huyết Hải làm bẩn màu sắc, không dám yêu quần áo trắng.” Nàng khẽ rên, đó là câu thơ hần viết, cẩn thận đặt trong hộp ngọc, chôn dưới Tầng đá trắng. Lại bị nàng nhìn thấy, cũng nói lên nguyên nhân nhiều năm qua hần không mặc áo trắng. Nàng cười nhạt, nói tiếp, “Huyết Hải ô nhan sắc, vị cảm mộ bạch y. Khó trách kể từ tám năm trước ngươi đã không nữa áo trắng nữa. Nhớ lúc phụ thân còn sống, ngươi vĩnh viễn là một thân áo trắng, mẹ muốn ngươi đổi, ngươi cũng không chịu, sau đó cũng không mặc nữa.”

Không ngừng đầu lên, Nhạ Hành Sơ chỉ sâu xa nói, “Nhuộm đầy máu người, làm sao có thể mặc màu sắc thanh tịnh như vậy được.”

Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, phủ tay trên lên áo bào trắng theo hần, dịu dàng nói, “Biết không? Cõi đời này không có màu sắc nào không ngươi mặc được. Áo trắng, làm sao bì kịp được sự sạch sẽ của ngươi.” Nàng đứng lên, cầm áo bào trắng lên, “Nhạ, vì ta, mặc nó vào.”

Ngước mắt nhìn nàng, trong ánh mắt yên tĩnh có bất đắc dĩ, có khổ sở, vậy mà, cuối cùng hần đưa tay mà tiếp nhận áo bào trắng, ảm áp cười với nàng một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Hoa Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Mặt trăng lên cao, lại một ngày trôi qua. Kỳ hạn ba tháng chỉ còn dư mười ngày, mà vị trí của cao cây tục đoạn lại vẫn hoàn toàn không có tin tức. Thân thể Nhạ Hành Sơ càng ngày càng yếu, gần như mỗi ngày đều có hơn một nửa thời gian là ngủ mê man. Dung nhan Dung Úc Ảnh cũng càng ngày càng tiêu tụy, vậy mà, nàng vẫn không chịu buông bỏ hi vọng như cũ.

Ngày hôm đó, tinh thần Nhạ Hành Sơ khá tốt, chống đỡ thân thể xuống giường, cũng không nói với ai, một mình rời khỏi Cúc Mộng Hiền, đi vào trong rừng hạnh. Hoa hạnh vẫn như cũ, hồng vũ đầy trời, hần vịn cây mà đứng, trong đôi mắt mang theo sự thê lương nhân nhạt, giống như muốn ngấm trọn vẹn buổi hoàng hôn ngày cuối xuân này.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân nhỏ nhẹ, Nhạ Hành Sơ cũng không quay đầu lại. Hần biết không phải nàng, bước chân của nàng, hần sẽ không nhận lầm.

Người tới cũng không có quấy rầy sự yên tĩnh của hần, chỉ đứng lẳng lặng ở nơi nào, không nói một lời. Cho đến lúc hần cười nhạt rồi quay đầu lại, người nọ mới mở miệng kêu: “Nhạ Hành Sơ.”

“Đông Phương.” Nhạ Hành Sơ ho nhẹ, mang một ít khổ sở, nhìn về phía sư đệ đã lâu không gặp.

“Tại sao ngươi còn không đi?” Đông Phương Duyệt rủa mắt xuống, giọng nói mang chút lạnh lùng. Mỗi lần đối mặt với người sư huynh này, cho dù là khi hần nhếch nhác nhất tiêu tụy nhất, hần vẫn cảm nhận được áp lực mạnh mẽ như cũ. Nhạ Hành Sơ, cho tới bây giờ đều là thiên chi kiêu tử*. Sư phụ thiên vị cưng chiều hần, sư nương yêu thương hần, ngay cả trong mắt của Dung Úc Ảnh vĩnh viễn cũng chỉ có một Nhạ sư huynh. Đối với hần, hần có ghen tỵ, có sợ hãi, nhưng cũng có kính trọng.

*Thiên chi kiêu tử [天之骄子]: Con cưng. Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư.

Nhìn sư đệ một cái thật chăm chú, Nhạ Hành Sơ vô tình cười cười, hỏi, “Ngươi muốn ta đi tới chỗ nào?”

“Nơi nào cũng được, chỉ cần không phải Tuyệt Vân Cốc, chỉ cần sư muội không vì ngươi hao hết chân lực nữa, ngươi đi đâu cũng được.” Đông Phương

Duyệt cắn răng, sợ bây giờ mình không nói, những lời nói làm tổn thương người khác như vậy sẽ không thể nói ra miệng.

Lại ho nhẹ một hồi, trên dung nhan như bạch ngọc thoáng hiện lên vết đỏ thắm do bệnh trạng, hết sức thê thảm. Nhạ Hạnh Sơ vẫn cười nhu hòa như cũ, “Nên làm như thế nào, tự ta biết, không phiền sư đệ lo lắng.” Cho dù Đông Phương Duyệt không nói, trong lòng hắn từ lâu đã suy tính. Thân thể của Ảnh nhi thực sự không chịu nổi giày vò nữa, nếu như tiếp tục vận chân lực chữa thương cho hắn, chỉ sợ một thân công phu của nàng sẽ thành vô dụng. Có lẽ, chỉ có rời đi mới là điều tốt nhất cho nàng.

“Người . . . . .” Đông Phương Duyệt hơi mở miệng, lại có không biết nói gì nữa, chỉ cứ đứng tại nơi đó, nói cũng không được, không nói cũng không được.

“Ta mệt mỏi, sư đệ cũng nên trở về nghỉ ngơi rồi.” Từ tốn nói một câu, Nhạ Hạnh Sơ xoay người, chậm rãi rời đi.

Nhìn bóng lưng hao gầy mà yếu đuối đó, Đông Phương Duyệt chợt có chút hối hận, xúc động đưa tay ra, cũng đã không chạm tới ống tay áo của hắn.

* * * * *

Bàn tay nhỏ nhắn nhón lấy tờ giấy lam nhạt, hơi hơi run rẩy, trong mắt của Dung Úc Ảnh đã mờ hồ đầy nước.

Ánh sáng hoàng hôn soi sáng lên chữ viết quen thuộc, ý nghĩa sâu xa mà đầy lạnh lẽo.

“Tiểu châu tông thừa thế, giang hải ký dư sinh.”*

*đây là một câu thơ. Minna cũng không hiểu rõ lắm. Chắc là ở đây ý nói muốn từ biệt đi tìm tự do từ nay không cần gặp mặt. “Thuyền nhỏ trôi dạt từ đây, cuộc sống còn lại gửi trên sông biển.”

Cuối cùng hắn vẫn lừa nàng, hắn nói sẽ cùng nàng tiếp tục cố gắng chịu đựng, vậy mà, nhưng mà cuối cùng, hắn lại để lại một tờ giấy như vậy rồi im lặng rời đi. Mỗi một lần đều là như vậy, cái gì cũng không nói, đã tự tiện quyết định thay nàng. Hắn cho rằng tất cả cũng là vì tốt cho nàng, nhưng mà lại chưa từng hỏi nàng cần cái gì.

Nhìn tờ giấy trong tay, nàng lạnh lùng cười một tiếng.

Đây là cái gì? Xa nhau sao? Nàng không cần. Cho dù là chân trời góc biển, nàng cũng muốn tìm hắn trở về.

Không để ý sắc trời tối tăm, mặt trời chiều dần dần lặn xuống, Dung Úc Ảnh chạy thẳng tới chuồng ngựa, dắt con ngựa yêu thích ra, xoay người lên ngựa.

Chỉ nghe một tiếng hí, tuần mã tung vó mà chạy, bụi mù đầy trời, chạy nhanh về phía ngoài cốc.

Vậy mà, một đường chạy thẳng tới rừng hạnh, bảo mã ngàn dặm hí một tiếng, vó ngựa hơi ngửa về phía sau, thật sự đành ngừng lại. Cách tuần mã mười bước, thoáng một bóng người màu xanh nhạt đứng đó.

“Đông Phương Duyệt, tránh ra.” Dung Úc Ảnh lạnh lùng quát lên. Không ai có thể ngăn cản nàng đi tìm hắn, cho dù là Đông Phương Duyệt, thậm chí là mẫu thân cũng không thể.

“Không phải ta ngăn muội.” Đông Phương Duyệt tiến lên vài bước, đi tới bên người của nàng, nhìn ánh mắt phòng bị của nàng, ánh mắt trầm xuống, nói.

“Vậy người lập tức tránh ra, ta không có thời gian dây dưa cùng người.” trong lòng Dung Úc Ảnh đã sớm như có lửa đốt, người khác đợi được, nhưng Nhạ Hạnh Sơ không đợi được. Thân thể của hắn, không có nàng đưa chân lực vào, thời gian chống đỡ được căn bản là không có bao nhiêu.

“Muội sợ hắn chết sao?” Ngưng mắt nhìn nàng, Đông Phương Duyệt cười lạnh.

“Câm mồm.” Trái tim run lên, Dung Úc Ảnh nhẹ nhàng quát lên.

“Muội tức giận? Hay là nói, muội lại sợ hãi? Ta và muội đều hiểu, không có cao của chín đoạn cây tục đoạn, hắn không thể sống quá mười ngày. Coi như muội tìm được hắn thì như thế nào, muội cứu được hắn sao?” nhìn nàng đầy châm chọc, trong mắt hình như đè nén cái gì, Đông Phương Duyệt nói tiếp, “Ảnh nhi, trước giờ muội chưa hề lớn hơn. Muội biết rõ hắn sẽ chết, lại cố chấp không muốn thừa nhận. Thậm chí ngay cả nghĩ muội cũng không dám nghĩ tới.”

Mặt lạnh như nước, tay phải nắm dây cương xiết chặt, nàng lạnh lùng thốt lên, “Không cần người quan tâm. Tránh ra.”

Bi ai cười một tiếng, Đông Phương Duyệt nhảy lại gần một bước, bắt được ngựa bí, nói “ta không hiểu rõ, tại sao trong lòng muội vẫn luôn chỉ có hắn? Ngay cả hắn oán giận đoạt vị, muội đều không hề thực sự trách hắn. Không sai, hắn là Nhạ sư huynh của muội, hắn vì muội mà bỏ ra rất nhiều, nhưng mà tại sao muội không nhìn ta...ta cũng là sư huynh của muội, cũng thương muội yêu muội giống vậy, một mực nguyện ý vì muội mà bỏ ra tất cả. Tại sao muội lại. . . . . Cho tới bây giờ cũng không nhìn thấy.”

“Duyệt đại ca, thật xin lỗi.” Rũ mắt, Dung Úc Ảnh hít một hơi thật sâu, nói: “Muội biết rõ huynh một mực đối xử rất tốt với muội, lúc muội tứ cố vô thân, huynh vẫn một mực đứng bên cạnh muội, muội rất cảm kích. Nhưng mà, lòng của muội có lẽ đã nộp ra rất sớm, cũng không thu về được nữa rồi. Xin để muội đi đi, bất kể muội có thể tìm được hắn hay không, cũng không bàn về việc muội có thể cứu được hắn trở về, kiếp này muội cũng sẽ không yêu

thương người khác.”

“Muội. . . . . Vẫn muốn đi ư? Biết rõ không có một chút hi vọng nào, muội vẫn muốn đi?” Hấn kinh ngạc nhìn nàng.

“Trên trời dưới đất trời xanh suốt vàng, muội sẽ theo cùng hấn.” Âm thanh kiên định không chút do dự, âm thanh như vàng ngọc va chạm.

Trầm mặc một hồi lâu, hấn quay lưng lại, “muội đi đi.”

“Duyệt đại ca. . . . . Bảo trọng.” Nhìn hấn một cái, Dung Úc Ánh chấp tay từ biệt.

“Đợi chút.” Bỗng nhiên, hấn gọi nàng.

“. . . . .” Ghì chặt dây cương, quay đầu lại.

Trông mắt Đông Phương Duyệt ngắm nhìn cô gái trước mắt thật lâu, giấu đi cay đắng trong đáy mắt, một hồi lâu, hấn mở miệng nói, “Ta có đồ cho muội, muội nên dùng đến.”

Dung Úc Ánh cau mày, thấy hấn lấy ra một hộp gỗ từ trong ngực, đưa tới tay nàng. Nàng mang theo hoài nghi, chậm rãi mở hộp gỗ ra, trong nháy mắt, mùi thuốc bay ra bốn phía, trong mũi chỉ hít vào chút ít đã sáng khoái tinh thần. Nàng nhìn vật trong hộp, bật thốt lên cả kinh nói: “cao cây tục đoạn!”

“Không sai.” Nhân nhật nói một câu, Đông Phương Duyệt nặng nề vỗ dưới háng tuấn mã của nàng, “Bây giờ, muội nên đi đi.”

Tuấn mã cất vó, trong nháy mắt đã chạy ra thật xa.

Dung Úc Ánh vừa khống chế dây cương, vừa ngoái đầu nhìn lại phía Đông Phương Duyệt. Nhưng mà, bóng dáng của hấn, lại càng ngày càng nhạt, cuối cùng biến mất ở ngoài tầm mắt.

Gió thổi nhẹ nhẹ, hoa hạnh như mưa,.....

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Hoa Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Mười lăm ngày sau, trên Tây Hồ Giang Nam, một chiếc thuyền lá nhỏ nổi lơ lửng, gió nhẹ đánh tới, thuyền nhỏ theo gió từ từ đi. Trong thuyền cũng không có lái đò, đương nhiên cũng không còn người mà khua mái chèo, chỉ là có một bóng trắng nhàn nhạt nằm xuống. Thuyền nhẹ nhàng trôi theo dòng nước không mục đích, cuối cùng mắc cạn ở bên bờ đê Đoạn Kiều. Gió mát thổi đến mấy đóa sen ven hồ, cũng thổi lên tay áo trắng nõn của người trên đò.

Trong trời đất hình như chỉ còn lại sự yên tĩnh, yên tĩnh đến lạnh lạnh.

Ngoài trăm bước, tiếng vó ngựa vang lên, đánh phá vỡ yên lặng lúc này đây.

Cô gái áo lam lập tức do dự một chút, rồi cuộc dừng lại bên cạnh thuyền nhỏ. Nàng tự mình nhảy xuống từ lưng ngựa, nhìn bóng trắng trong đò, nước mắt mê ly đã lăn chã rơi xuống.

Từ Tuyệt Vãn Cốc đi ra ngoài, nàng không chút do dự chọn tuyến đường đi Giang Nam. Hấn đã từng nói, muốn đi mười dặm đê dài này, nhìn chín cây hạnh tự tay trồng thời niên thiếu. Nàng biết, hấn nhất định sẽ đi. Cho tới bây giờ đều là người quật cường như vậy, nếu khi còn sống không thấy được cảnh Hoa Hạnh đầy trời này, tuyệt đối hấn sẽ không cam tâm. Cho dù là chống đỡ, hấn cũng sẽ chống đỡ đến Giang Nam.

Kinh ngạc đứng nhìn ở trước đê, đột nhiên, nàng không dám động bước chân. Năm ngày trước, đã qua kỳ hạn tháng ba. Vậy mà nàng vẫn không buông bỏ hi vọng. Bởi vì hấn đã từng đồng ý, sẽ theo nàng sống tiếp. Cũng chỉ là năm ngày ngắn ngủn, hấn nhất định sẽ tiếp tục chống đỡ.

Răng ngà âm thầm cắn chặt, phi thân nhảy vọt đến mũi thuyền, nàng nghiêng người, run rẩy đưa tay ra.

“Muội. . . . . Rốt cuộc vẫn tìm tới.” Ngẩng đầu mỉm cười, hấn nhìn nàng, ánh mắt yên tĩnh.

Nước mắt lăn xuống, nàng vừa tức vừa thương, oán giận nói, “Sao muội có thể không đến.”

“Muội xem. . . . .” Hấn cố hết sức ngược mắt, lộ ra nụ cười thanh nhã như gió mát, “Sông núi Giang Nam này. . . . . Rất đẹp. Ta nằm ở đầu thuyền nhìn hai ngày đấy. Có lúc ta muốn. . . . . Nếu có thể chôn xương trong Tây Hồ này, cũng coi như. . . . . Rất là Phong Nhĩ. Ít nhất mỗi ngày đều có thể. . . . . Có thể nhìn thấy cây hạnh chúng ta trồng. . . . . Trông khi còn bé.”

Che miệng của hắn lại, nàng hít một hơi, nói: “Nhạ, huynh biết không? Mạng của huynh, đã không còn là của chính mình. Muội không ngại ngần dặm xa xôi, ăn gió nằm sương để đi tìm huynh. Duyệt đại ca dứt bỏ khúc mắc, hào phóng tặng thuốc cứu huynh, nếu là huynh lại muốn làm vậy, đời này muội sẽ không tha thứ cho huynh.”

“Đông. . . . . Đông Phương sao?” Hắn nhàn nhạt mỉm cười, “Hắn đối với muội cực tốt, Ảnh nhi. . . . . Muội không cần cô phụ. . . . .”

“Muội không cần cô phụ người nào?” Dung Úc Ảnh trừng mắt liếc hắn một cái, ngắt lời nói, “Huynh còn chưa chết, cũng đã muốn giao muội cho người khác sao? Huynh luôn là cho là mình là vì tốt cho ta, nhưng trước giờ cũng không biết, yêu một người, cũng không cần tự tiện vì nàng quyết định bất kỳ chuyện gì. Nhạ Hành Sơ, nếu hôm nay huynh chết ở chỗ này, muội cũng tuyệt đối sẽ không còn sống rồi đi.”

“Ảnh nhi. . . . .” Trái tim lo sợ, thân thể yếu đuối không chịu nổi cảm xúc đột nhiên ập đến, cổ họng hơi ngọt, nhẹ giọng ho khan, máu tươi đỏ sẫm đã không thể đè nén mà chảy xuống khóe môi.

“Nhạ, muội sẽ không để cho huynh chết. Đời này kiếp này, huynh nhất định hầu ở bên cạnh muội.” Ôm thật chắc thân thể của hắn, nàng lấy ra cao cây tặc đoạn, miệng hé mở, mớm thuốc vào trong miệng hắn. Cho đến khi dung nhan tái nhợt như chết trong ngực dần dần nổi lên một tia huyết sắc, nàng mới an tâm, cẩn thận từng li từng tí đỡ người hắn dậy, an trí hắn ở bên trong thuyền, buông rèm xuống, mặc cho thuyền nhỏ theo gió phiêu lưu.

Trong mũi màu đen của thuyền nhỏ, một lò sưởi nhỏ bằng đất đỏ hồng đặt ngay giữa khoang thuyền, lửa than hồng sáng tỏa ra sự ấm áp, nửa nằm ở trên giường, Nhạ Hành Sơ cảm thấy một luồng hơi thở chân thật chạy ở trong người, sưởi ấm toàn thân, hàn độc lạnh thấu xương tám năm nay không ngừng trong người xâm nhập đã bị xua tan, lại không nghĩ rằng lại có một ngày có thể thoát khỏi đau đớn khắc cốt ghi tâm đã sớm quen thuộc. Cao của chín đoạn cây tặc đoạn! Hắn khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn nàng đầy dịu dàng. Mặc dù nàng không nói, hắn cũng hiểu vì thuốc này, nàng đã tốn bao nhiêu công phu.

“Tay của huynh lạnh quá.” Đem lò đất đỏ hồng dời lại gần một chút, Dung Úc Ảnh nắm tay của hắn, không ngừng hà hơi. Từ nhỏ đều là như vậy, hắn dễ dàng bị lạnh, đến mỗi lần thời tiết chuyển lạnh, bàn tay đầu lạnh đến dọa người, làm thế nào cũng không ấm lên được.

Bởi vì được nàng nắm, vẻ mặt Nhạ Hành Sơ ôn hòa, cười nói, “Khi còn bé, tay của muội lạnh hơn, mỗi lần đều muốn ta giúp muội sưởi ấm.”

“Đó là bởi vì muội ham chơi.” Tựa mặt vào trong ngực hắn, Dung Úc Ảnh lầm bầm, “Muội thích mùa đông, thích tuyết, gió lạnh lẻo thổi trên người rất kích thích, rất thoải mái. Nhưng mỗi lần để huynh theo muội ra ngoài, huynh đều không phục. Vừa đến mùa đông huynh lập tức bọc áo khoác lông chồn cả ngày không chịu ra cửa, còn nói cái gì trời lạnh nên đợi tại trong phòng hơn lửa.”

“Dù lòng không phục thế nào, chỉ cần muội mở miệng, đâu có lần nào ta cự tuyệt.” Cố hết sức giơ tay lên, khẽ vuốt mái tóc dài của nàng, Nhạ Hành Sơ mỉm cười, “Tựa như chín cây hạnh Giang Nam này, cũng là trông vào thời điểm mùa đông.”

“Ừ, khi đó huynh nói đầu mùa xuân trồng cây, bọn húng mới có thể sống tốt được, hết lần này tới lần khác muội vội vã muốn phải trông vào mùa đông. Về sau tuy là huynh không ngăn cản được muội, vẫn theo muội trồng bọn chúng, vài ngày sau đó còn phải trong bọc chăn bông thế nào cũng không chịu ra cửa. Muội nhớ được mấy ngày liên tục lúc ấy lỗ mũi huynh đều là hồng rực.” Hồi tưởng lại tình hình lúc ban đầu, nàng không nhịn được cười nói.

Trong mắt hiện lên nụ cười, quang cảnh tuổi thơ hiện lên từng màn trước mắt. Hắn nhớ, khi trồng cây hạnh cuối cùng, nàng vui vẻ cười, nói đợi đến khi Hạnh Hoa nở rộ, nàng sẽ làm tân nương của hắn. Lời nói của trẻ con, nhưng lại là thời gian thực sự trong trẻo nhất đời này. Khi đó hắn nghĩ mình sẽ chăm sóc nàng một đời một thế, sao lại ngờ tới sau lại sinh ra trắc trở như thế.

“Nhạ, huynh đang nghĩ gì vậy?” Nàng không thích nhìn dáng vẻ trầm tĩnh của hắn, làm vậy khiến cho nàng không đoán ra tâm tư của hắn.

“Ta đang nghĩ, qua ít ngày nữa, chúng ta cùng đi xem cây hạnh năm đó trông xuống một chút thôi. Hiện tại vừa đúng lúc Hoa Hạnh nở rộ, muội nên đi coi một cái.” Nhạ Hành Sơ cười nhạt nói.

Cười như không cười nhìn hắn, Dung Úc Ảnh nói: “Nhạ ca ca, huynh là đang thúc giục Tiểu Ảnh Nhi thực hiện lời hứa năm đó sao?”

Hoa Hạnh nở rộ, nàng muốn làm tân nương của hắn. Nghĩ tới đây, thoáng hiện màu đỏ hồng nhàn nhạt bay lên gò má như bạch ngọc của nàng.

“Muội vẫn nhớ?” Nhạ Hành Sơ có chút kinh ngạc, năm đó, nàng còn là một đứa bé không tới mười tuổi.

“Chuyện đồng ý với huynh, mỗi một chuyện muội đều nhớ.” Nàng đẩy hắn một cái, nói: “Nhạ, muội mệt quá, huynh đi vào ngủ một chút được không?”

Mười lăm ngày qua cũng không được nghỉ ngơi thật tốt, hiện tại hắn đã không sao, trái tim được buông lỏng, con buồn ngủ cũng lập tức xông tới. Thúc giục hắn dời vào phía bên trong, nàng nhắm mắt lại, tựa vào đầu giường ngủ.

Vươn tay, thương tiếc sờ sờ dung nhan một mối của nàng, hắn cười nhạt.

Trước đây, lão nhân trong hạnh lâm nói, mùa Hoa Hạnh nở rộ, hạnh phúc cũng đến. Ba ngày trước, khi hắn kéo thân thể bệnh tật đi tới Giang Nam, chính là thời điểm Hoa Hạnh đầy trời, rực rỡ mà tươi đẹp.

Vậy có phải có ý nghĩa, hạnh phúc đã đến hay không?

* * * * *

“Huynh nói, bây giờ chín cây hạnh Miêu kia chắc là rất cao rồi nhỉ?” Trên xe ngựa, Dung Úc Ảnh vừa uống nước ô mai ướp lạnh, vừa hào hứng hỏi.

“Mười năm trước hạnh Miêu đã sớm cao hơn muội rồi.” Nhìn cái chén trong tay của nàng, Nhạn Hành Sơ có chút buồn cười.

Rõ ràng đi chợ là vì thuê chiếc xe ngựa, nàng lại không ngừng mua một ít thức ăn thức uống, nào là bánh ngọt hoa hồng thập cẩm, bánh dứa thất xảo, bà bánh chung, đồ ngọt phong phú chất đầy xe. Trong mắt xẹt qua vẻ áy náy, dù sao nàng vẫn là đứa bé, mấy năm qua, hẳn dồn ép nàng quá chặt rồi.

“Đó là cần phải vậy.” Dung Úc Ảnh hi hi cười một tiếng, đẩy rèm xe ra ngoá ra bên ngoài, “Lập tức tới ngay thôn Hoa Hạnh, ở nơi đó không những có thể nhìn thấy cây hạnh chúng ta trông xuống, còn có thể ăn mẻ hạnh mới, bánh hạnh nhân nướng, rượu Hoa Hạnh lâu năm, còn có. . . .”

Gió từ rèm xe trong thổi vào, khí lạnh đầu mùa xuân đánh tới, Nhạn Hành Sơ che miệng ho nhẹ một tiếng, nắm vạt áo thật chặt, cười kéo đầu nàng ngoá bên ngoài xe vào, “Một lát đến đó, nhất định cho muội ăn thỏa thích.”

“Được.” Ngoan ngoan ngồi xuống, ánh mắt lại thỉnh thoảng ngoá ra ngoài như cũ. Từ nhỏ đến lớn, cơ hội nàng ra cửa vô cùng ít ỏi, cho dù xuất cốc tuần tra phân đàn, cũng là đến đi vội vàng, mà nay hiếm khi có thời gian rảnh rỗi, bên cạnh lại có hân đi cùng, tự nhiên cảm thấy hết sức mới mẻ thú vị.

Không lâu sau, đã đến thôn Hoa Hạnh, đẩy màn xe ra, xa xa trông thấy cờ của quán rượu giữa không trung, Dung Úc Ảnh nhảy xuống xe đầu tiên.

“Nơi này chính là thôn Hoa Hạnh sao? Sao muội cũng không thấy rừng hạnh vậy? Hơn nữa trừ quán rượu xa xa, ngay cả một gia đình cũng không có.”

“Qua quán rượu Thanh Phong, rẽ một cái, là có thể nhìn thấy rừng Hoa Hạnh rộng lớn rồi. Ở đây người ta lấy hạnh mà sống, ăn uống đều dựa vào mấy trăm mẫu rừng hạnh, đương nhiên sẽ sống gần rừng hạnh. Càng đi về phía trước một chút, có thể lập tức thấy được rồi” Nhạn Hành Sơ tự nhiên cười nói.

“Nha” một tiếng, nàng lấy một chiếc áo khoác phủ thêm giúp hân, thân thể hân còn chưa thật sự tốt, cho dù cao cây tục đoạn kỳ diệu thế nào, hàn độc hành hạ mấy năm qua từ lâu đã lưu lại mầm bệnh. Thân thể hân vốn mỏng manh hơn người thường, ngày thường có nội lực hộ thân cũng không đáng lo, hôm nay nội lực đã mất hết, bảo nàng làm sao có thể không chăm sóc hân cẩn thận.

Cười nhạt, Nhạn Hành Sơ dắt bàn tay nhỏ bé của nàng, cùng nhau chậm rãi đi về phía thôn Hoa Hạnh.

Cùng hân một mạch đi về phía trước, trái tim không khỏi nháy nhót. Mười năm nay, chưa bao giờ đến nơi này, tất cả người và vật đã sớm không còn, vậy mà cây hạnh trông xuống cùng hân mười năm trước, lại đón gió mà cười như cũ. Nông dân cây dẹt, đứa bé bú đống binh, gà gáy chó sủa, cuộc sống bình tĩnh mà đơn thuần, thỉnh thoảng gió xuân phất qua, Hoa Hạnh đầu đầu, thổi lên lạc hồng như mưa đầy trời.

Sẽ phải rất đẹp đi, nàng suy nghĩ mất hồn.

Vậy mà lúc đi tới quán rượu Thanh Phong, Dung Úc Ảnh sợ ngây cả người.

Lá cờ của quán rượu rách tan tành treo nghiêng nghiêng, bàn ghế xóc xếch nghiêng ngả, bảy tám băng ghế dài té lăn trên đất, trên bàn trên đất đều là chén bể mảnh sứ vỡ, cả quán rượu vắng ngắt, tựa như gặp kiếp nạn lớn.

Phương hướng rừng hạnh, cả rừng hạnh bị cháy sạch sạch sẽ, cành cây đen nhánh gãy đoạn bốc lên khói đen lượn lờ. Hơn trăm mẫu rừng hạnh, mấy chục năm kinh doanh, lại giữa vài ngày ngắn ngủn bị hủy bởi một cuộc Chúc Dung tai ương*.

*Chúc Dung là thần lửa. Truyền thuyết kể rằng ở trên thiên cung, thủy thần Cộng Công làm phản đem quân thiên ma đánh thiên giới. Hòa thần Chúc Dung bèn đem quân ra đánh, sau nhiều trận đánh nhau to với Cộng Công, cuối cùng đã dẹp được loạn tặc. Cộng Công bị Chúc Dung đánh bại, Cộng Công húc đầu vào vách Bát Chu Sơn ở phía tây. Núi này vốn là một cây trụ chống trời, đã bị Cộng Công húc làm gãy. Nhân gian chìm trong đau khổ.

“Đây là. . . . Chuyện gì xảy ra?” Chạy về phía trước mấy bước, Dung Úc Ảnh khiếp sợ nhìn qua tất cả cảnh vật trước mắt.

Cau mày nhìn lại, cảnh hoang tàn khắp nơi, Nhạn Hành Sơ cười nhạt, trong lúc mơ hồ trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

Đây rõ ràng không phải thiên tai đơn thuần, nếu chỉ là rừng hạnh bốc cháy, các gia đình trong vòng mười dặm chắc chắn sẽ cứu. Đây là cảnh rừng bọn họ dựa vào mà sinh sống, cho dù liều tính mạng cũng sẽ không không để ý. Hơn nữa đây là địa giới Dương Châu, nổi lên hỏa hoạn lớn như thế, chắc chắn nha môn sẽ để ý. Mà tình hình bây giờ như vậy, chẳng những không còn rừng hạnh nữa, mà dân cư quán rượu cũng đều không có một bóng người, rõ ràng chính là Quan Gia gây nên.

Trogn lúc tự tìm chết, trong nhà gỗ nằm đen bên rừng hạnh lại có một lão Ông còng lưng đi ra, run rẩy ngồi xuống trên bậc cửa, thần thờ nhìn chăm chăm một ít rừng hạnh đã tàn.

“Lão nhân gia.” Tâm ý Dung Úc Ảnh vừa động, tiến lên kêu.

“. . . .” Sững sờ đứng đó, lão Ông dường như không phát giác gì.

“Lão nhân gia.” Dung Úc Ảnh lại kêu một tiếng.

Một hồi lâu, con mắt đục ngầu bỗng nhúc nhích, chậm chạp ngẩng đầu lên, nhìn nàng một cái, lại cúi đầu.

“Lão nhân gia. . . . .” ngồi xổm người xuống bên cạnh hắn, Nhạh Hằh Sơ nhẹ nhàng nói: “chúng tôi bởi vì yêu thích rừng hạnh này mà đến, nhưng không nghĩ thấy được tình cảnh trước mắt, có thể nói cho ta biết, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, tại sao một rừng hạnh thật tốt lại trở nên như thế?”

Lão Ông ngẩng đầu, lúc nhìn thấy Nhạh Hằh Sơ trong mắt thoáng qua một tia dị sắc, “Người là, là người trước đó vài ngày. . . . .”

Mỉm cười gât đầu, Nhạh Hằh Sơ nói: “chính là tại hạ.”

Mấy ngày trước đây hắn kéo thân thể bệnh nặng đi tới nơi này, chính là vị lão nhân trước mắt này dẫn hắn tìm được này chín cây cây hạnh, khi đó ông vẫn còn tinh thần phấn chấn, thậm chí lưu loát leo lên cây hạnh già, hái được hạnh cho hắn hâm rượu. Không ngờ ngăn ngừn mấy ngày, hành động lại trở nên chậm chạp lại thần thờ như thế.

Than thở một tiếng, ánh mắt nhìn hai người một vòng, lão Ông lúc này mới từ từ nói đầu đuôi câu chuyện xảy ra.

Thì ra là trước đó vài ngày, nước Hi La cử quân xâm lấn, Vĩnh Lạc hầu mang binh xuất chinh, đại thắng mà quay về, vì vậy hoàng thượng Long Tâm cực kỳ vui mừng, phong thưởng Dương Châu cho Vĩnh Lạc hầu. Chuyện này không liên quan đến dân chúng, bất kể là người nào trông coi Dương Châu, bọn họ vẫn sống cuộc sống của mình. Vậy mà sai là sai bởi Vĩnh Lạc hầu tới thôn Hoa Hạnh một lần, lại bị cảnh sông núi đẹp để nơi này hấp dẫn, muốn tạo một vườn riêng rộng lớn ở đây. Vì vậy không tới mười ngày, tất cả hộ gia đình bị buộc phải di chuyển, cho dù là rừng hạnh trăm năm này, cũng bị một cây đuốc làm cháy sạch sạch sẽ. Cả đời Lão Ông sống ở chỗ này, mặc dù rừng hạnh trước mắt đã sớm hóa thành tro bụi, nhưng lại vẫn không đành lòng rời đi.

“Như vậy, đi ra khỏi đây, những nông dân cả đời trồng cây hạnh kia phải sống như thế nào?” Nhạh Hằh Sơ nhíu mày mà hỏi.

Lắc đầu một cái, lão Ông nói: “đi ra khỏi đây, sao có thể tiếp tục sống? thậm chí ngay cả chỗ ở cũng không có.”

“Buồn cười, làm quan là có thể như vậy phải không? Chẳng lẽ Thái Thú Dương Châu cũng không để ý sao?” Dung Úc Ảnh cả giận nói.

“Hiện tại tất cả Dương Châu này thuộc về quyền cai quản của Vĩnh Lạc hầu, Thái Thú cũng phải nghe hắn. Huống chi đất này vốn là của hoàng gia, hiện tại muốn lấy lại thì có ai dám nói nhiều một câu.” Lão Ông đầm đẩm chân, thân thể cứng ngắc đứng lên, nói: “hai vị vẫn nên nhanh chóng rời đi đi, thôn Hạnh Hoa này. . . . . Đã không cần thiết ở lâu.”

“Lão ngài tính toán. . . . . ?” Tiến lên trước một bước, Nhạh Hằh Sơ vịn hắn, hỏi.

Đẩy đôi tay hắn nâng đỡ ra, lão Ông cố hết sức ho khan vài tiếng, “Hơn nửa đời người cũng đợi trong thôn Hạnh Hoa này, sống từng tuổi này, còn tính gì nữa?”

Hắn phát tay một cái, nói: “các ngươi hay là đi thôi.”

Dứt lời, hắn lắc đầu một cái, run rẩy mà đi vào nhà gỗ.

Cánh cửa gỗ bị tàn phá bắt đầu khép kín chặt lại, không còn động tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Hoa Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Võ Lâm Sư ghi Tuyệt Vân Cốc mùa hạ năm thứ bảy Thiên Bảo: bạch đạo dùng võ do Thiếu Lâm cầm đầu, hợp với lượng lực triều đình của Vĩnh Lạc hầu, tấn công tuyệt Vân Cốc. Nhưng toi tã mà về. Trải qua sự việc này, giang hồ chánh đạo tổn thương nguyên khí nặng nề, mười năm khó khôi phục.

Mùa xuân năm thứ tám Thiên Bảo: Tuyệt Vân Cốc mở lời dài, mời chào cao thủ trong thiên hạ. Phàm là người trong võ, không bàn xuất thân, không hỏi sư thừa (kế thừa), người có sở trường đều trọng dụng. Từ đó, Dung Úc Ảnh trọng chân Tuyệt Vân Cốc.

Mùa đông năm thứ tám Thiên Bảo: Dung Úc Ảnh đứng đầu Tuyệt Vân Cốc đưa người vây Võ Đang, Thiếu Lâm mười ngày, sau đó nói chuyện cả đêm cùng Chương môn hai phái, cam kết từ đó tiêu trừ ân oán, võ lâm chánh đạo vĩnh viễn không tái phạm Tuyệt Vân Cốc.

Mùa xuân năm thứ chín Thiên Bảo: Hoàng Hà lũ lụt, thiếu lương thực. Nhưng lương thực triều đình cứu giúp bị Khâm sai khấu trừ, chậm chạp chưa đến, Lương Hà một dải buồn bã khắp nơi. Dung Úc Ảnh vào Hoàng Thành vào ban đêm, vì dân trần tình, sau mang theo thủ dụ của hoàng đế, giết Khâm sai, cứu hàng trợ lương, cứu mấy vạn người. Trong khoảng thời gian ngắn uy danh Tuyệt Vân Cốc càng được tôn vinh.

Mùa thu năm thứ chín Thiên Bảo: Dung Úc Ảnh truyền vị trí Cốc chủ cho Đông Phương Duyệt, Duyệt kiên trì không chịu nhận, vì vậy không có kết quả.

Trước mắt một mảnh huyết sắc hồng hồng, mũi kiếm mỏng manh xuyên thấu ngực, áo trắng nhuộm đỏ, người nọ mỉm cười, giọng nói lại kiên quyết, “Cuộc sống về sau, ta muốn lưu cho mình.”

Không...không được đi. Nàng trơ mắt nhìn, lại không nói ra lời. Vươn tay, không còn kịp chạm được tay áo hần nữa, bóng dáng màu trắng kia đã từ từ phai đi. . . . .

“Không —— Nhận huynh đừng đi —— đừng —— a!” Dung Úc Ảnh đột nhiên từ bật dậy từ trên sập, hai mắt mở to, móng tay cắm thật sâu thịt.

Ba năm, một ít rừng hạnh tàn trồng lại lần nữa, đã nở hoa kết trái. Song thảm trạng năm đó, lại thường xuyên xuất hiện trong mộng của nàng, áo trắng nhuốm máu, mũi kiếm lóe ra ta lạnh, ánh mắt lúc hần kiên quyết cầu xin đi. . . . .

Mỗi lần thức tỉnh từ trong mộng, đều là mồ hôi lạnh ướt quần áo.

Cho dù biết ngoài ngàn dặm, hần sống rất tốt. Lại không nhìn được sợ hãi như cũ. Nàng hoàn toàn không dám nghĩ, nếu một kiếm kia thật sự đoạt tánh mạng của hần, nàng nên làm như thế nào?

Thật may là hần không sao.

Cũng vì vậy, nàng không ngừng bức bách mình lớn lên, bức bách mình gánh vác trách nhiệm Cốc chủ, bức bách mình trở thành cô gái xứng với hần. Tại thời điểm đó, nàng oán thù đoạn hần quá ác, không lưu đường sống cho người. Hần rời đi, nàng mới biết cuộc sống có quá nhiều chuyện bất đắc dĩ, vì bảo vệ thứ chính mình coi trọng, cho dù có biết rõ là tội, cũng phải gánh vác.

Vì ép Thiếu Lâm cúi đầu, nàng đưa người vây núi mười ngày, mười mấy tên đệ tử Thiếu lâm mưu toan phá vòng vây chết bởi tay nàng. Nàng thậm chí còn bỏ thuốc vào nguồn nước từ trên núi, như vậy giảm bớt thương vong của Tuyệt Vân Cốc. Cho dù sau đó lại dùng công lực của bản thân chiến thắng liên thủ của chưong môn hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, khiến cho bọn hần cam kết không bao giờ xâm phạm Tuyệt Vân Cốc, nhưng trong quá trình này máu tanh cùng với tánh mạng chết đi quá, lại đều tính trên đầu nàng.

Lúc một kiếm giết Khâm sai, nam nhân thất lung gắm đồ bông này hoảng sợ nhìn nàng, trên mặt đều là sợ hãi và co quắp lại. Vậy mà nghĩ đến bởi vì hần mà hại chết dân chúng vô tội, tay nâng kiếm rơi như cũ, không chút lưu tình mà trầm dưới kiếm. Lúc rút kiếm ra, máu tươi ào ào tràn ra, toàn cảnh là máu đỏ làm mờ ánh mắt của nàng.

Mất thấy uy danh Tuyệt Vân Cốc càng ngày càng thịnh, nàng lại không có cảm thấy mừng rỡ. Hần vẫn hi vọng nàng có thể trở thành Cốc chủ chính cống, một mình lãnh đạo quần luân đàm đương một phía. Nếu đây là hi vọng của hần, vậy nàng nguyện ý làm vì hần. Vậy mà tại sao, lại tịch mịch như thế. Có lúc, thật muốn bất chấp tất cả đi tìm hần, bởi bạn cùng hần nhìn mặt trời mọc, cũng không tách ra nữa.

Ngẩng đầu lên, ngoài cửa sổ đã sáng trưng. Trời đang mưa lất phất.

Đắp chăn ngồi một lát, nàng đứng dậy, xuống rửa mặt, ra ngoài phòng.

Gió sớm thổi lên mặt, thổi lên người hết sức nhẹ nhàng khoan khoái. Theo thói quen từ dĩ vãng, nàng đi qua hành lang, đi về phía rừng hạnh. Sáng sớm đi vào trong rừng hạnh một lát, có lúc uống một ít rượu Hạnh Hoa dưới cây hạnh, hoặc là ném hai khối bánh hạnh nhân, ba năm qua đã thành thói quen của nàng.

Nhưng mà khi trở về ở khúc quanh hành lang bị người gọi lại.

“Cốc chủ, lão phu nhân mời ngài quá.” Một cô gái mặt mày thanh tú đi tới, khom người với Dung Úc Ảnh. Chính là tỳ nữ Như Ngọc hầu hạ mẫu thân Dung Úc Ảnh Tiêu Từ Vận.

“Ta biết rồi, ngươi dẫn đường đi.” Dung Úc Ảnh gật đầu một cái.

Trong Trúc Vân đàn hương lượn lờ, Tiêu Từ Vận đang lễ Phật. Nhìn thấy họ đi vào, vì vậy đứng lên từ trên bồ đoàn, cười kéo tay Dung Úc Ảnh, nói: “Ảnh nhi, đừng đồ ăn sáng chưa?”

Không đợi nàng trả lời, quay đầu nói với Như Ngọc: “Đi đi lấy ra Quế Hoa Cao ta làm sớm, bới một chén cháo, lại lấy một đĩa dưa cải mang lên.”

Như Ngọc nghe được phân phó, lập tức đi đến phòng bếp.

“Mẹ, người đừng bận rộn.”

“Làm sao không bận rộn. Ngươi cũng không nhớ, đã bao lâu không tới nơi này của vi nương?” Tiêu Từ Vận cười, kéo nàng ngồi xuống, nói tiếp, “Khó được tới một lần, tất nhiên mẹ muốn dứt ngươi thật no. Ngươi xem, mấy ngày nay không thấy ngươi, lại gầy đi trông thấy.”

Trong tiếng nói khó nén đau lòng.

“Mẹ, là nữ nhi bất hiếu.” Dung Úc Ảnh có chút lo lắng. Tháng này, vì vấn đề truyền thừa vị trí Cốc chủ, nàng vội đến mức bề đầu sút trán, lại sơ sót chào hỏi mẫu thân.

“Lời nói càn. Dĩ nhiên mẹ biết ngươi bận rộn.” Vỗ vỗ mu bàn tay nàng, Tiêu Từ Vận từ ái mà nói, “Chỉ là cũng phải coi chừng thân thể, chớ mệt đến chết. Ta và phụ thân ngươi, chưa từng trông cậy vào Tuyệt Vân Cốc trở thành đệ nhất thiên hạ cái gì đó, ngươi không cần buộc mình quá gấp. Ảnh nhi, ngươi đã làm rất khá.”

“Mẹ, con hiểu.” Dung Úc Ánh mỉm cười, nói tiếp, “con cũng chưa bao giờ nghĩ tới cái gì tệ nhất thiên hạ, chỉ là không hy vọng Tuyệt Vân Cốc bị người khi dễ thôi.”

Lúc này Như Ngọc bụng đồ ăn sáng tới đây, Quế Hoa Cao trắng như tuyết, cùng với cháo trắng rau dưa, quả thực là làm mười ngón tay người ta muốn động.

Phất tay sai Như Ngọc đi xuống, Tiêu Từ Vận đưa khối Quế Hoa Cao qua, cười nói, “, nếm thử một chút tay nghề của vi nương.”

“Thơm quá.” Cắn một cái, Dung Úc Ánh khen, “Tay nghề của mẹ thật tốt. Cố tình nữ nhi một chút cũng không học được.”

“Học nó làm cái gì? Ngươi thích, mỗi ngày mẹ đều làm cho ngươi ăn.”

“Mẹ, người thật tốt với nữ nhi.” Dung Úc Ánh cảm động nói.

“Nha đầu ngọc, mẹ chỉ có một người con gái này, dĩ nhiên đau lòng rồi.” Gấp miệng đưa cái vào trong chén nằng, Tiêu Từ Vận thờ dài nói, “Chỉ là, không biết ngươi còn có thể ở lại bên cạnh mẹ bao lâu?”

“Mẹ. . . . .” Dung Úc Ánh cả kinh, dừng chiếc đũa lại, kinh ngạc nhìn nằng.

“Ánh nhi, ngươi một lòng truyền ngôi cho Duyệt Nhi, thật sự cho rằng mẹ không biết sao?” Tiêu Từ Vận cười nhạt, nói.

“Người phản đối sao?” Chân chờ nhìn nằng, Dung Úc Ánh nói.

“Duyệt Nhi là một nhân tài, trung thành với Tuyệt Vân Cốc, vả lại bỏ ra rất nhiều tâm huyết, mẹ làm sao sẽ phản đối?” Tiêu Từ Vận nhìn nằng, chậm rãi nói tiếp, “Chỉ là, nếu Duyệt Nhi đón lấy tuyệt Vân Cốc, ngươi còn sẽ ở lại trong cốc?”

“Mẹ, nếu như mà con nói, con sẽ không ở lại trong cốc, ngài lại sẽ trách con?” Nằng có chút thấp thòm, bất kể Đông Phương Duyệt như thế nào cũng không chịu đón lấy vị trí Cốc chủ, nếu mà ngay cả mẫu thân cũng phản đối, nằng thật sự có thể quảng được tất cả chuyện trong cốc sao?

“Rời khỏi tuyệt Vân Cốc, ngươi muốn đi nơi nào?” Tiêu Từ Vận hỏi ngược lại.

“Con muốn đi Giang Nam.”

“Nhạn nhi ở Giang Nam?”

“Phải hấn đang ở Giang Nam.” Dung Úc Ánh gạt đầu một cái, “Hấn hi vọng con đón lấy Tuyệt Vân Cốc, con tiếp nhận. Hấn nói cuộc sống sau này là vì bản thân hấn, con cũng theo hấn đi. Hôm nay Tuyệt Vân Cốc đã như mặt trời ban trưa, hấn muốn con làm con đều làm được. Nên là lúc con trở lại bên người hấn.”

Nằng cười nhạt, nói tiếp, “Ba năm, đã đủ, con không muốn chờ đợi thêm nữa.”

“Vậy thì ngươi đi đi.” Ôn hòa nhìn nằng, Tiêu Từ Vận nói.

“Mẹ, ngài đồng ý?” Dung Úc Ánh kinh ngạc ngược mắt.

“Tại sao có thể không đồng ý?” Tiêu Từ Vận đứng lên, vuốt tóc của nằng, “Ta sớm cũng đã nói, ta chỉ có một đứa con gái là ngươi, chỉ cần ngươi cao hứng, ngươi cứ đi làm. Nếu mà một hôm, mẹ sẽ ở Trúc Vận tiểu trúc đây ngươi trở về.”

“Mẹ. . . . .” Hốc mắt khê chua xót, Dung Úc Ánh ngập ngừng kêu một tiếng, đầu vùi vào trong ngực mẫu thân.

Ôm chặt nằng, trong mắt của Tiêu Từ Vận có lòng thương, không hề bỏ, cũng có nhàn nhạt vui mừng. Bao lâu không ôm chầm nằng như vậy! Đứa nhỏ này bức mình quá chặt, mỗi một chuyện đều cố gắng hoàn mỹ, lại khó tránh khỏi làm cho mình tâm lực tiêu tụy. Huống chi, tính tình nằng vốn cũng không phải là nóng vội mưu mẹo như thế, vậy mà dựa vào nội tâm quyết cường, nhưng cố nhịn xuống.

Ba năm, nên để nằng đi tìm hạnh phúc của mình.

Thầm thờ dài, Tiêu Từ Vận nói: “muốn đến thì đến đi, Nhạn nhi là một đứa bé ngoan, mẹ rất yên tâm. Ngươi chớ để cô phụ hấn.”

“Làm sao lại như vậy?” Ngẩng đầu lên, Dung Úc Ánh khẽ mỉm cười.

“Cái người này tính tình quyết cường, thật giống như cha ngươi. Vậy ngươi phải nhớ kỹ, quá cứng ắt phải gãy, cứng mềm lưu loát mới là chánh đạo. Trải qua ba năm rèn luyện, đạo lý này ngươi nên đã hiểu. Nghe lời của mẹ, mọi việc đa số hấn suy tính, chớ để đa thương hấn, cũng làm mình bị thương.”

Dung Úc Ánh trầm mặc một chút, ngược mắt, “Mẹ, ngài nói, nữ nhi sẽ nhớ kỹ.”

Kiếp này, sẽ không khiến hấn tổn thương nữa.

* * * * *

Lệnh phù hoàng kim, càng tỏa sáng lung linh dưới ánh nến.

Trong thư phòng Cúc mộng hiên, cây nến to cỡ miệng chén đã đốt hết một nửa. Đông Phương Duyệt lại lạnh lùng nhìn lệnh phù trước mặt như cũ, không nói một lời.

“Duyệt đại ca, huynh vẫn cứ không chịu đồng ý sao?” Dung Úc Ảnh nhíu mày.

Nàng sớm có ý tứ giáo vị trí Cốc chủ, trước đó vài ngày thậm chí tuyên bố quyết định này trước mặt mọi người. Vậy mà bất kể thế nào Đông Phương Duyệt cũng không chịu tiếp nhận. Nàng thật sự không hiểu là vì cái gì.

“Ba năm qua, muội trọng chân Tuyết Vân Cốc, chẳng lẽ chỉ vì một ngày kia nhường lại vị trí Cốc chủ sao?” Đông Phương Duyệt ngược mắt, như có điều suy nghĩ nhìn nàng.

“Huynh biết, muội chưa từng muốn làm Cốc chủ gì cả.” Dung Úc Ảnh cười khổ.

“Nhưng muội lại tiếp nhận trọng trách này. Hiện tại chỗ ngồi Cốc chủ là của muội, về sau cũng là của muội.” đây lệnh phù hoàng kim tượng trưng quyền lực của Cốc chủ về trước mặt Dung Úc Ảnh, Đông Phương Duyệt nói.

“Duyệt đại ca, tại sao?” Đón nhận tầm mắt của hắn, Dung Úc Ảnh nói.

“Cái gì?” Đông Phương Duyệt nhàn nhạt hỏi.

“Tại sao không chịu đón lấy vị trí Cốc chủ? Cho muội một lý do.”

“Sức lực không đủ, khó khăn phục chúng.” Khẽ mỉm cười, ném ra tám chữ.

“Đây không phải là lý do. Trừ muội ra, trong Tuyết Vân Cốc danh vọng của huynh cao nhất. Huống chi ngày đó Tuyết Vân Cốc mời cao thủ thiên hạ, chủ trì lời đài chính là huynh, những người mới kia, tất cả lãnh đạo cấp cao các đường có ai không phục huynh? Sau đó vây Thiếu Lâm, công Võ Đang, phụng Hoàng Lệnh mở kho phát thóc, đâu một khoản nào huynh không tham dự? uy danh hôm nay Tuyết Vân Cốc có, có một nửa là của huynh. Huynh nói huynh không thể phục chúng, đó là nói bừa, là nói không đúng.” Nhìn hắn, Dung Úc Ảnh nói từng chữ từng câu.

“Có lẽ muội nói không sai. Thật sự là ta nói không đúng.” Yên lặng, Đông Phương Duyệt nói tiếp, “Chỉ là, muội muốn nghe lời thật phải không?”

“Dĩ nhiên.” Dung Úc Ảnh không chút do dự nói.

“Ta không muốn muội rời khỏi Tuyết Vân Cốc, không muốn muội đi tìm hắn. Đây chính là lời thật.” Âm thanh chợt lạnh xuống, Đông Phương Duyệt nói.

“Duyệt đại ca?” Lòng mày chau chặt lại, Dung Úc Ảnh nói.

“Ta chưa bao giờ đòi hỏi quá đáng cái gì. Từ nhỏ hắn đã thông minh hơn ta, so với ta làm người khác ưa thích. Sư phụ coi trọng hắn, sư nương cũng cưng chiều hắn, ngay cả muội cũng thích kẻ cận hắn. Ta vẫn tự nói với mình, không nên đi oán hận, không nên đi ghen tỵ, ta thậm chí buộc chính mình tự đi tôn kính hắn. Nhưng mà kết quả thế nào? Hắn làm cái gì? Ba năm trước đây trong rừng hạnh kia, bao nhiêu người chết trong tay của hắn. Những người kia phần nhiều là huynh đệ Tuyết Vân Cốc, là đồng bào cam nguyện vì Tuyết Vân Cốc dùng hết một giọt máu cuối cùng.” Nhắm hai mắt lại, Đông Phương Duyệt nói: “có lúc ta thật sự cho của người đó máu lạnh. Anh nhĩ, đừng đi tìm hắn, buông tha chính mình thôi.”

“Chuyện năm đó, huynh cho rằng trong lòng hắn tốt hơn?” Dung Úc Ảnh nhìn hắn, chậm rãi nói ra, “Năm đó muội cũng oán qua lòng hắn hung ác như vậy, nhưng mà sau đó lại còn nghĩ, khi đó nếu hắn không làm như vậy thì có thể thế nào? Cho phép người chánh đạo đập bằng Tuyết Vân Cốc sao? Muốn bảo toàn nhiều tánh mạng hơn, nhất định phải có hy sinh, năm đó thân muội là Cốc chủ, lại không bảo toàn được các người. Hắn làm thay muội, muội lại cũng giống như huynh, oán lòng hắn hung ác oán hắn ác độc.”

Nàng khẽ cười khổ, “Phải bảo vệ, nhất định phải học được buông tha. Muội dùng ba năm mới thấu đạo lý này. Vì Tuyết Vân Cốc, hắn gần như cũng bỏ qua chính mình. Huynh biết hắn đã từng là một người sáng sủa cỡ nào nhiệt huyết cỡ nào? Hắn từ nhỏ đã tài năng hơn người, kinh tài thềm thường, phụ thân gần như trăm cung ngàn chiêu với hắn, đến độ muốn gì được đó. Hắn đều là muốn làm cái gì thì làm cái đó, mọi sự tùy tâm, cũng không suy tính hậu quả. Nhưng mà sau đó lại vì Tuyết Vân Cốc, lại buộc mình lạnh nhạt, buộc mình vô tình, buộc mình lòng dạ ác độc. Giống như trong ba năm nay, muội buộc mình làm người xứng chức Cốc chủ, coi như một môi nữa chặt vật đi nữa cũng phải chống đỡ.”

Yên lặng một lát, Đông Phương Duyệt nói: “Muội có biết hay không, mắt thấy bằng hữu bên cạnh cứ như vậy mà chết không rõ ràng trong tay người của mình, cảm giác của ta ra sao? Những người kia, một canh giờ trước vẫn còn theo ta uống rượu, thừa dịp uống rượu hết lớn muốn đi Vạn Xuân lâu khai trai. Hai ngày trước mới hưng phấn xin nghỉ với ta, nói muốn về với ông bà thành hôn với vị hôn thê, lễ hỏi cũng đã chuẩn bị xong. Nhưng mà lúc hắn giờ tay đã hủy sạch tất cả. Phá hủy thì cũng thôi đi, hận nhất là, món nợ này ta hoàn toàn không biết nên tính trên đầu ai. Cái loại hận ý không chỗ thổ lộ đó sẽ ép người đến điên khùng.”

“Cho nên huynh chỉ có thể hận hắn. Bởi vì nếu không hận lời hắn nói, huynh lập tức hoàn toàn không biết nên đi hận người nào. Nhiều bằng hữu bên cạnh cứ đi như vậy, nếu không có người chịu oán hận này, thực sự là muốn ép người đến điên.” Dung Úc Ảnh cười khổ, nói: “cho nên lúc một chương Mặc Hân Dương đánh tới hắn, các huynh không có ai ra tay giúp đỡ. Mắt thấy hắn cứng rắn đứng vào trên kiếm của muội cũng không có ai nguyện ý cứu giúp. Hắn lo lắng hết lòng vì Tuyết Vân Cốc, lấy được cũng là hồi báo như vậy. Hắn nên đi oán ai đây?”

Đông Phương Duyệt ngó ngẩn, không nói gì.

“Duyệt đại ca, muội thật sự mệt mỏi.” Đè cái trán, Dung Úc Ảnh nói: “đón lấy Tuyết Vân Cốc đi, muội tin tưởng nhất định huynh sẽ đưa nó phát dương quang đại.”

“muội cứ tin tưởng ta như vậy?”

“Huynh là người thế nào, dĩ nhiên muội biết.” Dung Úc Ảnh khẽ mỉm cười, đẩy lệnh phù tới trước.

Bên môi xẹt qua một nụ cười khô, Đông Phương Duyệt nói: “vị trí Cốc chủ, ta vẫn không thể đón lấy.”

Dừng một chút, hắn nói từng chữ từng chữ: “bởi vì, ta không muốn muội đi tìm hắn.”

“Duyệt đại ca. . . . .”

“Ba năm trước đây ta tặng muội cao chín đoạn cây tục đoạn, tương đương với tự tay đẩy muội tới bên người hắn. Nhưng mà hắn không mang cho muội hạnh phúc. Chẳng lẽ đến lần này, muội buộc ta buông tay như cũ sao?” Hắn vững vàng nhìn chăm chăm nàng, trong mắt như có lửa cháy nóng bỏng.

“Kiếp này, muội sẽ không thích người khác.” Dung Úc Ảnh rũ mắt, tránh ánh mắt của hắn, nói: “Duyệt đại ca, tìm một cô gái thật lòng yêu huynh, huynh sẽ hạnh phúc.”

“Ảnh nhi, có lúc muội thật là tàn nhẫn.” Đông Phương Duyệt âm thầm thở dài, nàng sẽ không cho hắn một tia hi vọng sao?

“Thật xin lỗi.”

“Đừng nói.” Đông Phương Duyệt đứng lên, nhắm mắt lại, cuối cùng lấy lệnh phù trên bàn, nói: “khối bài này ta tạm thời bảo quản nửa năm thay muội. Trong vòng nửa năm nếu như muội trở lại, Tuyết Vân Cốc vẫn là của muội.”

“Duyệt đại ca!” Dung Úc Ảnh vui mừng nhìn hắn, há miệng, lại phát hiện không biết nên nói những gì.

“Cũng chớ nói gì. Muội phải nhớ kỹ, khối bài này, ta chỉ là bảo quản thay muội.” Đông Phương Duyệt thản nhiên nói.

“Vậy thì vĩnh viễn bảo quản đi.” Dung Úc Ảnh cười một tiếng.

Thu hồi lệnh phù, Đông Phương Duyệt xoay người đi, một khắc đang đẩy cửa dừng bước lại.

“—— muội nhất định phải hạnh phúc.” Đưa lưng về phía nàng, hắn chậm rãi nói.

“Sẽ, nhất định.” Dung Úc Ảnh nặng nề gật đầu.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, nàng rũ mắt.

Cám ơn huynh, Duyệt đại ca.

—— cảm ơn huynh!

Xa xa, cửa thành đã ở trong tầm mắt.

Dung Úc Ảnh xuống ngựa, dắt dây cương đi vào bên trong thành.

Lại thấy Dương Châu, vẫn là du khách như dật cửi, phồn hoa khắp nơi. Chỉ là, năm đó bên cạnh có Nhạn Hành Sơ làm bạn, một đường cười cười nói nói rất là vui vẻ. Vậy mà hôm nay cô đơn chiếc bóng, lẻ loi đi mùi dấm phở dài nơi này.

Hồi tiếc nhớ lại, đã đến Minh Nguyệt Lâu.

Minh Nguyệt Lâu là quán rượu nổi danh nhất Dương Châu, Nhạn Hành Sơ đã từng đưa nàng tới một lần, bên trong có mấy món ăn được nàng khen không dứt miệng, còn la hét về sau nhất định sẽ ăn nữa. Mà bây giờ đến cửa rồi lại không có hứng thú.

“Cô nương, mời vào bên trong.” Tiểu nhị vui vẻ tiến lên đón, mặt mũi tràn đầy vui vẻ nói.

Nghĩ đến dọc theo đường đi ngựa không ngừng vó, quả thật đã chừng mấy ngày không ăn ngon ngủ ngon, hôm nay trở lại chốn cũ, cũng mặc hắn dắt ngựa đi an trí. Tự động lên lầu, tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống.

Gọi chút thức ăn thích ăn, một lần nữa nghe ca nữ từ lâu ôm tỳ bà hát mấy điệu dân ca Giang Nam, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên đường cái náo nhiệt cực kỳ, tiểu thương hét lớn chào hàng hóa, thư sinh phe phẩy cây quạt đi thong thả ung dung, bên hông nha môn sai dịch đeo bội đao Hồng Anh theo gió, tất cả tạo thành vùng đất Giang Nam giàu có và đông đúc đặc hữu phồn hoa.

Vậy mà tận cùng phồn hoa, quả thật thừa thớt.

Giống như cửa lớn đại hộ đầu con phố dài này. Vốn là đá đỏ ngói xanh, mái nhà vương hầu phủ đệ, Phượng Các Long Lâu đến trời cao, cảnh vàng là ngọc quán leo, quả thực là xa hoa đến cực điểm.

Vậy mà hôm nay, trên cửa rơi nước sơn loang lổ, lộ ra gỗ mục nát. Từ cửa chính mở phần nửa trông vào, cỏ hoang vắng vè, đã cao hơn một người. Nhánh cây không người nào tu bổ từ trên tường cao chìa ra một chạc cây, kết một trái cây màu đỏ, giống như tỏ rõ phồn hoa từ trước. Thế nhưng tấm biển tượng trưng cho phồn hoa, treo thật cao ở cạnh cửa, cũng đã bị ném vụn trên mặt đất. Bốn chữ Vĩnh Lạc Hầu phủ, chắc là không nhìn rõ rồi.

Đôi mắt trông về phía xa, trong nháy mắt thờ dài. Ba năm nay nhân thế thay đổi không ít, Vĩnh Lạc Hầu phủ cực thịnh một thời không ngờ suy bại đến vậy. Thời điểm đầu năm năm ngoái, Tây Ly quốc xâm phạm biên cảnh triều ta, Mặc Hân Dương phụng mệnh đánh dẹp, cũng trong lúc chinh chiến bị tên độc bắn trúng, chết tại trận. Có lúc nàng thật không tin tưởng, nam tử bề nghệ thiên hạ, ý vị lỗi lạc đó, lại dễ dàng đi như vậy, thậm chí một chút dấu vết cũng không để lại.

Trong khi đang suy nghĩ, chợt nghe bàn ngồi cạnh nổi lên ồn ào. Ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy một đại hán cầm y thừa dịp rượu vào, tro mặt ra đùa giỡn một thiếu nữ hồng sam áo ngắn.

Cô gái kia một tay bưng làn bánh ngọt, một tay đang cầm bình rượu. Chỉ thấy đuôi lông mày nàng chau lên, bàn tay trắng nõn, rượu trong bầu rượu tưới đầy đầu đầy mặt hán tử kia. Rượu đầm đĩa chảy xuống theo mặt hán tử, tôn lên sắc mặt chợt hồng chợt trắng của người nọ, rất là đặc sắc.

Sau khi hoảng sợ, nhất thời giãn dữ, hán tử kia cất giọng mắng, “Má ơi, nguoi đúng là tiện nhân.”

Nói xong, vung tay lên, nhất thấy một bàn tay hạ xuống.

“Khách quan, lão ngài bớt giận.” Lưu chương quý Minh Nguyệt Lâu đã bước nhanh vọt tới, vừa đứng chống lại bàn tay hán tử xuống, cười xoa nói, “Vị gia này, Tú cô nương chỉ là tới tặng tửu, cũng không phải là người của Minh Nguyệt Lâu, lão ngài bỏ qua cho. Bữa cơm này coi như là ta mời, bồi tội với ngài.”

“Chương quý, nguoi cho rằng đại gia không có tiền trả?” Cẩm y đại hán gân cổ, vỗ án nói.

“Dĩ nhiên không phải ý này. Chỉ là Tú cô nương nàg . . . . .”

“Lưu chương quý, ngài chớ nói. Chẳng lẽ ta cũng sẽ sợ hán tử?” âm thanh thanh thanh thúy thúy truyền tới, đôi mắt hạnh của Tú cô nương nhìn chăm chăm, cả giận nói.

“Cô nương ngài ít nói đi vài lời thôi. nếu ngài ở Minh Nguyệt Lâu này của ta có gì sơ xuất, làm cho Lão Đầu Nhi ta làm sao giao phó với người của Hạnh Hoa trai đây!” Lau mồ hôi, Lưu chương quý nói.

Phải biết mặc dù Hạnh Hoa trai này không thể xưng thủ phủ địa giới Dương Châu, nhưng cũng có nền móng giàu có. Ngần ngìn ba năm dựa vào trăm mẫu rừng hạnh làm buôn bán trong thành, và lại buôn bán càng làm càng lớn, càng làm càng náo nhiệt. Từ quan lại quyền quý, cho tới bách tính bình dân, cũng biết uống rượu sẽ phải uống Hạnh Hoa trai cất, bánh ngọt sẽ phải ăn Hạnh Hoa trai làm, túi thơm hương phấn hương Lộ Nhi, sẽ phải mua trong thôn Hạnh Hoa. Mà một trong chủ sự Hạnh Hoa trai chính là tướng công tương lai của Tú cô nương. Muốn để hán tử biết vị hôn thê bị thua thiệt ở Minh Nguyệt Lâu, còn đến mức nào?

Mồ hôi trên trán bốc càng ra nhiều, Lưu chương quý hồi hận biết bao. Nếu không phải là sáng nay đi Hạnh Hoa trai đặt rượu, Tú cô nương lại xưng phong nhận việc tự mình đưa tới, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy!

“Chuyện này có thể nói thật tốt. Chương quý, lão tử nguoi tránh ra, hôm nay phải dạy dỗ tiện nữ này thật tốt.” Cẩm y hán tử một tay đẩy Lưu chương quý lão đảo, mấy tiểu nhị vây quanh cũng bị một cước đạp thật xa, cho thấy là người người luyện võ.

Nhìn hai mắt Tú cô nương yên lặng không sợ, trong mắt lóe lên một tia hung quang, cẩm y hán tử cầm lên một bát sứ trắng tinh tế trên bàn, đập tới trên mặt Tú cô nương.

“—— a, không thể a!” Lưu chương quý la hét, mắt thấy chén sẽ phải nện xuống trên trán trắng mịn của Tú cô nương.

Một bàn tay trắng nõn vươn ra, vừa đứng bắt được cái chén nện xuống, dễ dàng bẻ cổ tay xuống, đoạt chén kia vào trong tay. Dung Úc Ảnh cười dài đứng ở nơi đó, hồng y như lửa, mặt mày thanh nhã, cười như không cười nhìn cẩm y hán tử này.

“Khi để nữ nhi, tính là anh hùng gì?” Thân nhiên cười, Dung Úc Ảnh thân nhiên nói.

“Mẹ! Lão tử *** cũng không tin, hôm nay bị một cô nương gia khi dễ.” Cẩm y hán tử hét lớn một tiếng, lập tức xông về phía trước.

Dung Úc Ảnh khẽ mỉm cười, ngón tay bóp nhẹ, chỉ thấy một chiếc chén to như vậy lại từ từ biến thành một đồng bột, từ trong tay từ từ rơi xuống.

Cẩm y hán tử vọt tới trước thấy thế nhất thời thối lại, kinh ngạc nhìn nhìn chăm chăm Dung Úc Ảnh, giống như nhìn chăm chăm quý. Mồ hôi lạnh thấm ướt y phục, hán tử lùi lại một bước, đưa tay lau cái trán, ném thoi bạc xuống rồi quay người bỏ chạy.

Lưu chương quý chắc lưỡi hít hà. Wow, bây giờ nữ oa nhi, sao cũng hung hãn như vậy! Tú cô nương còn chưa tính, tính khí luôn luôn như vậy. Ngay cả

cô nương từ xứ khác tới này, vậy mà đều tuyệt vời như vậy.

Tú cô nương đưa chân ra, xấu ý ngáng một cái, hán tử kia không kịp phản ứng, ngã chập ếch. Đứng lên ánh mắt hung tợn nhìn Tú cô nương một cái, ảo não chạy xuống lầu.

“Đáng đời!” Lầu bầu một tiếng, Tú cô nương xoay người, nghênh đón Dung Úc Ảnh, cười nói, “Vị tỷ tử này, hôm nay nếu không phải là nguoi ra tay tương trợ, ta đã thảm.”

“Nói hay.” Dung Úc Ảnh cười nhạt, “Nguoi là người của Hạnh Hoa trai?”

“Đúng vậy a. Tỷ tử về sau nếu là muốn uống rượu Hạnh Hoa trai, cứ tới tìm ta.” Tú cô nương cong môi cười một tiếng, vỗ vỗ bầu rượu vô ích, nói: “đáng tiếc một bầu rượu ngon, tất cả đều heo nuôi.”

Không nhịn được mỉm cười, Dung Úc Ảnh nói: “nguoi chớ để trong lòng, người không có việc gì là tốt. Cô nương gia đi ra khỏi nhà, cố gắng bớt trêu chọc chút thị phi, bằng không thua thiệt chính là mình.”

Le lưỡi một cái, Tú cô nương nhẹ giọng lầu bầu, “Ta nói lời này nghe tới sao quen thuộc như vậy, thì ra là giống tiên sinh nói.”

“Tiên sinh?” Dung Úc Ảnh ngưng mắt nhìn nàng đi.

Tú cô nương là người của thôn Hạnh Hoa, như vậy tiên sinh trong miệng nàng sẽ là hán sao?

Trùng mắt nhìn, Tú cô nương nói: “Đúng vậy, tiên sinh là ân nhân của ta, cũng là ân nhân của thôn Hạnh Hoa. Chỉ là, đáng về dạy dỗ người thật giống nguoi đây.”

“A, là sao?” Dung Úc Ảnh hơi sững sờ, đột nhiên hỏi, “Nguoi rất ưa thích hán?”

“Dĩ nhiên.” Tú cô nương nhướn mày cười một tiếng.

“Nha. . . . .” trái tim Dung Úc Ảnh đau xót, nhìn Tú cô nương, một hồi lâu nói không ra lời.

“trên dưới mấy trăm miệng thôn Hạnh Hoa, ai không thích tiên sinh?” Cắn một cái bánh ngọt trong tay, Tú cô nương nhìn nàng, kêu lên, “Này này, làm sao nguoi nhìn ta như vậy?”

“Ta chỉ là đang suy nghĩ, là hạng người gì, mới có thể làm cho nhiều người thích như vậy.” Dung Úc Ảnh cười nhạt.

“Nguoi muốn thấy tiên sinh sao? Chuyện này dễ mà, ta dẫn nguoi đi như thế nào?” Nhìn Dung Úc Ảnh, Tú cô nương mập mờ cười nói, “từ trước đến giờ Tiên sinh giữ mình trong sạch, ít có hồng nhan tri kỷ. Tỷ tử dung mạo như vậy, không sợ tiên sinh không động lòng nha.”

Trên mặt bất ngờ đỏ lên, Dung Úc Ảnh nói: “cô nương chớ nói chuyện cười.”

“Được, không nói chuyện cười.” Cắn một ngụm bánh ngọt cuối cùng, Tú cô nương nói: “ta muốn đi, sẽ không trở về, chỉ sợ trở về lại bị mắng nếu mà tỷ tử nhớ tới ta, hãy tới Hạnh Hoa thôn tìm ta nha.”

Nói xong, nàng phát phát tay, bước nhanh nhện bực, xuống cầu thang.

Nhìn bóng dáng rời đi của nàng, bên môi Dung Úc Ảnh hiện lên một nụ cười nhạt.

thôn Hạnh Hoa sao? Nàng nhắm mắt.

Nhận, huynh phải chờ muội!

* * * * *

Mảnh đất gần rừng hạnh trong thôn Hạnh Hoa Dương Châu, có một Tiểu Lâu đứng lặng yên. Gạch xanh ngói vảy, sau nhà có hàng rào vây quanh cái sân, bóng cây loang lổ chiếu lên, mộc mạc lại có chút khác người.

Một nam hài tám tuổi đứng ở cửa, đang chán đến chết chơi đùa hòn bi.

“Đậu từ, tiên sinh đâu?” Âm thanh thanh thúy vang lên thiếu nữ, mặc áo ngắn màu đỏ xách theo làn đi tới, một cây dẻ đập vào đầu nam hài.

“Ai ôi.” Xoa đầu, Đậu từ ngẩng đầu lên, “Tỷ, cũng sắp làm cô dâu, còn đuổi theo tiên sinh chạy loạn, cẩn thận tỷ phu đánh nguoi!”

“Hắc” một tiếng, đuôi lông mày Tú cô nương giương lên, giờ tay lên lại đánh cây dẻ xuống một cái, giong giọng mà nói, “Hán dám. Ta không đánh hán chính là may cho hán. Còn tiểu tử nguoi nữa, Liên tỷ cũng dám trêu, có muốn mệnh tới hay không?”

“Ai ôi không dám. Tiên sinh cứu mạng, muốn tai nạn chết người rồi! Ô. . . . .”

“Cắm miệng.” Trùng mắt nhìn hấn, che miệng của hấn.

Tú cô nương dò xét cánh cửa đóng chặt, lại không thấy tiên sinh. Năm đó thôn Hạnh Hoa bị hủy, cả đời bọn họ sống dựa vào rừng hạnh, cho là từ nay về sau không có đường sống nữa. Mặc dù sau đó lại có người trả lại đỉnh núi cho bọn họ, nhìn quang đấng đỉnh núi, không ít người nửa đường bỏ cuộc. Chỉ còn lại một vài chết không chịu thua, dám ở đỉnh núi này lần nữa trồng lên hạnh Miêu ít ỏi, vất vả chống đỡ. Nhưng mà tình trạng như vậy, kể từ ba năm trước đây khi tiên sinh đi tới nơi này đã không thể nữa.

Vẫn còn nhớ người nọ lời nói nhẹ nhàng cười yếu ớt đưa đến ngàn cây hạnh Miêu. Sau, lại vào lúc mặt trời nóng hừng hực, cương quyết trong vòng ba ngày cùng bọn họ trồng ngàn cây hạnh Miêu lên đỉnh núi. Khi đó, nhìn cây hạnh nhỏ yếu khắp núi, nàng rõ ràng nhìn thấy trong mắt người kia là ánh sáng rực rỡ. Về sau, hấn đưa mọi người dẫn đầu mở trường, dạy hài tử trong thôn đi học biết chữ, dạy thôn dân làm thế nào dựa vào rừng hạnh vào buôn bán làm ăn trong thành.

Đến bây giờ, thôn Hạnh Hoa thành thôn sung túc nhất trong vòng trăm dặm quanh đây. Tuy là như vậy, thôn nhân lại chưa bao giờ coi hấn như thần mà đối đãi. Hấn luôn luôn tươi cười, thường thường ánh mắt ấm áp đã lập tức kéo gần khoảng cách lại với nhau. Nhưng có lúc, lại cảm thấy đáy mắt người nọ hình như cất giấu thật sâu tịch mịch, cho dù ai cũng không chạm đến được.

Tú cô nương thở dài một tiếng, nhìn lại Tiểu Lôu một cái, đặt giỏ trúc ở cửa, một tay kéo Đậu từ đi.

Lúc chạng vạng, mặt trời lặn xuống đỉnh núi.

“Ken két” một tiếng vang nhỏ, cửa từ trong mở ra.

Trông thấy giỏ trúc trên đất, Nhạn Hành Sơ khẽ mỉm cười.

Vén tấm vải che phủ lên, một mùi thơm xông vào mũi. Một tảng Hoa Hạnh mỏng manh, phía dưới giỏ là một mẻ hạnh mới, Bên trên lộ ra hơi nước mờ mờ. Ngược mắt nhìn lại phía hạnh lâm, một rừng Hoa Hạnh đứng lúc nở rộ. Hàng năm vào lúc này thôn nhân sẽ đưa giỏ hạnh đầu tiên tới nơi này của hấn, ba năm qua hình như đã thành thói quen.

Hấn không cự tuyệt, bởi vì biết đó là tâm ý của bọn họ.

Xách theo làn đi tới hậu viện, đang suy nghĩ là cất chút rượu Hạnh Hoa, còn lấy hạnh nhân làm bánh hạnh nhân cho mấy đứa trẻ nếm thức ăn tươi, lại nghe được tiếng bước chân nhẹ nhỏ.

“Lạc Nguyệt, người có ăn bánh hạnh nhân hay không?” Nhạn Hành Sơ cười nhạt nói, “Giỏ hạnh đầu tiên của năm nay, cũng không thể làm hại.”

“Công tử. . . . .”

“Ta đã không phải là công tử gì nữa, bao nhiêu lần còn không sửa được miệng, nên phạt.”

“Cả đời Hoa Lạc Nguyệt là Ảnh Vệ của Công Tử.”

Nhạn Hành Sơ không nhận được thở dài, “Ba năm, sao còn người để tâm như vậy.”

Có thể là do từng được dùng cao cây tục đoạn, kiếm phong kia mỏng manh như tờ giấy, khó khăn lắm tránh qua khỏi tâm mạch, thương thế nặng nề như vậy, lại cũng kéo về một cái mạng từ Quý Môn quan.

Từng nói qua với Ảnh nhi, cả đời này đều sống vì Tuyệt Vân Cốc, cuộc sống về sau, hấn muốn lưu cho mình. Hấn đã buông tha mình, vì sao cô gái trước mắt lại không bỏ được đây? Lấy một thân tu luyện năng, thiên hạ rộng lớn giang hồ rộng, đi tới chỗ nào đều là nhân vật đứng đầu, lại cứ khẳng khẳng cố thủ ở bên cạnh hấn, bảo hấn không đáng tiếc sao được.

“Sao công tử không phải?” Hoa Lạc Nguyệt nhẹ nhàng cúi đầu, che giấu vẻ khổ sở trong mắt. Hơn một ngàn ngày bình tĩnh, nhìn như tự nhiên thanh thản, vậy mà đến mỗi thời điểm Hoa Hạnh rực rỡ, trong ánh mắt hấn lại ngưng chút yên lặng, cùng với tiếc nuối nhân nhạt.

Khoảng trống này chỉ có cô gái áo đỏ kiamới có thể lấp đầy!

“Ta là sợ làm hại người.” Nhạn Hành Sơ cười khổ, mỗi lần nói đến, đều sẽ kéo tới trên thân hấn.

Ngược mắt nhìn hấn một cái, nhớ tới tin tức sáng nay nghe được tại Minh Nguyệt lâu, Hoa Lạc Nguyệt tự than thở.

Có lẽ, cũng nhanh đến ngày nàng rời đi rồi.

Không nói thêm gì nữa, nhận lấy làn hấn cầm, nói: “Thuộc hạ giúp người đi rửa hạnh.”

Xoay người đi.

* * * * *

Trong rừng hạnh lão nhân nói, mùa Hoa Hạnh nở rộ, hạnh phúc cũng đến.

Hôm nay, hoa nở hoa tàn, cũng đã ba đầu năm. Gió mát phất tay áo, thổi lên lạc hồng như mưa, tôn lên mặt trời chiều đỏ cam muốn lặn lại chưa lặn, quả thực là phong cảnh như vẽ.

Dựa hạnh mà ngồi, Nhạn Hành Sơ khép hờ mắt, lấy nan tre bên thành nón cỏ che ở trên mặt, vành nón rộng rãi, buông xuống dưới vừa đúng che kín ánh mặt trời.

Lại một ngày trôi qua, những năm này hình như cũng trôi qua như thế này. Nghe lão nhân trong thôn nói, lãnh giáo tuyệt kỹ chưng cất rượu. Bị tiểu tử trẻ tuổi từ lời kéo, vung lên tay áo xuống khe suối bắt cá, huyền não đầy đầu đầy mặt ướt át. Thỉnh thoảng dạy bọn nhỏ đi học viết chữ, cười nhìn bọn họ sung sướng làm âm ỉ. Vậy mà thời gian nhiều nhất, cũng là lẳng lặng mà ngồi trong rừng hạnh này, nhìn trời chiều từng chút từng chút hạ xuống.

Quang cảnh trong rừng hạnh này càng ngày càng tốt, cũng càng làm cho hần nhớ tới ngàn cây Hồng Hạnh trong cốc kia. Lơ đãng nhớ tới ca dao truyền khắp giang hồ: trong Tuyệt Vân Cốc Hạnh Hoa rơi, tàn hồng khắp nơi không phải là ngày hôm qua. Năm đó hần kiên quyết cầu xin đi, lại không biết hôm nay nàng khỏe không.

Ba năm qua cách xa giang hồ, cũng vẫn biết tin tức của Tuyệt Vân Cốc. Bất kể là Tuyệt Vân Cốc, hay là nàng, hần cũng không thể thả toàn tâm buông xuống. Huống chi mỗi tháng một phong thư, chưa từng gián đoạn truyền ra từ Tuyệt Vân Cốc, trên lá thư đỏ nhạt là chữ viết xinh đẹp của nàng. Nét chữ này của nàng, là hần dạy dỗ nên từ nhỏ, khi đó không biết dỗ bao nhiêu lần, mới để cho nàng an tĩnh ngồi xuống, ngoan ngoãn luyện chữ. Một phong lại một phong, luôn là dùng giọng thoải mái, nói từng ly từng tý sinh hoạt của nàng.

Thế nhưng hần lại chưa bao giờ viết thư hỏi âm, giống như nàng biết rất rõ hần đang nơi này, lại chưa từng tìm tới. Nàng chưa bao giờ sợ nói ra nàng nhớ nhung, vậy mà cuối mỗi lá thư, lại luôn luôn nói không rõ ràng mà cộng thêm một câu: duyên quân duyên ta duyên chưa dứt, duyên sâu duyên cạn duyên hiểu nhau.

Khe khẽ thở dài, hần ngồi thẳng người, lấy nón cỏ xuống đứng lên, lại nhìn thấy nơi xa dường như mơ hồ thoáng hiện lên một bóng dáng áo đỏ quen thuộc.

Bóng người kia dần dần đến gần, dưới trời chiều, dung nhan xinh đẹp vẫn như năm đó, đáy mắt lại thêm vài điều gì đó khó có thể nói thành lời. Giống như tang thương, giống như hiểu, giống như nhìn xa trông rộng, đau đớn.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, lại nhìn nhau chẳng nói gì.

“Ành nhi. . . . .” Thiên ngôn vạn ngữ vọt tới khóe miệng, nói ra khỏi miệng cũng chỉ có một tiếng khẽ gọi trầm thấp này.

“Ba năm, rốt cuộc lại gặp được huynh.” Dùng sức cắn cắn môi, ngược mắt, cũng là cười một tiếng, mỉm cười, “Nhạn, sẽ không đuổi muội đi chứ. Ngàn dặm xa xôi mới đi tới đây, muội mệt mỏi đến mức thê thảm.”

Nhìn sắc mặt của nàng một chút, trong đáy mắt đều là một mối, vẫn là không biết chăm sóc mình như vậy. Lòng mảy mui lại, Nhạn Hành Sơ hòa nhã nói, “Đi thôi, tối nay nghỉ ngơi một đêm cho khỏe.”

Khẽ mỉm cười, duỗi tay về phía nàng.

Trong mắt xẹt qua một tia vui mừng, dùng sức cầm tay hần.

Đôi này, sẽ không buông tay.

Re: [Cổ đại] Bí mật của hoa hạnh - Phi Yến - Điểm 11 * * * * *

Một giấc ngủ sâu, tỉnh lại đã là buổi trưa.

Ánh nắng ấm áp chiếu vào, bình thân yên tĩnh như vậy. Đã bao lâu chưa từng có cuộc sống như thế rồi? Hần không có ở đây ba năm, mỗi một ngày nàng đều buộc mình lớn lên, chính là vì có thể sớm trở lại bên cạnh hần. Nhưng mà thực sự đón lấy trọng trách này, mới biết đến cỡ nào nặng nề, rốt cuộc cũng hiểu rõ, người nọ đã từng sống khổ cực cỡ nào bất đắc dĩ cỡ nào.

Tất cả đều chỉ là vì thù hận, vậy mà trả giá cao, là quá nhiều quá nặng.

“Đang suy nghĩ gì?”

Nàng nghe được một giọng nói ôn hòa, ngược mắt.

Hần quay lưng về phía mặt trời, ánh mắt sáng như nước son, mang theo sự ấm áp nhàn nhạt.

Nhìn hần, nàng hơi chần chờ, cuối cùng nói: “Muội truyền vị trí Cốc chủ cho Duyệt đại ca.”

“Ừ.” Hần khẽ mỉm cười.

“Huynh không phản đối sao?”

“Những năm này tất cả những gì muối làm, ta đều thấy được. Ảnh nhi, muối thực sự trưởng thành rồi. Ta tin tưởng quyết định hiện giờ của muối, đều đã nghĩ sâu tính kỹ.”

“Ba năm qua, muối thấy rõ ràng, Duyệt đại ca ở trong cốc rất được lòng người, võ công tài trí đều không thua muối, để Tuyết Vân Cốc trong tay hần, muối rất yên tâm.” Cẩn cẩn môi, nhìn hần, từ từ nói, “Huynh biết, muối cũng không quyến luyến vị trí Cốc chủ. Ở Tuyết Vân Cốc ba năm, là vì để cho mình trở thành cô gái đủ để sánh vai với huynh. Mà bây giờ, muối cảm thấy đã đủ, cho dù vĩnh viễn không đuổi kịp huynh thì như thế nào? Muối không muốn đợi thêm, chờ đợi thêm nữa muối muốn đi rồi.”

“Duyên quân duyên ta duyên chưa dứt, duyên sâu duyên cạn duyên hiểu nhau. Thư của muối, mỗi một phong ta đều đọc, ba năm này, muối đã làm rất khá. Tuyết Vân Cốc ở trong tay muối phát dương quang đại, sự phụ lão nhân gia trên trời có linh thiêng cũng cảm thấy an ủi.”

Nhạ Hành Sơ khẽ mỉm cười, nói tiếp, “Muối vốn là một đứa bé sung sướng, vui buồn tùy tâm, cũng sẽ không suy tính được mất, ta vẫn rất hâm mộ.”

“Vậy muối —— có thể lưu lại sao?” Trong ánh mắt có một tia khiếp ý, sợ hần cự tuyệt.

“Trong tiểu lâu này, vẫn giữ lại cho muối một gian.”

Hoan hô một tiếng nhào qua, ôm chặt lấy hần.

“Được rồi, đi xuống rửa mặt, chốc lát nữa cùng nhau ăn cơm.”

“Vâng” một tiếng, ngoan ngoãn gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, tinh thần sáng khoái xuất hiện ở hậu viện, Dung Úc Ảnh vô cùng hứng thú quan sát phòng bếp lò bếp.

“Chớ nhìn, ăn trước một ít trước kéo đói. Một lát đi Thái Bạch lâu trong thành, mấy món tử của đầu bếp bên đó cũng không tệ.” Nhạ Hành Sơ cười nhạt, đưa cho nàng mấy khối bánh hạnh nhân, đó là mới làm sáng sớm ngày hôm nay.

“À? Tại sao không dùng cơm ở nhà?” Liếc một cái trong thùng nước có một con cá tươi, nhìn lại một chút trên bếp lò đặt dầu muối hành gừng, còn có mấy quả trứng gà. Trong sân trồng rau cải, còn nuôi hai con gà béo. Thấy thế nào cũng có thể làm được một bàn thức ăn ngon phong phú.

Theo ánh mắt của nàng nhìn sang, Nhạ Hành Sơ sợ một trận hết hồn hết vía. Nha đầu này chẳng lẽ muốn. . . . . ? Cá này là hần tự tay bắt, vẫn nuôi đến bây giờ, chưa từng bao giờ nghĩ đến lấy nấu ăn. Về phần hai con gà mẹ mập mập này, là Gà thôn nhân đưa, thật vất vả mới nuôi khỏe mạnh như vậy, hôm nay thế nào cũng phải bảo vệ bọn họ.

Quan trọng nhất là, tay nghề của hần thật sự chưa ra hình dáng gì, trong ngày thường mình tạm chấp nhận thì không sao, lại không thể để cho nàng uất ức. Sau khi suy tính nhiều lần vẫn cảm thấy đi ra ngoài ăn là tốt nhất.

Vì vậy nói thật, cười xấu hổ nói: “Ảnh nhi, muối biết ta từ trước đến giờ không quen làm những thứ này.”

“Không sao, muối sẽ làm.” Dung Úc Ảnh nhẹ nhàng nói.

Làm sao có thể? Hần chần chờ nhìn nàng. Nha đầu đã từng nhếch nhác chạy trốn chết từ phòng bếp, bảo hần có thể có bao nhiêu lòng tin?

Cũng không đi để ý hần, cuộn tay áo lên, lấy xuống mấy cây rau cải. Lại lấy hai quả trứng gà tới đây. Chỉ chốc lát sau, trong phòng bếp đã bay ra mùi thơm thức ăn.

“Đến, nếm thử một chút.” Gắp một miếng vào trong miệng hần, Dung Úc Ảnh cười hỏi, “Để ăn hay không.”

“Rất ngon.” Thơm mà không ngán, trong miệng lộ ra mùi thơm ngát.

“Ừ, huynh thích là tốt rồi.” Không uống phí nàng học lâu như vậy, thỏa mãn mỉm cười, Dung Úc Ảnh nói: “ừ, huynh còn muốn ăn cái gì?”

Mất lại kìm lòng không được nhìn lại đuôi cá trong thùng gỗ, lại liếc qua gà mẹ chạy loạn dưới đất, nói: “không bằng muối làm cá kho tàu đơn giản, lại thêm nồi một cháo gà ăn buổi tối thì sao?”

Đảng hăng một cái, Nhạ Hành Sơ kéo nàng, “Không cần, chúng ta vẫn nên đi ra ngoài ăn.”

“Không cần không muốn. Huynh đã không thích cá kho tàu, vậy muối làm món ăn thanh đạm cho huynh, vậy là được chứ?”

“Không thể động cá của ta.” Hần đã nói trước.

“Ừ, nhất định.”

“Cũng không thể làm thịt hai con gà béo này để ăn.”

Như vậy à? Rất đáng tiếc liếc gà mẹ một cái, gật đầu nói, “Được rồi. Ta chỉ dùng trứng gà vậy được rồi chứ.”

Mỉm cười gật đầu, Nhạh Hành Sơ nhường chỗ ngồi bên lò bếp.

Một nồi nước sôi, đánh vào hai quả trứng, đợi đến khi chín nổi phần nhanh chóng vung lên, rắc vào hai cây hành lá nhỏ dài cắt nhỏ, thêm gia vị. Cuối cùng, lại lấy một mảnh vỏ trứng cong cong ném vào.

Trứng gà vàng óng, trắng như tuyết, hành lá cắt nhỏ xanh biếc, lại thêm một mảnh vỏ trứng trên mặt nước, một chén súp trứng bình thường lại trông rất đẹp mắt.

Khẽ mỉm cười, Nhạh Hành Sơ nói: “《 Tuyệt cú 》của Đỗ Phủ, quả nhiên cực kì Phong Nhã.”

“Lưỡng cá hoàng ly minh thúy liễu, nhất hành bạch lộc thượng thanh thiên. Song hàm tây lĩnh thiên thu tuyết, môn bạc đông ngô vạn lý thuyền.*” Nhìn này phiền nho nhỏ vô trứng, Dung Úc Ảnh nói: “hay nhất còn là một chiếc thuyền nho nhỏ. Ban đầu lúc học làm món ăn này, muội suy nghĩ, nếu có thể chèo thuyền nhỏ này xuống đường đi Giang Nam tìm huynh thì tốt biết bao?”

*Bài “Tuyệt cú” của Đỗ Phủ. Dịch nghĩa: Hai con chim vàng oanh hót trong hàng liễu biếc/ Một hàng cò trắng bay vút lên trời xanh/ Trước song cửa ngâm tuyết ngàn năm núi Tây Linh/ Trước cửa thuyền Đông Ngộ từ muôn dặm đến đây .

Nhạh Hành Sơ khẽ mỉm cười, lấy ra vỏ trứng này, đặt ở một bên, nói: “bây giờ đã không cần.”

Dùng sức gật đầu, Dung Úc Ảnh mỉm cười, “Ừ, không cần.”

Một bàn rau xào tầm thường nhất, lại có tên phong nhã vậy, kì thực chỉ là một chén canh đánh trứng gà suông, hai người lại ăn say sưa ngon lành.

Sau một bữa, Nhạh Hành Sơ hoàn toàn có lòng tin với năng nghề của tay, cảm thấy ngoài uất ức, lại có chút đau lòng. Nữ oa nhi trước mắt, đã từng sợ không kịp tránh phòng bếp, hôm nay lại một tay làm thức ăn ngon như vậy, trong đó cam khổ như thế nào người ngoài có thể hiểu.

Dung Úc Ảnh lại hoàn toàn không để ý tới tâm tư của hấn, thẳng chạy đi giúp hấn thu dọn nhà cửa. Lấy vị trí Cốc chủ của nàng, lại làm lên những chuyện vặt này, lại cũng làm cho ngay ngắn rõ ràng. Trong lòng nàng, chỉ cần có thể làm gì đó cho hấn, nàng đã vui mừng.

Thấy nàng làm vui vẻ, Nhạh Hành Sơ đã không thêm quan tâm nàng, mỉm cười ra cửa, nghĩ muốn đi thu góp một mẻ Hạnh Hoa mới về cất chút rượu mới.

Vậy mà mới đến trong rừng hạnh, lại thấy một bóng người quen thuộc.

Chỉ thấy Hoa Lạc Nguyệt ăn mặc một thân đoàn sam, trên vai chống một tay nải xinh xắn, lộ vẻ sắp đi xa.

Hấn hơi kinh ngạc, nghênh đón, “Lạc Nguyệt, người này là muốn đi đâu?”

“Công tử. . . . .” Kêu một tiếng, Hoa Lạc Nguyệt trầm mặc một hồi lâu, nói: “hôm nay, là lúc ta nên rời khỏi rồi.”

“Là ta làm hại ngươi.” Nhạh Hành Sơ khe khẽ thở dài, nói: “ba năm qua, ngươi vì ta lưu lại trong một cái thôn nhỏ này, ta vô cùng cảm kích.”

Năm đó nếu không phải nàng dốc toàn lực cứu giúp, chỉ sợ thương thế của hấn nghiêm trọng hơn, khó mà qua khỏi. Tánh mạng của hấn, coi như là nàng cứu.

“Ta không muốn người cảm kích.” Thân thể run nhẹ lên, Hoa Lạc Nguyệt có chút kích động.

Hấn lặng lẽ nhìn nàng, trong khoảnh khắc ngắn ngủi lại không biết nên nói những gì.

Nhắm lại mắt, Hoa Lạc Nguyệt chậm rãi giọng nói, “Công tử, nửa đời trước của ngài giao cho Tuyết Vân Cốc. Mà Lạc Nguyệt là giao cho công tử. Hôm nay Cốc chủ đã tìm tới rồi, là lúc Lạc Nguyệt nên lui thân rồi. Giống như công tử năm đó từng nói, cuộc sống về sau, ta cũng phải để lại cho mình.”

“Giang hồ rộng lớn, lui về phía sau trời cao biển rộng, tự mình bảo trọng.” Nhạh Hành Sơ vươn tay, ôn hòa nhìn nàng.

Hít một hơi thật sâu, đưa tay dùng sức nắm chặt tay hấn.

“Công tử, bảo trọng.”

“Bảo trọng!”

* * * * *

Mùng bảy tháng bảy Tú cô nương phải xuất giá rồi.

Bắt đầu từ sáng sớm, Dung Úc Ảnh đã hầu bên cạnh giúp Tú cô nương một tay. Tắm rửa, thay quần áo, phan thơm, vẽ lông mày, điểm môi, hương nhang lượn lờ ở bên trong, trong gương đồng khắc hoa mặt mũi Trương Tú Lệ càng thấy tinh xảo.

Cài lên một nhánh trầm cài đầu phượng cuối cùng, Dung Úc Ảnh cười nói, “A Tú là tân nương tử đẹp nhất.”

“A, tỷ tỷ không cần giữu cột.” Tú cô nương ngượng ngừng hiềm có, đỏ mặt cúi đầu. Chỉ chốc lát sau lại lặng lẽ nâng mắt lên, nhìn vào trong gương một cái, chỉ sợ có chỗ nào không thoả đáng.

Nhìn có chút buồn cười, Dung Úc Ảnh nói: “được rồi, không ai đẹp vượt A Tú đâu. Đi, chúng ta đi ra ngoài đi, đừng làm cho kẻ oan gia kia đợi lâu.”

Trùm lên khăn voan đỏ đầy hỉ khí lên cho nàng, dặt tay của nàng, giao nàng vào trong tay hỉ nương chờ ở ngoài cửa.

“Tỷ tỷ. . . . .” Trong khăn voan, tú cô nương ngáp ngừng một tiếng.

Trần an vỗ vỗ tay của nàng, Dung Úc Ảnh nói: “đi đi.”

Nhìn Tú cô nương được hỉ nương một đường dần dần dẫn đi xa, Dung Úc Ảnh khẽ mỉm cười, qua một lát nữa, tân lang tân nương đang vui vẻ trong nhà chính bái thiên địa rồi, nàng cũng nên mau mau đi qua mới phải.

Đi tới cửa hỉ Đường, nhìn thấy Nhạn Hành Sơ mặc áo khoác lam nhạt, đang mỉm cười nhìn nàng.

Bước nhanh nghênh đón, kéo cánh tay của hắn, Dung Úc Ảnh cười nói, “Thế nào, sao hôm nay không mặc đồ trắng vậy?”

“Ngày hôm nay là tiệc mừng của A Tú.” Nhạn Hành Sơ cười nhạt.

Tập tục trong hương lý, phàm là tiệc mừng, kiêng kỵ dùng màu trắng. Hắn là Nhập Gia Tùy Tục thôi.

“Huynh nghĩ chu đáo, đúng chứ?” Lờm hắn, Dung Úc Ảnh cười nói.

“Ngược lại muội đó, ăn mặc còn hỉ khí hơn tân nương từ.” quần áo đỏ nhiều năm không đổi này nhìn xa xa giống như một đám mây hồng lại giống như lửa.

Âm thầm ngắt hắn một cái, le lưỡi, nói: “quen rồi nha, không phải là muội cố ý giành danh tiếng tân nương từ.”

Cầm tay của nàng, Nhạn Hành Sơ cười nói, “Được rồi, đừng tranh cãi. Tân lang tân nương đã đi ra, chúng ta mau ngồi vào vị trí thôi.”

“Được.” Dung Úc Ảnh ngoan ngoãn gật đầu.

Nhất Bái Thiên Địa!

Nhị Bái Cao Đường!

Phu thê giao bái —— theo người điều khiển chương trình cố ý kéo dài giọng điệu, tân lang tân nương lần lượt quỳ lạy, đứng lên, nữa quỳ lạy. Cuối cùng, chú rể dắt tân nương bằng dải lụa hồng trong tay, vào trong nhà chính.

“Theo như tập tục của thôn Hạnh Hoa, kế tiếp chính là mời rượu.” Nhạn Hành Sơ nói nhỏ.

“Tân nương cũng sẽ đi ra sao?” Dung Úc Ảnh mở trừng hai mắt, hỏi.

“Sẽ cùng nhau ra ngoài.”

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau Tú cô nương mặc đồ cưới đi ra. Kéo tay chú rể, đầu tiên nàng đi tới nơi này của Nhạn Hành Sơ, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng giờ lên, rót ly rượu đưa qua, nói: “tiên sinh, đối với thôn Hạnh Hoa mà nói, ân đức của ngài lớn hơn trời. Với a Tú mà nói, ngài là người đời này ta kính trọng nhất. Ly rượu này A Tú trước mời ngài.”

Bưng rượu, A Tú nghĩ đến lời phụ thân dặn dò trước khi gả.

“Tú nhi ngươi phải nhớ kỹ, ly rượu thứ nhất này, không kính thiên, không kính địa, không kính cao đường. Kính chính là Nhạn tiên sinh người đã mang thôn Hạnh Hoa một đường từ trong địa ngục ra ngoài.”

Thật ra thì, mặc dù phụ thân không nói, ly rượu thứ nhất này, nàng kính cũng sẽ là tiên sinh.

Nhạn Hành Sơ hơi ngẩn ra, ngẩng đầu lên, lại phát hiện ánh mắt của mấy trăm hàng xóm láng giềng cũng nhìn hắn, trong ánh mắt kia có cảm kích, có tôn sùng, càng nhiều hơn là thân thiết.

Cười nhạt, hắn đứng lên, nhận lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch. người nhà quê thẳng thắn, từ trước đến giờ không quen khách sáo. Mà đối với tâm ý chất phác như vậy, hắn chỉ có tiếp nhận.

Vui vẻ mà cười, Tú cô nương lại rót một ly rượu, đưa đến trước mặt Dung Úc Ảnh, “Tỷ tỷ, ban đầu ngài đã cứu ta, là ân nhân của A Tú. Chén thứ hai rượu A Tú kính ngài, chúc ngài và tiên sinh sớm ngày định ra lương duyên, cộng hiệu vu phi.”

Mặt Dung Úc Ảnh ửng hồng lên, dù thế nào cũng không nghĩ ra Tú cô nương lại dùng một chiêu như vậy. Nhìn Nhạn Hành Sơ một cái, thấy hắn lảng

lặng cúi đầu, giống như không đếm xỉa đến gió êm sóng lặng, không khỏi có chút ảo não. Vậy mà rượu đã đưa đến trước mặt, không uống là không được, vì vậy nhận lấy rượu, cười uống xong, nói: “đa tạ muối muối!”

Tú cô nương cười một tiếng, cúi đầu chào, lúc này mới đi tới bàn khác.

Cứ như vậy nhiệt nhiệt nháo nháo, giày vò đến ban đêm, tiệc mừng mới lúc này tản đi.

Trở về Tiểu Lâu, Dung Úc Ảnh chạy vào phòng, ngơ ngác ngồi ở đầu giường một lúc lâu, bỗng nhiên nhảy lên, kiểm tra toàn bộ gói hành lý nhỏ mình mang tới ban đầu, ôm đi tới trong phòng Nhạn Hành Sơ.

“Ảnh nhi, sao vậy?” Trong phòng, Nhạn Hành Sơ đang pha trà, thấy nàng đi vào hơi kinh ngạc. Nàng bận bịu cả ngày, vốn nên đã nghỉ ngơi mới đúng.

“Huynh biết hôm nay là ngày mấy?” Nàng trừng mắt, hỏi.

“Trừ là ngày A Tú xuất giá, còn có cái gì?” Hấn có chút không hiểu.

Trợn mắt nhìn nàng một lúc lâu, nàng buồn buồn nói: “hôm nay là đêm thất tịch.”

“Ừ.” Hấn khẽ mỉm cười, chờ nàng nói đoạn sau.

“Khi đó, mẹ nói, hôn sự của chúng ta cũng định vào đêm thất tịch, huynh còn nhớ rõ sao?”

“Nhớ.” Nhạn Hành Sơ kéo qua tay của nàng, nói: “hôm nay lúc A Tú mời rượu muối, ta đang suy nghĩ chuyện này. Ảnh nhi, cho ta một vài ngày chuẩn bị, ta sẽ cho muối một hôn lễ náo nhiệt.”

“Muối không cần hôn lễ nào nhiệt.” Dung Úc Ảnh nhìn hấn, giao hoạt cười, từng từng một mở ra trong tay bao gồm, nói: “muối chỉ muốn huynh cúi đầu một cái về phía thiên địa là tốt rồi.”

Mở cái bọc ra, là hai bộ hi bào mạ vàng thêu Phượng, ánh nến chiếu vào Phượng Hoàng màu vàng kia dường như muốn phóng lên cao, thẳng lên chín tầng mây.

“Muối đang nghĩ cái gì?” Hấn hé mắt, nhìn hành động bất thường của nàng.

Lại thấy Dung Úc Ảnh hai ba cái đã khoác đồ cưới lên người, lại giữ mở một kiện hi bào khác chụp đến trên người hấn.

Nhạn Hành Sơ cũng không ngăn cản, mặc cho nàng tùy giày vò, chỉ nhìn nàng như có điều suy nghĩ.

Đẩy cửa sổ ra, khiến ánh trăng chiếu vào, Dung Úc Ảnh quỳ xuống phía trắng sáng, nói từng chữ từng chữ, “Ông trời ở trên cao, đất lành bên dưới, Dung Úc Ảnh nguyện gả cho Nhạn Hành Sơ làm vợ, đời này kiếp này, không xa không rời.”

Một hồi lâu, phát hiện bên cạnh một chút động tĩnh cũng không có, nàng ngẩng đầu lên, dùng sức trừng mắt liếc hấn một cái.

Thật là hồ đồ! Nhạn Hành Sơ thâm nghĩ, vậy mà nhìn ánh mắt khát vọng của nàng, trong lòng mềm nhũn.

Vì vậy học nàng quỳ xuống, nói: “ông trời ở trên cao, đất lành bên dưới, Nhạn Hành Sơ nguyện cưới Dung Úc Ảnh làm vợ, đời này kiếp này, không xa không rời.”

Cái quỳ này, vốn là có chút miễn cưỡng, dù sao trong đáy lòng hấn, hôn nhân gả cưới là đại sự cuộc đời, đầu thề nào như trò đùa vậy, uất ức nàng. Vậy mà nói ra từng chữ lời thề này, lại trang trọng như vậy, cuối cùng lúc nói không xa không rời, bốn chữ này lập tức giống như cây ghim ghim vào trong lòng.

Ngày mai, nên đi chuẩn bị một chút. Đồ cưới tuy là có sẵn, những Kim Ngân đồ trang sức kia cũng không thể thiếu, trở lại, còn phải mời hi nương, mở tiệc cưới mà nói, thôn Hạnh Hoa nhiều hàng xóm láng giềng như vậy, chỉ sợ ở phải trăm bàn mới đủ. Còn có cũng muốn mời sư nương tới, nếu lúc lập gia đình cao đường không có ở đây, đối với Ảnh nhi mà nói luôn là tiếc nuối.

Minh Nguyệt nhô lên cao, Nhạn Hành Sơ nghĩ ngợi.

Mà Dung Úc Ảnh nghĩ lại là, hai ngày trước thấy ám hiệu của Tuyệt Vân Cốc ở Dương Châu, chỉ sợ Duyệt đại ca sẽ tới. Một năm đã đến, ban đầu Duyệt đại ca chỉ nói thay nàng trông coi Tuyệt Vân Cốc một năm. Nếu như hấn chợt không muốn làm vị trí cốc chủ này, những ngày vui vẻ của nàng kia không phải là xong rồi.

Cho nên, ngày mai nhất định phải quán Nhạn, lúc này rồi đi một thời gian thôi. Ừ, cảnh tượng Giang Nam xinh đẹp nàng đã nhìn hết rồi, lần này nên đi nơi nào đây?

Phải đi khắp nơi chốn phồn hoa Kinh Thành này, hay là Vân Nam Đại Lý bốn mùa như mùa xuân, hay là xem người Hồ nuôi thả ngựa trên vùng thảo nguyên quan ngoại rộng lớn.

Ừ, bất kể bao lâu, chỉ cần có hấn làm bạn là tốt rồi.

* * * * *

Một giấc ngủ sâu, tỉnh lại đã là buổi trưa.

Ánh nắng ấm áp chiếu vào, bình thần yên tĩnh như vậy. Đã bao lâu chưa từng có cuộc sống như thế rồi? Hấn không có ở đây ba năm, mỗi một ngày nàng đều buộc mình lớn lên, chính là vì có thể sớm trở lại bên cạnh hắn. Nhưng mà thực sự đón lấy trọng trách này, mới biết đến cỡ nào nặng nề, rốt cuộc cũng hiểu rõ, người nọ đã từng sống khổ cực cỡ nào bất đắc dĩ cỡ nào.

Tất cả đều chỉ là vì thù hận, vậy mà trả giá cao, là quá nhiều quá nặng.

“Đang suy nghĩ gì?”

Nàng nghe được một giọng nói ôn hòa, ngược mắt.

Hắn quay lưng về phía mặt trời, ánh mắt sáng như nước son, mang theo sự ấm áp nhàn nhạt.

Nhìn hắn, nàng hơi chần chờ, cuối cùng nói: “Muội truyền vị trí Cốc chủ cho Duyệt đại ca.”

“Ừ.” Hắn khẽ mỉm cười.

“Huynh không phản đối sao?”

“Những năm này tất cả những gì muội làm, ta đều thấy được. Ảnh nhi, muội thực sự trưởng thành rồi. Ta tin tưởng quyết định hiện giờ của muội, đều đã nghĩ sâu tính kỹ.”

“Ba năm qua, muội thấy rõ ràng, Duyệt đại ca ở trong cốc rất được lòng người, võ công tài trí đều không thua muội, để Tuyệt Vân Cốc trong tay hắn, muội rất yên tâm.” Cẩn cẩn môi, nhìn hắn, từ từ nói, “Huynh biết, muội cũng không quyến luyến vị trí Cốc chủ. Ở Tuyệt Vân Cốc ba năm, là vì để cho mình trở thành cô gái đủ để sánh vai với huynh. Mà bây giờ, muội cảm thấy đã đủ, cho dù vĩnh viễn không đuổi kịp huynh thì như thế nào? Muội không muốn đợi thêm, chờ đợi thêm nữa muội muốn đi rồi.”

“Duyên quân duyên ta duyên chưa dứt, duyên sâu duyên cạn duyên hiểu nhau. Thù của muội, mỗi một phong ta đều đọc, ba năm này, muội đã làm rất khá. Tuyệt Vân Cốc ở trong tay muội phát dương quang đại, sự phụ lão nhân gia trên trời có linh thiêng cũng cảm thấy an ủi.”

Nhạ Hành Sơ khẽ mỉm cười, nói tiếp, “Muội vốn là một đứa bé sung sướng, vui buồn tùy tâm, cũng sẽ không suy tính được mất, ta vẫn rất hâm mộ.”

“Vậy muội —— có thể lưu lại sao?” Trong ánh mắt có một tia khiếp ý, sợ hắn cự tuyệt.

“Trong tiểu lâu này, vẫn giữ lại cho muội một gian.”

Hoan hô một tiếng nhào qua, ôm chặt lấy hắn.

“Được rồi, đi xuống rửa mặt, chốc lát nữa cùng nhau ăn cơm.”

“Vâng” một tiếng, ngoan ngoãn gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, tinh thần sáng khoái xuất hiện ở hậu viện, Dung Úc Ảnh vô cùng hứng thú quan sát phòng bếp lò bếp.

“Chớ nhìn, ăn trước một ít trước kéo dỗi. Một lát đi Thái Bạch lâu trong thành, mấy món tử của đầu bếp bên đó cũng không tệ.” Nhạ Hành Sơ cười nhạt, đưa cho nàng mấy khối bánh hạnh nhân, đó là mới làm sáng sớm ngày hôm nay.

“À? Tại sao không dùng cơm ở nhà?” Liếc một cái trong thùng nước có một con cá tươi, nhìn lại một chút trên bếp lò đặt dầu muối hành gừng, còn có mấy quả trứng gà. Trong sân trồng rau cải, còn nuôi hai con gà béo. Thấy thế nào cũng có thể làm được một bàn thức ăn ngon phong phú.

Theo ánh mắt của nàng nhìn sang, Nhạ Hành Sơ sợ một trận hết hồn hết vía. Nha đầu này chẳng lẽ muốn. . . . . ? Cá này là hắn tự tay bắt, vẫn nuôi đến bây giờ, chưa từng bao giờ nghĩ đến lấy nấu ăn. Về phần hai con gà mẹ mập mạp này, là Gà thôn nhân đưa, thật vất vả mới nuôi khỏe mạnh như vậy, hôm nay thế nào cũng phải bảo vệ bọn họ.

Quan trọng nhất là, tay nghề của hắn thật sự chưa ra hình dáng gì, trong ngày thường mình tạm chấp nhận thì không sao, lại không thể để cho nàng uất ức. Sau khi suy tính nhiều lần vẫn cảm thấy đi ra ngoài ăn là tốt nhất.

Vì vậy nói thật, cười xấu hổ nói: “Ảnh nhi, muội biết ta từ trước đến giờ không quen làm những thứ này.”

“Không sao, muội sẽ làm.” Dung Úc Ảnh nhẹ nhàng nói.

Làm sao có thể? Hắn chần chờ nhìn nàng. Nha đầu đã từng nhếch nhác chạy trốn chết từ phòng bếp, bảo hắn có thể có bao nhiêu lòng tin?

Cũng không đi để ý hắn, cuộn tay áo lên, lấy xuống mấy cây rau cải. Lại lấy hai quả trứng gà tới đây. Chỉ chốc lát sau, trong phòng bếp đã bay ra mùi

thơm thức ăn.

“Đến, nếm thử một chút.” Gắp một miếng vào trong miệng hắn, Dung Úc Ảnh cười hỏi, “Dễ ăn hay không?”

“Rất ngon.” Thơm mà không ngán, trong miệng lộ ra mùi thơm ngát.

“Ừ, huynh thích là tốt rồi.” Không uống phí nàng học lâu như vậy, thỏa mãn mỉm cười, Dung Úc Ảnh nói: “ừ, huynh còn muốn ăn cái gì?”

Mất lại kim lòng không được nhìn lại đuôi cá trong thùng gỗ, lại liếc qua gà mẹ chạy loạn dưới đất, nói: “không bằng muối làm cá kho tàu đơn giản, lại thêm nồi một cháo gà ăn buổi tối thì sao?”

Đang háng một cái, Nhạ Hành Sơ kéo nàng, “Không cần, chúng ta vẫn nên đi ra ngoài ăn.”

“Không cần không muốn. Huynh đã không thích cá kho tàu, vậy muối làm món ăn thanh đạm cho huynh, vậy là được chứ?”

“Không thể động cá của ta.” Hắn đã nói trước.

“Ừ, nhất định.”

“Cũng không thể làm thịt hai con gà béo này để ăn.”

Như vậy à? Rất đáng tiếc liếc gà mẹ một cái, gật đầu nói, “Được rồi. Ta chỉ dùng trứng gà vậy được rồi chứ.”

Mỉm cười gật đầu, Nhạ Hành Sơ nhường chỗ ngồi bên lò bếp.

Một nồi nước sôi, đánh vào hai quả trứng, đợi đến khi chín nổi phần nhanh chóng vung lên, rắc vào hai cây hành lá nhỏ dài cắt nhỏ, thêm gia vị. Cuối cùng, lại lấy một mảnh vỏ trứng cong cong ném vào.

Trứng gà vàng óng, trắng như tuyết, hành lá cắt nhỏ xanh biếc, lại thêm một mảnh vỏ trứng trên mặt nước, một chén súp trứng bình thường lại trông rất đẹp mắt.

Khẽ mỉm cười, Nhạ Hành Sơ nói: “《 tuyệt cú 》của Đỗ Phủ, quả nhiên cực kì Phong Nhã.”

“Lưỡng cá hoàng ly minh thúy liễu, nhất hành bạch lộc thượng thanh thiên. Song hàm tây lĩnh thiên thu tuyết, môn bạc đông ngô vạn lý thuyền.”* Nhìn này phiền nho nhỏ vô trứng, Dung Úc Ảnh nói: “hay nhất còn là một chiếc thuyền nho nhỏ. Ban đầu lúc học làm món ăn này, muối suy nghĩ, nếu có thể chèo thuyền nhỏ này xuống đường đi Giang Nam tìm huynh thì tốt biết bao?”

*Bài “Tuyệt cú” của Đỗ Phủ. Dịch nghĩa: Hai con chim vàng oanh hót trong hàng liễu biếc/ Một hàng cò trắng bay vút lên trời xanh/ Trước song cửa ngậm tuyết ngàn năm núi Tây Linh/ Trước cửa thuyền Đông Ngô từ muôn dặm đến đây .

Nhạ Hành Sơ khẽ mỉm cười, lấy ra vỏ trứng này, đặt ở một bên, nói: “bây giờ đã không cần.”

Dùng sức gật đầu, Dung Úc Ảnh mỉm cười, “Ừ, không cần.”

Một bàn rau xào tầm thường nhất, lại có tên phong nhã vậy, kì thực chỉ là một chén canh đánh trứng gà suông, hai người lại ăn say sưa ngon lành.

Sau một bữa, Nhạ Hành Sơ hoàn toàn có lòng tin với năng nghề của tay, cảm thấy ngoài uất ức, lại có chút đau lòng. Nữ oa nhi trước mắt, đã từng sợ không kịp tránh phòng bếp, hôm nay lại một tay làm thức ăn ngon như vậy, trong đó cam khổ như thế nào người ngoài có thể hiểu.

Dung Úc Ảnh lại hoàn toàn không để ý tới tâm tư của hắn, thẳng chạy đi giúp hắn thu dọn nhà cửa. Lấy vị trí Cốc chủ của nàng, lại làm lên những chuyện vặt vãi, lại cũng làm cho ngay ngắn rõ ràng. Trong lòng nàng, chỉ cần có thể làm gì đó cho hắn, nàng đã vui mừng.

Thấy nàng làm vui vẻ, Nhạ Hành Sơ đã không thêm quan tâm nàng, mỉm cười ra cửa, nghĩ muốn đi thu góp một mẻ Hạnh Hoa mới về cất chút rượu mới.

Vậy mà mới đến trong rừng hạnh, lại thấy một bóng người quen thuộc.

Chỉ thấy Hoa Lạc Nguyệt ăn mặc một thân đoàn sam, trên vai chống một tay nải xinh xắn, lộ vẻ sắp đi xa.

Hắn hơi kinh ngạc, nghiêng đón, “Lạc Nguyệt, người này là muốn đi đâu?”

“Công tử. . . . .” Kêu một tiếng, Hoa Lạc Nguyệt trầm mặc một hồi lâu, nói: “hôm nay, là lúc ta nên rời khỏi rồi.”

“Là ta làm hại ngươi.” Nhạ Hành Sơ khe khẽ thở dài, nói: “ba năm qua, ngươi vì ta lưu lại trong một cái thôn nhỏ này, ta vô cùng cảm kích.”

Năm đó nếu không phải nàng dốc toàn lực cứu giúp, chỉ sợ thương thế của hắn nghiêm trọng hơn, khó mà qua khỏi. Tánh mạng của hắn, coi như là nàng cứu.

“Ta không muốn người cảm kích.” Thân thể run nhẹ lên, Hoa Lạc Nguyệt có chút kích động.

Hắn lặng lẽ nhìn nàng, trong khoảnh khắc ngắn ngủi lại không biết nên nói những gì.

Nhắm lại mắt, Hoa Lạc Nguyệt chậm rãi giọng nói, “Công tử, nửa đời trước của ngài giao cho Tuyệt Vân Cốc. Mà Lạc Nguyệt là giao cho công tử. Hôm nay Cốc chủ đã tìm tới rồi, là lúc Lạc Nguyệt nên lui thân rồi. Giống như công tử năm đó từng nói, cuộc sống về sau, ta cũng phải để lại cho mình.”

“Giang hồ rộng lớn, lui về phía sau trời cao biển rộng, tự mình bảo trọng.” Nhạn Hành Sơ vươn tay, ôn hòa nhìn nàng.

Hít một hơi thật sâu, đưa tay dùng sức nắm chặt tay hắn.

“Công tử, bảo trọng.”

“Bảo trọng!”

* * * * *

Mùng bảy tháng bảy Tú cô nương phải xuất giá rồi.

Bắt đầu từ sáng sớm, Dung Úc Ảnh đã hầu bên cạnh giúp Tú cô nương một tay. Tắm rửa, thay quần áo, phấn thơm, vẽ lông mày, điểm môi, hương nhang lượn lờ ở bên trong, trong gương đồng khắc hoa mặt mũi Trương Tú Lệ càng thấy tinh xảo.

Cải lên một nhánh trầm cải đầu phượng cuối cùng, Dung Úc Ảnh cười nói, “A Tú là tân nương tử đẹp nhất.”

“A, tỷ tỷ không cần giễu cợt.” Tú cô nương ngượng ngùng hiềm có, đỏ mặt cúi đầu. Chỉ chốc lát sau lại lặng lẽ nâng mắt lên, nhìn vào trong gương một cái, chỉ sợ có chỗ nào không thoả đáng.

Nhìn có chút buồn cười, Dung Úc Ảnh nói: “Được rồi, không ai đẹp vượt A Tú đâu. Đi, chúng ta đi ra ngoài đi, đừng làm cho kẻ oan gia kia đợi lâu.”

Trùm lên khăn voan đỏ đầy hi khí lên cho nàng, dắt tay của nàng, giao nàng vào trong tay hi nương chờ ở ngoài cửa.

“Tỷ tỷ. . . . .” Trong khăn voan, tú cô nương ngập ngừng một tiếng.

Trần an vỗ vỗ tay của nàng, Dung Úc Ảnh nói: “Đi đi.”

Nhìn Tú cô nương được hi nương một đường dần dần dẫn đi xa, Dung Úc Ảnh khẽ mỉm cười, qua một lát nữa, tân lang tân nương đang vui vẻ trong nhà chính bái thiên địa rồi, nàng cũng nên mau mau đi qua mới phải.

Đi tới cửa hi Đường, nhìn thấy Nhạn Hành Sơ mặc áo khoác lam nhạt, đang mỉm cười nhìn nàng.

Bước nhanh nghênh đón, kéo cánh tay của hắn, Dung Úc Ảnh cười nói, “Thế nào, sao hôm nay không mặc đồ trắng vậy?”

“Ngày hôm nay là tiệc mừng của A Tú.” Nhạn Hành Sơ cười nhạt.

Tập tục trong hương lý, phàm là tiệc mừng, kiêng kỵ dùng màu trắng. Hắn là Nhập Gia Tùy Tục thôi.

“Huynh nghĩ chu đáo, đúng chứ?” Lờm hắn, Dung Úc Ảnh cười nói.

“Ngược lại muội đó, ăn mặc còn hi khí hơn tân nương tử.” quần áo đỏ nhiều năm không đổi này nhìn xa xa giống như một đám mây hồng lại giống như lửa.

Âm thầm ngắt hắn một cái, le lưỡi, nói: “quen rồi nha, không phải là muội có ý giành danh tiếng tân nương tử.”

Cầm tay của nàng, Nhạn Hành Sơ cười nói, “Được rồi, đừng tranh cãi. Tân lang tân nương đã đi ra, chúng ta mau ngồi vào vị trí thôi.”

“Được.” Dung Úc Ảnh ngoan ngoãn gật đầu.

Nhất Bái Thiên Địa!

Nhị Bái Cao Đường!

Phu thê giao bái —— theo người điều khiển chương trình cố ý kéo dài giọng điệu, tân lang tân nương lần lượt quỳ lạy, đứng lên, nữa quỳ lạy. Cuối cùng, chú rể dắt tân nương bằng dải lụa hồng trong tay, vào trong nhà chính.

“Theo như tập tục của thôn Hạnh Hoa, kế tiếp chính là mời rượu.” Nhạn Hành Sơ nói nhỏ.

“Tân nương cũng sẽ đi ra sao?” Dung Úc Ảnh mở trừng hai mắt, hỏi.

“Sẽ cùng nhau ra ngoài.”

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau Tú cô nương mặc đồ cưới đi ra. Kéo tay chú rể, đầu tiên nàng đi tới nơi này của Nhạn Hành Sơ, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng giờ lên, rót ly rượu đưa qua, nói: “tiên sinh, đối với thôn Hạnh Hoa mà nói, ân đức của ngài lớn hơn trời. Với a Tú mà nói, ngài là người đời này ta kính trọng nhất. Ly rượu này A Tú trước mời ngài.”

Bưng rượu, A Tú nghĩ đến lời phụ thân dặn dò trước khi gả.

“Tú nhi người phải nhớ kỹ, ly rượu thứ nhất này, không kính thiên, không kính địa, không kính cao đường. Kính chính là Nhạn tiên sinh người đã mang thôn Hạnh Hoa một đường từ trong địa ngục ra ngoài.”

Thật ra thì, mặc dù phụ thân không nói, ly rượu thứ nhất này, nàng kính cũng sẽ là tiên sinh.

Nhạn Hành Sơ hơi ngần ra, ngẩng đầu lên, lại phát hiện ánh mắt của mấy trăm hàng xóm láng giềng cũng nhìn hấn, trong ánh mắt kia có cảm kích, có tôn sùng, càng nhiều hơn là thân thiết.

Cười nhạt, hấn đứng lên, nhận lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch. người nhà quê thẳng thắn, từ trước đến giờ không quen khách sáo. Mà đối với tâm ý chất phác như vậy, hấn chỉ có tiếp nhận.

Vui vẻ mà cười, Tú cô nương lại rót một ly rượu, đưa đến trước mặt Dung Úc Ảnh, “Tỷ tỷ, ban đầu ngài đã cứu ta, là ân nhân của A Tú. Chén thứ hai rượu A Tú kính ngài, chúc ngài và tiên sinh sớm ngày định ra lương duyên, cộng hiệu vu phi.”

Mặt Dung Úc Ảnh ửng hồng lên, dù thế nào cũng không nghĩ ra Tú cô nương lại dùng một chiêu như vậy. Nhìn Nhạn Hành Sơ một cái, thấy hấn lẳng lặng cúi đầu, giống như không đếm xỉa đến gió êm sóng lặng, không khỏi có chút ảo não. Vậy mà rượu đã đưa đến trước mặt, không uống là không được, vì vậy nhận lấy rượu, cười uống xong, nói: “đa tạ muội muội!”

Tú cô nương cười một tiếng, cúi đầu chào, lúc này mới đi tới bàn khác.

Cứ như vậy nhiệt nhiệt nháo nháo, giày vò đến ban đêm, tiệc mừng mới lúc này tàn đi.

Trở về Tiểu Lâu, Dung Úc Ảnh chạy vào phòng, ngơ ngác ngồi ở đầu giường một lúc lâu, bỗng nhiên nhảy lên, kiểm tra toàn bộ gói hành lý nhỏ mình mang tới ban đầu, ôm đi tới trong phòng Nhạn Hành Sơ.

“Ảnh nhi, sao vậy?” Trong phòng, Nhạn Hành Sơ đang pha trà, thấy nàng đi vào hơi kinh ngạc. Nàng bận bịu cả ngày, vốn nên đã nghỉ ngơi mới đúng.

“Huynh biết hôm nay là ngày mấy?” Nàng trừng mắt, hỏi.

“Trừ là ngày A Tú xuất giá, còn có cái gì?” Hấn có chút không hiểu.

Trợn mắt nhìn nàng một lúc lâu, nàng buồn buồn nói: “hôm nay là đêm thất tịch.”

“Ừ.” Hấn khẽ mỉm cười, chờ nàng nói đoạn sau.

“Khi đó, mẹ nói, hôn sự của chúng ta cũng định vào đêm thất tịch, huynh còn nhớ rõ sao?”

“Nhớ.” Nhạn Hành Sơ kéo qua tay của nàng, nói: “hôm nay lúc A Tú mời rượu muội, ta đang suy nghĩ chuyện này. Ảnh nhi, cho ta một vài ngày chuẩn bị, ta sẽ cho muội một hôn lễ nào nhiệt.”

“Muội không cần hôn lễ nào nhiệt.” Dung Úc Ảnh nhìn hấn, giao hoạt cười, từng từng một mở ra trong tay bao gồm, nói: “muội chỉ muốn huynh cúi đầu một cái về phía thiên địa là tốt rồi.”

Mở cái bọc ra, là hai bộ hi bào mạ vàng thêu Phượng, ánh nến chiếu vào Phượng Hoàng màu vàng kia dường như muốn phóng lên cao, thẳng lên chín tầng mây.

“Muội đang nghĩ cái gì?” Hấn hé mắt, nhìn hành động bất thường của nàng.

Lại thấy Dung Úc Ảnh hai ba cái đã khoác đồ cưới lên người, lại giữ mờ một kiện hi bào khác chụp đến trên người hấn.

Nhạn Hành Sơ cũng không ngăn cản, mặc cho nàng tùy giày vò, chỉ nhìn nàng như có điều suy nghĩ.

Đẩy cửa sổ ra, khiến ánh trăng chiếu vào, Dung Úc Ảnh quỳ xuống phía trắng sáng, nói từng chữ từng chữ, “Ông trời ở trên cao, đất lạnh bên dưới, Dung Úc Ảnh nguyện gả cho Nhạn Hành Sơ làm vợ, đời này kiếp này, không xa không rời.”

Một hồi lâu, phát hiện bên cạnh một chút động tĩnh cũng không có, nàng ngẩng đầu lên, dùng sức trừng mắt liếc hấn một cái.

Thật là hồ đồ! Nhạn Hành Sơ thầm nghĩ, vậy mà nhìn ánh mắt khát vọng của nàng, trong lòng mềm nhũn.

Vì vậy học nàng quỳ xuống, nói: “ông trời ở trên cao, đất lạnh bên dưới, Nhạn Hành Sơ nguyện cưới Dung Úc Ảnh làm vợ, đời này kiếp này, không xa

không rời.”

Cái quỹ này, vốn là có chút miễn cưỡng, dù sao trong đáy lòng hắn, hôn nhân giả cưới là đại sự cuộc đời, đầu thế nào như trò đùa vậy, uất ức nàng. Vậy mà nói ra từng chữ lời thế này, lại trang trọng như vậy, cuối cùng lúc nói không xa không rời, bốn chữ này lập tức giống như cây ghim ghim vào trong lòng.

Ngày mai, nên đi chuẩn bị một chút. Đồ cưới tuy là có sẵn, những Kim Ngân đồ trang sức kia cũng không thể thiếu, trở lại, còn phải mời hi nương, mở tiệc cưới mà nói, thôn Hạnh Hoa nhiều hàng xóm láng giềng như vậy, chỉ sợ ở phải trăm bàn mới đủ. Còn có cũng muốn mời sư nương tới, nếu lúc lập gia đình cao đường không có ở đây, đối với Ảnh nhi mà nói luôn là tiếc nuối.

Minh Nguyệt nhô lên cao, Nhạn Hành Sơ nghĩ ngợi.

Mà Dung Úc Ảnh nghĩ lại là, hai ngày trước thấy ám hiệu của Tuyết Vân Cốc ở Dương Châu, chỉ sợ Duyệt đại ca sẽ tới. Một năm đã đến, ban đầu Duyệt đại ca chỉ nói thay nàng trông coi Tuyết Vân Cốc một năm. Nếu như hắn chợt không muốn làm vị trí cốc chủ này, những ngày vui vẻ của nàng kia không phải là xong rồi.

Cho nên, ngày mai nhất định phải quần Nhạn, lúc này rời đi một thời gian thôi. Ừ, cảnh tượng Giang Nam xinh đẹp nàng đã nhìn hết rồi, lần này nên đi nơi nào đây?

Phải đi khắp nơi chốn phồn hoa Kinh Thành này, hay là Vân Nam Đại Lý bốn mùa như mùa xuân, hay là xem người Hồ nuôi thả ngựa trên vùng thảo nguyên quan ngoại rộng lớn.

Ừ, bất kể bao lâu, chỉ cần có hắn làm bạn là tốt rồi. Cuối Phong Hà trấn là gần tới một trấn nhỏ của Ngọc Môn quan, cũng là đường phải đi qua. Trên Phong Hà trấn có một khách sạn Đại phong, khách sạn rất đơn sơ, nhưng lại là nơi duy nhất trên trấn cung cấp nơi nghỉ trọ nghỉ chân cho người qua đường.

Thạch Đầu là ông chủ của khách sạn Đại Phong, quả thực là người cũng như tên, lớn lên giống như hòn đá khỏe mạnh. Thân hình hắn to cao, màu da ngăm đen, khi cười lộ lên, lộ ra một hàm răng trắng nõn.

Trên Phong Hà trấn, cho dù ai cũng biết Thạch Đầu là một người ngốc, ngày trước đánh làm công cho người giàu, bị cắt xén tiền công cũng không lên tiếng. Cho dù ai có phiền toái muốn hắn giúp một tay, cũng là có cầu xin tất ứng, đã chịu thiệt thòi không ít.

Vậy mà ông trời thương người ngốc, cương quyết cho hắn lấy được một người vợ hiền. Nói đến người vợ kia, bộ dạng thật đúng là vô cùng xinh đẹp, mắt tựa như nước mùa thu khê di chuyển, có cảm giác mát lạnh. Nàng kia tự xưng Lạc Nguyệt, là từ vùng khác tới, vừa tới nơi này đã mở ra khách sạn Đại Phong. Trên trấn Phong Hà có mấy tên du côn thấy nàng rất xinh đẹp, lại là cô gái một mình, nhìn đúng cơ hội tới gây hấn, Thạch Đầu không nhìn được, vì giúp nàng, dám tiến lên nhận quả đấm của mười cái du côn, cuối cùng mặc dù đánh chạy những người đó, nhưng mình cũng bị đánh bong gân cốt, nằm trên giường ước chừng một tháng.

Một tháng sau, Lạc Nguyệt gả cho hắn, khách sạn Đại Phong coi như đồ cưới của nàng. Từ đó Thạch Đầu trở thành lão bản của khách sạn Đại Phong. Hôm nay nữ nhân xinh đẹp đó đã sinh nữ Oa Nhi cho hắn, đáng đáp giống hệt Lạc Nguyệt, trong lòng Thạch Đầu vô cùng vui mừng, hận không được ngày đặt thê nữ dưới mí mắt.

Cho nên, người người đều nói Thạch Đầu là hán tử hạnh phúc nhất trên trấn Phong Hà.

Hôm nay, hắn đang ha ha cười, cầm khăn tay, ngồi ở trước quầy làm bộ gầy bàn tính.

“Được rồi, chẳng đi chào hỏi khách nhân đi. Chuyện này chàng cũng coi như không quen thuộc lắm, để thiếp làm.” Lạc Nguyệt từ cửa sau chân thành mà thẳng bước đi ra ngoài, mười ngón tay thon dài khẽ nhẹ trên bàn tính, âm thanh tách tách rất dễ nghe.

Thạch Đầu si ngốc nhìn, một hồi lâu mới “À” một tiếng, xoay người chào hỏi khách nhân.

Lạc Nguyệt bật cười. Người ngốc này, cũng đã thành thân hai năm rồi, lại vẫn ấy sững sờ là sao. Có tình chính mình lại thích cả tính chất phác của hắn, vì hắn mà dừng lại trong trấn nhỏ, thậm chí sanh con dưỡng cái cho hắn.

Qua màn trướng, nhìn bóng lưng khỏe mạnh này bận rộn đi qua đi lại trên đại đường, trong lòng Lạc Nguyệt dâng lên một luồng ấm áp nhẹ nhàng. Nhìn một hồi, nàng thu hồi bàn tính, chuẩn bị đi vào trong nội đường.

Nhưng mà lại trong khoảnh khắc xoay người, lại sững sờ một chút. Ngay sau đó nghiêng người núp phía sau rèm, ánh mắt không hề chớp mắt mà nhìn hai bóng người đang đi vào khách sạn.

Nam tử kia toàn thân áo trắng, thanh nhả xuất trần, lúc mỉm cười giống như gió xuân phát liễu, như mang theo nắng ấm. Kéo tay hắn là hồng y nữ tử, cũng là mặt mày xinh đẹp, một đôi con ngươi đen như nước sơn phát sáng rạng rỡ.

Hai người này vừa xuất hiện bên trong khách sạn, lập tức giống như trong rừng toàn là chim rừng chợt hai con Phượng Hoàng bay vào, tất cả hào quang đều tập trung vào trên người bọn họ.

Là bọn họ! Lạc Nguyệt nhắm lại mắt, năm đó rời đi, chưa bao giờ từng nghĩ còn có thể hẹn gặp lại.

Không ngờ, hôm nay lại gặp được ở nơi này.

Nhìn bóng dáng áo trắng chằm chằm này, vẫn là mặt mày tuấn tú, vậy mà cô đơn lạnh lùng sâu tận xương tủy ngưng ở đuôi lông mày đã biến tích, lưu lại là nhàn nhạt ôn hòa. Con người quay vòng, Lạc Nguyệt lộ ra nụ cười vui mừng.

“Chủ quán, ta muốn một cân bánh nướng áp chảo, thêm một cân thịt bò nữa. Chuẩn bị cho ta thêm hai túi nước.” Nam tử mặc áo trắng cười nhạt, nói.

“muội muốn rượu, muội muốn rượu.” Hồng y nữ tử kéo ống tay áo của hắn, kêu lên.

“Anh nhi, muội phải biến thành quý rượu rồi.”

“Vậy cũng trách huynh cất rượu Hạnh Hoa, để cho ta nghiện.”

Nam tử mặc áo trắng khẽ cười khổ, nói: “Được rồi. Chủ quán, cho ta thêm một bầu Thiêu Dao Tử.”

“Thiêu Dao Tử?” Thạch Đả sững sờ một chút, xem xét hồng y nữ tử, do dự một hồi, vẫn là theo lời đổ một bầu. Trong lòng lại nghĩ, một cô nương xinh xắn như vậy, vóc dáng nhu nhu nhược nhược, nên bị rượu mạnh này làm sặc mới phải.

Hắn lại không biết, trừ rượu Hạnh Hoa thích nhất, nàng kia thích nhất là Thiêu Dao Tử này, hơn nữa còn là càng mạnh càng tốt, càng mạnh càng đủ sức.

Đánh rượu, chỉ thấy nàng kia hoan hô một tiếng, ôm túi rượu, kéo nam tử mặc áo trắng đi ra ngoài cửa.

“Sắp đi tới, chính là quan ngoại rồi.” Nam tử mặc áo trắng mỉm cười nói.

“Thật tốt quá, ta đã sớm muốn đi nhìn sa mạc nghìn dặm, còn có ốc đảo trong truyền thuyết.”

“Vậy thì hãy đi thôi.”

Chỉ nghe ngựa hí một tiếng, hai người nhìn nhau cười một tiếng, nhảy lên lưng ngựa, kèm theo tiếng vó ngựa càng lúc càng xa.

Kính ngạc mà nhìn nhìn, một hồi lâu, Thạch Đầu thờ dài một tiếng, “Thật không nghĩ tới, cõi đời này còn có nhân vật như vậy.”

Đi tới bên cạnh trượng phu, nhìn hai người kia đi về phía phương xa, Lạc Nguyệt trầm ngâm nói: “Công tử, ngài nhất định phải hạnh phúc!”

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Hoa Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ngoại truyện

Ta được sinh ra vào lúc trời lạnh nhất trong Tuyết Vân Cốc.

Rừng núi u cốc hoa đào khắp nơi, lạc hồng như mưa này là nhà của ta.

Phụ thân chấp sự Hình đường, ở trong Tuyết Vân Cốc cao thủ nhiều như mây, mưu sĩ như mưa thật không tính là cái gì. Nhưng trong mắt ta khi đó, người tồn tại như thái sơn. Người đoan chánh nghiêm minh, dạy ta đi học tập võ, dạy ta đạo làm người.

Cho đến cực kỳ lâu về sau, ta vẫn nhớ như cũ, hắn từng ở bên tai ta ân cần dạy: “Duyệt Nhi, phải nhớ được, làm một nam nhi tốt đầu đội trời chân đạp đất!”

Mẫu thân của ta, dịu dàng nhã nhặn lịch sự, cả đời sống vì chúng ta phụ tử. Nàng may quần áo xe chỉ, nấu cơm nấu canh, cả ngày bận rộn chuẩn bị cho cuộc sống thường ngày, ăn uống của ta và phụ thân. Sợ chúng ta đói bụng, sợ chúng ta bị lạnh.

Mà tên tuổi của ta, chính là mẫu thân lấy. Ta thường sẽ nghĩ, nếu như mà phụ thân đặt tên ta, có lẽ cả đời này sẽ là Đông Phương Chính, hoặc là Đông Phương Uy, hay là Đông Phương Nghĩa. Vậy mà cuối cùng ta được kêu là Đông Phương Duyệt, đó là do mẫu thân kiên trì.

Người nói: “Ta hi vọng đứa bé của ta cả đời hạnh phúc.”

Nghiêm phụ từ mẫu, áo cơm không ngại, ngày bình thân, không có cái gì mừng rỡ, cũng không quá đau buồn. Ta vốn tưởng rằng cả đời này sẽ thuận lợi vượt qua như thế. Ta cũng không nghĩ tới cái gì oanh oanh liệt liệt, vì vậy thường làm cho phụ thân lắc đầu lắc đầu: “Tiểu tử không có tiền đồ.”

Ta không quan tâm, cứ hưởng thụ cuộc sống bình thường mà thoải mái.

Vậy mà có một ngày, bình thường như vậy chợt bị lật nghiêng triệt để. Từ đó về sau, cuộc đời của ta giống như ngựa hoang không cương, không biết

chạy về phía nào.

Năm ấy ta mới mười tuổi, vui sướng nhất chính là leo lên cây hạnh thật cao, lấy xuống quả hạnh xanh vàng, cái miệng nhỏ cắn xuống, mặc cho mùi vị chua xốt lan ra trong miệng. Mẫu thân thấy ta như thế, hái xuống một giỏ hồng hạnh cho ta, mỗi một quả đều ngọt ngon miệng. Vậy mà ta lại không thích, vẫn không thay đổi leo lên cây hạnh, hái hạnh còn xanh này bỏ vào trong miệng.

Ta yêu, ấy là chua ngọt nhàn nhạt sau khổ sở!

Thời tiết đầu mùa hè, trời xanh thăm thẳm, gió mát phơ phất, ta chân không nằm ở đầu cành, vuốt vuốt hai trái hồng hạnh. Lúc này hạnh đã chín muồi, không thấy được trái hạnh còn màu xanh nữa.

Ta chán đến chết mà ném hồng hạnh ra ngoài, nhìn một điểm đỏ hồng trên không trung xẹt tạo thành một đường cong đẹp mắt, “Đông” một tiếng rơi vào —— rơi vào trên đầu một cô bé.

Ta trừng mắt, kinh ngạc nhìn nữ hài tử không biết từ chỗ nào chạy đến.

Nàng hiển nhiên sợ hết hồn, ngã xuống mặt đất. Trong màn hoa rụng tung bay, trong mắt ta một thân quần áo trắng như tuyết tỏa ra hòa quang, dần dần hóa thành khuôn mặt nhỏ nhắn tú khí của cô bé kia. Khi đó ta còn không biết cái gì gọi là mi nhược viễn sơn, con mắt tựa như nước sơn, cũng không biết cái gì là mũi quỳnh răng trắng, da nõn nà như ngọc. Chỉ cảm thấy nữ tài tử kia thật là xinh đẹp, giống như một búp bê bằng ngọc, đang dùng một đôi mắt linh động ngó ta.

Ta theo trực giác muốn xuống cây, chạy đến bên người nàng, an ủi cô gái hình như bị kinh sợ kia. Vậy mà sớm ta một bước, một đôi tay đẹp thon dài khoắc lên vai cô gái. Cô bé kia giương mắt lên, không chút do dự lao vào trong ngực người đó, cười khê như chuông bạc rung rinh.

Chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một nam hài tuổi không khác ta nhiều lăm đứng bình tĩnh ở nơi đó, tay áo trắng noãn tung bay trong gió. Trong mắt hần mím cười, cặp mắt kia, như sạch sẽ suối nước, không nhiễm một chút bụi bặm. Khi đó, theo trực giác ta quan sát mình. Áo ngắn vải thô, hai tay dính bùn, chân không treo ở trên cây, quả thật tựa như một đứa bé hoang dã.

Lần đầu tiên trong đời, ta biết cái gì là tự ti.

Ta từng bước bước đi qua, mang theo áy náy đối với cô bé kia nói: “Thật xin lỗi!”

Trong tay lấy một quả hồng hạnh, nàng ngậy thơ mà cười, vui trong ngực nam hài, lắc đầu một cái.

Không trách ta chứ? Tâm trạng của ta vừa động, nhìn nữ oa trắng ngần này, vron tay muốn sờ sờ tóc dài như nhung tơ của nàng.

Thân thể nam hài áo trắng hơi nghiêng, không để lại dấu vết tránh ra, sờ sờ đầu cô gái nhỏ, mím cười nói với ta nói: “Về sau cẩn thận chút là được!”

Bộ dạng ra vẻ người lớn kia làm ta giận đến nghiêng răng. Nhưng mà lại không thể nói gì, chỉ có thể trở mắt nhìn hai người kia tay dặt tay, cùng nhau đi.

Sau đó ta lại mới biết, nữ hài tử kia chính là hòn ngọc quý trên tay Cốc chủ, tiểu công chúa được từ trên xuống dưới Tuyết Vân Cốc nâng niu cưng chiều trong lòng bàn tay —— Dung Úc Ảnh. Mà nam hài áo trắng kia, tên gọi Nhạn Hành Sơ, chính là Đệ Tử nhập thất duy nhất của Cốc chủ, nghe nói cũng là duy nhất có tư chất luyện tập thiên địa Cửu Trọng tâm pháp kỳ tài khoáng thế.

Khi đó ta còn không biết cái gì là thiên địa Cửu Trọng, cũng nhìn không ra nhận tiểu tử có cái gì kỳ tài khoáng thế. Thế nhưng thân phận của hai người và ta khác nhau trời vực, giống như mây bùn, ta đây đã biết.

Ta bắt đầu cảm thấy cô đơn, thậm chí là mẫu thân, muốn có một muội muội. Mẫu thân lại luôn luôn cười ta tính trẻ con. Vì vậy, ta chỉ có thể lặng lẽ núp ở phía sau cây, nhìn lên thấy hai người kia vui vẻ chơi đùa trong rừng hạnh, nhìn Tiểu Ảnh Nhi lần lượt giang hai cánh tay, nhào vào trong ngực Nhạn Hành Sơ, cười khanh khách, giòn giã gọi: “Nhạn ca ca!”

Nhạn Hành Sơ biết sự tồn tại của ta, có lúc hần sẽ thân nhiên nhìn về phía chỗ ẩn thân của ta một cái, có lúc sẽ ôn nhu cười cười với ta, nhưng cái gì cũng không nói, mặc ta nín thở nhìn ở phía sau đại thụ. Có lúc ta vừa đứng đã đứng luôn nửa ngày, trong ngày mùa hè có rất nhiều con muỗi, đốt ta đây cả người ngứa ngáy, gãi qua sau đó thấy mớ hồ đau. Khi đó ta đây cũng ghi tạc tất cả lên đầu Nhạn Hành Sơ, cuối cùng quyết định ghét hẳn.

Vậy mà có một ngày, ta bỗng nhiên được Cốc chủ gọi tới, nói xương cốt căn cơ của ta đều là loại thượng thừa, muốn thu ta làm Đệ Tử Ký Danh. Ta vô cùng nhớ, hôm đó phụ thân mừng rỡ như điên như thế nào, mà mẫu thân, trong mắt mớ hồ buồn buồn như thế nào.

Ký Danh Đệ Tử? Nhi tử của một Hinh đường chấp sự, chọt được Cốc chủ coi trọng nhìn trúng, thu làm Đệ Tử Ký Danh? Nhưng mà, Cốc chủ cao cao tại thượng, uy nghiêm đáng kính này, ta thậm chí không biết người gặp qua ta lúc nào?

Thình thoảng vừa ngược mắt, lại chống lại một đôi mắt cười chúm chím. Áo trắng dịu dàng, ý vị kín kẽ, Nhạn Hành Sơ mím cười nhìn ta, Tiểu Ảnh Nhi cắn ngón tay, tựa vào trong ngực hẳn. Hần nhú nhú mảy, kéo ngón tay nàng ngậm trong miệng xuống, không đồng ý vỗ một cái.

Ta cắn cắn môi, nhìn mọi người bận rộn, cầm đầu nhang cho ta. Hương khói lượn lờ, thân thể ta quỳ xuống, cung kính dập đầu về phía Cốc chủ.

Từ đó trở đi, ta thành đệ tử thứ hai của Cốc chủ, thành Sư huynh của Tiểu Ảnh Nhi. Vậy mà tiểu công tử trăm cung vạn chiều của Tuyết Vân Cốc, Đại Sư Huynh Tiểu Ảnh Nhi luôn luôn không muốn xa rời, vẫn là Nhạn Hành Sơ hẳn.

Nhưng từ đó về sau, dù sao khoảng cách giữa ta và Tiểu Ảnh Nhi cũng gần lại. Ta thích nghe nàng nũng nịu gọi ta là ca ca, thích nhìn nàng chạy thỏa thích trong rừng hạnh, thích nhìn nụ cười sáng lạn lộ ra trên khuôn mặt nhỏ tú khí của nàng.

Ta bắt đầu cùng Nhạ Hành Sơ đi học tập võ, trong việc dạy dỗ Cốc chủ cũng là sư phụ không đồ xử nặng bên này nhẹ bên kia, đều là đối xử với hai người đệ tử chúng ta như nhau. Vậy mà ta không thể không thừa nhận, quả thực thiên phú của hắn cao hơn ta rất nhiều. Chiêu thức võ học giống nhau, ta khổ luyện một tháng mới có chút thành tựu, thế nhưng hắn lại không cần mười ngày đã thông hiểu đạo lý. Ta nản chí, hắn luôn là ôn hòa khuyên nhủ, gọi mình tập võ sớm lắm, căn cơ vững chắc hơn ta mới có thể học ít hiểu nhiều. Sau đó kiên nhẫn giảng giải chiêu thức võ công cho ta, từng chiêu từng thức nói cực kỳ cẩn thận, cho đến khi ta hoàn toàn nắm giữ.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, ta thật sự thấy nổi lên sùng kính lòng với người sư huynh này.

Một ngày kia, Nhạ Hành Sơ kêu ta đến trước mặt.

“Ngày mai ta cần bế quan tu luyện, trong một tháng sợ rằng không ra quan. Ảnh nhi bên này, ngươi chăm sóc.” Hắn mỉm cười nhìn ta, nói.

Chăm sóc Tiểu Ảnh Nhi? Làm sao ta lại cự tuyệt, vì vậy gật đầu lên tiếng, “Sư huynh yên tâm. Ta nhất định chăm sóc Tiểu Ảnh Nhi thật tốt.”

Nhưng không có nghĩ đến, ta thất ước rồi.

Tháng kia hắc phong cao nguyệt, hàn mang chớp động, bóng người lác lác, bạch đạo võ lâm xâm phạm. Tuyết Vân Cốc không phản ứng kịp, không có lực đánh trả. Ta che chở Tiểu Ảnh Nhi, đi sát đằng sau phụ thân, một đường vừa đánh vừa lui.

Đêm hôm ấy, đầy trời Tuyết Vân Cốc huyết sắc mờ mịt, máu tươi ảm áp, ánh mắt nhìn rất khó khăn, thi thể khắp nơi, hoa hạnh rực rỡ, trong hoảng hốt đã biến thành một đấu trường tàn sát, ánh đao lướt qua, lập tức có người thân đầu hai nơi.

Ta che kín ánh mắt của Tiểu Ảnh Nhi, lại mở thật to con mắt mình. Ta muốn thấy rõ hết thầy tội ác nơi này, muốn khắc hết thầy chém giết vào đáy lòng.

Một thanh trường kiếm xuyên thấu qua lồng ngực phụ thân, nhiệt huyết trào ra từ bên trong, phụ thân ngã xuống. Máu thân thét lên nhào tới, mắt đi đáng về dịu dàng nhìn tình thường ngày, trên mặt tràn đầy vẻ đau nhói khoan tim. Máu thân khóc rống thất thanh, không chú ý tới một đao bổ tới từ sau lưng, nàng học ra một ngụm máu tươi, ngã đảo ở trên thân phụ thân.

Cốc chủ suất lĩnh tứ đại Đường chủ ra sức ngăn địch, bất đắc dĩ yếu không địch lại mạnh, mắt thấy miệng vết thương trên người càng ngày càng nhiều, máu gần như thấm ướt áo bào của người. Ngay cả chỉ là đệ tử ký danh của hắn, vậy mà ta sớm đã coi hắn làm nửa phụ thân từ lúc nào. Tiếng cười sáng khoái của hắn, âm thanh y hệt tiếng chuông đã sớm vững vàng khắc dấu ở trong lòng của ta.

Vậy mà cái gì ta cũng không làm được, chỉ có thể trở mắt nhìn phụ thân chết, nhìn máu thân bỏ mạng, thấy sư phụ quyết chiến trong đao quang kiếm ảnh. Chỉ vì ta từng đồng ý với sư huynh, phải chăm sóc Tiểu Ảnh Nhi thật tốt. Cũng đã đồng ý với sư phụ, bất kể như thế nào, đều phải giữ được Tiểu Ảnh Nhi không việc gì.

Tia máu trong mắt ta vỡ ra, máu theo khóe mắt chảy xuống, ngưng tụ thành huyết châu. Ôm chặt Tiểu Ảnh Nhi, ta áp sát vào vách núi, ngay cả hô hấp đều cẩn thận, e sợ bị người phát hiện. Vậy mà, Tiểu Ảnh Nhi lại ra sức giằng giằng, dùng sức vịn bụng ra hai tay của ta che ánh mắt của nàng.

Tất cả trước mắt làm cho nàng thất thanh mà gọi, cũng làm cho người trong bạch đạo dễ dàng tìm được chỗ ẩn thân của chúng ta. Một nam nhân có đôi mắt dài hẹp, thân hình to lớn đứng trước mặt ta, lạnh lùng nhìn ta chằm chằm.

Võ Lâm Minh Chủ Nam Cung Trác!

Ta nhắm mắt lại, biết hôm nay không có may mắn.

Một khắc kia, ta thậm chí cảm nhận được đao ảnh đầy trời, thẳng tắp rơi xuống chỗ ta.

Chợt nghe “Khi” một tiếng, đó là âm thanh trường đao rơi xuống đất. Ta mở mắt ra, trông thấy một bóng dáng trắng thuần đứng lẳng lẳng bên ngoài ba bước, mặt mày thanh tú, tay áo bay theo gió, sắc mặt cũng cực kỳ tái nhợt.

“Khi dễ hai đứa bé, chính là thủ đoạn nổi danh của người trong bạch đạo sao?” Sư huynh lạnh lùng thốt lên.

Sư huynh từ trước đến giờ đều là một người ôn lương đoan phượng, công chính bình hòa, ta chưa bao giờ thấy hắn nói lời nói lạnh nhạt như vậy, cũng chưa từng thấy sắc mặt hắn như vậy, giống như kết liễu tảng băng trên mặt, lạnh đến khiếp người.

“—— Nhạ ca ca!” Tiểu Ảnh Nhi khóc kêu lên, thế nhưng hắn lại không để ý tới nàng.

Ta đã không nhớ rõ hắn và Nam Cung Trác nói cái gì. Loáng thoáng ở bên trong, chỉ nhìn thấy kiếm ảnh đầy trời, hóa thành Cừu Trọng liên hoa, đan vào trong quang ảnh, Nam Cung Trác cũng không cười nổi nữa, nụ cười không ai biết nổi kia theo thân hình to lớn của hắn lăn lộn dưới đất, suýt sập bay ra ngoài vài trượng, nôn ra máu mà chết.

Nhìn sắc mặt sư huynh trắng bệch, ta hiểu rõ, hắn đã luyện thành Thiên Địa Cừu Trọng.

Sau trận này, thương vong của Tuyết Vân Cốc thật lớn, vậy mà võ lâm bạch đạo cũng bị tổn thương nguyên khí nặng nề.

Thương thế của sư phụ nặng nề, biết mình không cố gắng được bao lâu, vì vậy gọi ba người chúng ta đến trước giường.

“Nhận nhĩ, đồng ý vì sư, đời này kiếp này, ngươi chắc chắn thủ hộ Tuyết Vân Cốc, thủ hộ Tiểu Ảnh Nhi.” Ho khan trong tiếng nước nở của sư nương, sư phụ yên lặng nhìn sư huynh.

Hơi khó sở, dù sao, sư phụ đều phó thác Tuyết Vân Cốc và Tiểu Ảnh Nhi cho sư huynh. Mà ta, so sánh với hẳn lại coi là cái gì?

Ánh mắt của hẳn kiên định nhìn sư phụ, nói từng chữ từng chữ, “Lão ngài yên tâm, lúc này đồ nhi lấy tánh mạng bảo vệ tuyết Vân Cốc không việc gì, bảo vệ Tiểu Ảnh Nhi không việc gì.”

“Duyệt Nhi ——” sư phụ duỗi tay về phía ta.

Ta bước mấy bước, vững vàng cầm bàn tay chai sần của sư phụ.

“Ngươi phải nhớ kỹ, cùng sư huynh của ngươi ——”

Âm thanh hẳn thấp dần, ta cúi xuống thân mình, lại gần bên mồm của hẳn.

Rốt cuộc vẫn không nghe được gì, sư phụ đã ngủ mất. Ta nghĩ, chắc là hẳn muốn ta phụ tá sư huynh thật tốt, để Tuyết Vân Cốc phát dương quang đại thời. Nếu là như vậy, sư phụ, ngài hãy yên tâm, Duyệt Nhi nhất định dốc hết toàn lực giúp sư huynh thủ hộ Tuyết Vân Cốc.

Sư phụ mất đi, Tiểu Ảnh Nhi đón lấy vị trí Cốc chủ. Ta là trở thành Đường chủ Tinh Vũ đường đứng một trong tứ đường. Mà sư huynh, vẫn là công tử Tuyết Vân Cốc, trên dưới trong cốc, không rõ chi tiết, đều do hẳn một tay quản lí.

Tiểu Ảnh Nhi mừng rỡ làm Cốc chủ trên danh nghĩa, vậy mà hẳn lại không cho. Ta không chỉ một lần gặp được hẳn buộc Tiểu Ảnh Nhi luyện võ, mà mỗi lần Tiểu Ảnh Nhi dùng sức đẩy hẳn ra, kêu to: ghét Nhận ca ca nhất. Sau đó khóc chạy ra, trên mặt của hẳn lập tức hiện ra một cảm giác mơ hồ tim đập mạnh và loạn nhịp.

Dần dần, Tiểu Ảnh Nhi cùng hẳn càng ngày càng xa lánh, trong Tuyết Vân Cốc cũng không nghe tới tên gọi thân mật “Nhận ca ca” nữa. Hẳn độc tài quyền khuyh trong cốc, buộc Tiểu Ảnh Nhi giết người, nhốt sư nương trong bóng tối, khiến cho trên dưới Tuyết Vân Cốc, chỉ biết có công tử, mà không biết có Cốc chủ.

Vậy mà, ta lại phát hiện, thân thể của hẳn ngày càng sa sút, thường thường nôn ra máu không thôi. Vậy mà khi xuất hiện bên cạnh Tiểu Ảnh Nhi, lại là mặt mày thanh ngạo, lạnh lùng tàn khốc.

Ta đã từng hỏi hẳn, hẳn chỉ trả lời một câu: ta là vì tốt cho nàng.

Rốt cuộc có một ngày, Tiểu Ảnh Nhi cũng không nhịn nổi nữa, nàng âm thầm tìm ta tới, thề phải luyện thành võ công tuyệt thế, đoạt lại quyền hành trong Tuyết Vân Cốc. Ta cười khò, Nhận Hành Sơ đã sớm luyện thành thiên địa Cửu Trọng, muốn thắng hẳn trên mặt võ học, chỉ sợ cực kỳ không dễ. Vậy mà Tiểu Ảnh Nhi muốn, ta cố gắng hết sức vì nàng. Vì vậy lên vào thư phòng Nhận Hành Sơ, trộm bí tịch Thiên Địa Cửu Trọng. Ta rất hiểu, thân thể người nọ yếu dần, nếu mà Tiểu Ảnh Nhi thật sự luyện thành Thiên Địa Cửu Trọng, xứng đáng cùng hẳn phân cao thấp.

Rất dễ dàng đã trộm được bí tịch, quả thật ta không thể tin được vận số của chính mình. Vậy mà ngoái đầu nhìn lại một cái, lại phát hiện một bóng tay áo lam nhạt xẹt qua ngoài cửa sổ qua. Ta hơi ngần ra, nhắm lại mắt, cũng không kịp suy nghĩ nhiều, nhanh chóng lui ra ngoài.

Tiểu Ảnh Nhi là một kỳ tài võ học, thực sự nghiêm túc, trong vòng mấy năm đã luyện thành Thiên Địa Cửu Trọng. Nhận Hành Sơ bị thương nặng, điều này cũng nằm trong dự liệu của ta.

Một ngày kia, ta tiến về phía địa lao nhốt Nhận Hành Sơ, trông thấy một bóng người hao gầy kia ngồi dựa vào bên tường.

Ta đi tới, nghi vấn trong đầu nhiều năm đi vào hỏi lên: “Rốt cục ngươi đang diễn tuồng gì, diễn cho ai nhìn?”

“Ta không hiểu.” Nhận Hành Sơ thản nhiên nói.

“Có cái gì mà ngươi không hiểu, sắp xếp mọi chuyện, đều là ngươi một tay che trời, ngươi vẫn không rõ?” Ta có chút tức giận. Nhiều năm như vậy, tất cả đều là hẳn hô mưa gọi gió. Mặt ngoài thấy, là tiểu Ảnh nhi thắng, vậy mà nào ai biết trong chuyện này người nào đã thâm an bài.

Nhẹ nhàng nhìn ta một cái, hẳn không có nói gì, chỉ là nhẹ nhàng khép con ngươi lại.

“Ngươi mở mắt, chẳng lẽ ngay cả ngươi nhìn người khác một cái cũng khinh thường sao? Là ta đang hỏi ngươi, ngươi có nghe thấy không?” Ta tức giận, một chưởng vỗ vào đầu vai hẳn. Sắc mặt của Nhận Hành Sơ tức khắc trở nên trắng bệch, hẳn lạnh lùng nhìn ta, cứ như vậy nhìn một cái, làm cho lòng của ta thấy lạnh.

Ta rút tay về, lòng bàn tay là một mảnh máu tươi ẩm áp, ướt nhẹp, ta âm thầm thấy may mắn, trong địa lao u ám không thấy rõ màu sắc, nếu không, đồ tươi thê diễm này sợ rằng sẽ ép ta điên khùng. Gầm nhẹ một tiếng, ta hung ác trợn mắt nhìn hẳn một cái, như bị sét đánh chạy ra khỏi nhà tù, không quay đầu lại nữa.

Ta vốn tưởng rằng, cứ để hấn chết ở trong lao cũng tốt. Nếu bàn cờ này đã bỏ vào nơi này, thì dựa theo ý tứ của hấn đi thôi. Vậy mà, ta lại đánh giá thấp cảm tình của Tiểu Ảnh Nhi với hấn.

Nhận Hành Sơ bệnh nặng, dường như nàng điên cuồng tìm đến tất cả đại phu, ngày đêm cực nhọc canh giữ trước giường hấn. Biết chỉ có cao cây tục đoạn mới có thể kéo tánh mạng người nọ trở về, nàng lập tức vận dụng tất cả giao thiệp tìm được liệu trong truyền thuyết giang hồ kia.

Cao chín đoạn cây tục đoạn? Ta cười khở. Chỉ sợ nàng có nằm mơ cũng chẳng ngờ, cao của chín đoạn cây tục đoạn nàng tìm khắp nơi không tìm được lại đang ở trong tay ta. Muốn giao thuốc kia cho nàng, chột chân chờ. Ta không vĩ đại như vậy, có thể không hề do dự giao cô gái mình mến yêu vào tay người khác. Nhất là hấn, nhiều năm như vậy, dưới hào quang của hấn hấn, ta bị đè nén đến gần như không thở nổi. Nếu như có một ngày, không còn người Nhận Hành Sơ này nữa, vậy sẽ ra sao?

Ta bỗng nhiên ác độc mà sinh ra chút mong đợi.

Vì không để liên lụy Tiểu Ảnh Nhi nữa, người nọ lặng lẽ đi. Kéo thân thể ốm yếu, công lực tan hết, ta không biết hấn có thể đi tới chỗ nào? Một khác kia, ta bỗng nhiên nghĩ đến thời niên thiếu, hấn mỉm cười dạy ta tập võ, mỉm cười dạy ta thi văn, mỉm cười dạy ta dịch kinh thuật số. Hối hận hủy thiên diệt địa chột vọt tới lòng ta!

Nếu như hấn đã chết. . . . . Ta quả thật không dám nghĩ tới.

Tiểu Ảnh Nhi cười khoái mã, tuy là xa ngàn dặm, cũng muốn tìm hấn. Ta nhắm mắt lại, rốt cuộc biết, đời này kiếp này, Tiểu Ảnh Nhi cũng sẽ không là của ta.

Vì vậy ta gọi nàng lại, đưa qua một hộp gỗ. Ở trong đó, có kỳ trân được vật nàng tìm khắp thiên hạ lại không tìm được.

Nàng nhìn vật trong hộp, bật thốt lên cả kinh nói: “Cao cây tục đoạn!”

“Không sai.” Thân nhiên nói một câu, ta nặng nề vỗ dưới háng tuần mã của nàng, “Bây giờ, muội nên đi.”

Tuần mã cất vó, trong nháy mắt đã chạy ra thật xa.

Mà ta, đưa mắt nhìn nàng đi xa.

Chuyến đi này chính là mấy tháng.

Đợi đến bọn họ lúc trở lại, vừa lúc hoa hạnh bay đầy trời.

Tiểu Ảnh Nhi cười nhẹ nhàng, hạnh phúc hiện lên trên đuôi lông mày đáy mắt của nàng. Ta nhìn nàng hạnh phúc, trái tim khề khổ sở, nhưng cũng thật sự vui mừng vì nàng.

Sư nương bắt đầu chuẩn bị hôn lễ cho bọn họ, nàng mặc một thân này phượng quan, rực rỡ như Phượng Hoàng. Ta âm thầm thở dài, cả đời này, rốt cuộc nàng cũng không vì ta mà phủ thêm giá y.

Lễ đường đã bố trí xong, chỉ đợi một đôi tân lang tân nương này bái đường. Nhưng không biết trong chỗ tối đã sớm nổi lên sóng lớn mãnh liệt, hai thế lực triều đình, vô lâm lại bắt tay nhau, đồng thời tấn công Tuyết Vân Cốc.

Đêm hôm ấy, trời đất thay đổi.

Ta đã không phải hài đồng yếu năm đó, lại không cách nào quen với máu tanh chém giết như cũ.

Thủ hộ Tuyết Vân Cốc, trong đầu của ta, chỉ có này năm chữ. Ta hiểu rõ, mặc dù liều mạng đến chết, ta cũng sẽ không để cho Tuyết Vân Cốc mặc cho người chà đạp.

Vậy mà địch ta chênh lệch. Ta dốc hết toàn lực, có thể chống đỡ bao lâu?

Trong khổ chiến, ta bỗng nhiên nhìn thấy giữa không trung nổ tung một đóa Từ Sắc Liên Hoa xinh đẹp.

Từ Liên hiện ra, gặp rừng là tránh!

Ta không chút do dự, lập tức bông tha đối thủ, thối lui khỏi rừng hạnh.

Vừa đứng vững, chột nghe ngập trời nổ.

Từng tiếng nổ lần lượt vang lên, máu thịt văng tung tóe, trăm ngàn mẫu rừng hạnh tan thành mây khói.

Không người nào còn sống. Chẳng những người của bạch đạo, ngay cả người của Tuyết Vân Cốc công lực kém một chút hoặc ứng biến không kịp đều nổ chết ở trong rừng, đếm cũng không hết.

Trong đầu chợt có vật gì đó nổ tung, ta đột nhiên quay đầu lại, trong đầy trời khói thuốc súng, một bóng áo từ từ rõ ràng. Áo trắng như cũ, khuôn mặt thanh tú, người nọ đứng yên lặng tại nơi đó, mặt như nước, trong mắt không thấy chút tình cảm nào.

Ta hận không xông lên được, bóp cổ hắn, hỏi hắn: “Tại sao?”

Tại sao là hắn? Tại sao muốn dùng phương thức này? Ta tình nguyện chiến đấu vì Tuyết Vân Cốc đến khi còn người cuối cùng, cũng không muốn bọn họ chết trong tay người của mình. Dễ dàng như vậy, sẽ chết bởi thuốc nổ trong rừng hạnh! Mà động thủ, cổ tình là hắn.

Một khắc kia, ta hận hắn.

Cũng vì vậy, khi một chuông Vĩnh Lạc hầu hướng tới hắn, ta không ra tay.

Oán hận, muốn phá hủy một thân bình tĩnh của hắn, muốn thấy hắn nhếch nhác nhìn hắn khổ sở. Nhưng không có nghĩ đến, ý nghĩ sai lầm này lại làm hại ngực hắn dính một kiếm, suýt nữa mất mạng.

Hắn dùng tánh mạng của mình, đổi lấy lui binh Vĩnh Lạc hầu. Nhìn bộ ngực hắn đầm đìa máu tươi, tay chân ta lạnh lẽo, một câu nói cũng không nói ra miệng được. Hắn quá ác, bất kể là đối với người khác, hay là đối với chính mình.

Ta nghe thấy hắn cúi đầu ho khan, nói: “Cả đời này đều sống vì Tuyết Vân Cốc, cuộc sống về sau, ta muốn lưu lại cho mình.”

Chợt có dự cảm, kiếp này, cũng không gặp được hắn nữa rồi.

Quả nhiên ta không thấy hắn nữa.

Từ khi hắn rời Tuyết Vân Cốc, đã ba năm.

Trong ba năm, Tiểu Ảnh Nhi thực hiện hứa hẹn của mình với hắn —— trọng chấn Tuyết Vân Cốc.

Nàng cố gắng ngày đêm, lo lắng hết lòng, ta đều thấy trong mắt, trái tim mơ hồ thấy đau. Có lúc ta khuyên nàng nghỉ ngơi, nàng không chịu, chỉ nói: “Ta đồng ý với hắn, nhất định phải để Tuyết Vân Cốc phát dương quang đại.”

Ta hiểu rõ, nàng làm tất cả, cũng là vì người nọ.

Nàng thu hút người bằng uy, dùng người bằng nhân (nhân ái), ba năm qua, Tuyết Vân Cốc nghiêm nhiên đứng đầu võ lâm, ngay cả triều đình, cũng bởi vì chuyện giúp nạn thiên tai, có phần coi trọng với Tuyết Vân Cốc. Nàng thực hiện lời hứa của nàng, ta cười khổ, đây có ý nghĩa gì, ngày nàng rời đi cũng không còn xa?

Quả nhiên, nàng tìm ta nói chuyện, hi vọng ta đón lấy Tuyết Vân Cốc. Ta cũng không muốn, bởi vì biết, nếu mà ta đồng ý, chỉ sợ nàng lập tức muốn rời đi, kiếp này chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại.

Nàng kiên trì rời đi, giao cho ta lệnh bài tượng trưng Cốc chủ Tuyết Vân Cốc, nói: “Duyệt đại ca, tìm một cô gái thật lòng yêu huynh, huynh mới hạnh phúc.”

Ta nhìn nàng, nói, “Ảnh nhi, có lúc muội thật là tàn nhẫn.”

Tìm một cô gái thật lòng yêu huynh!

Ảnh nhi, muội có biết hay không, lúc ta nghe được câu này, trái tim đau đớn như thế nào. Cô gái ta mến yêu, lại thật lòng chân ý mà nhìn ta như vậy, muốn ta đi tìm một cô gái khác.

Một câu nói này của muội, hoàn toàn phá hủy vọng niệm trong lòng ta.

Có lẽ, kiếp này đã định muội chỉ là sư muội của ta.

Vì vậy, ta thân nhiên nói: “Tám bài này ta tạm thời bảo quản thay muội nửa năm. Trong vòng nửa năm nếu như muội trở lại, Tuyết Vân Cốc vẫn là của muội.”

Thật ra thì, một khắc kia, ta biết ngay, nàng quyết sẽ không trở lại nữa.

Nhìn nụ cười mỉm của nàng, lòng của ta, không biết là vui, là bi thương!

Rốt cuộc ta buông tay!

Từ đó trời quang mây tạnh, mặc cho nàng bay lượn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Hoa Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

